

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr 6

Juni 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 314

Redactioneel gedeelte

Tweede nota inzake het defensiebeleid 315

Mededelingen van de Inspecteur der Artillerie 319

De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens
(VI), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 321

Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens (IV), door
J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 329

Brugslag Oefening „Orion” 333

De Tirailleurcompagnie in de aanval (slot), door J. H. Jansen,
Kapitein der Infanterie 334

De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd (III), door E. J. C. van
Hootegem, Majoor van de Generale Staf 337

Verweer en verdediging in het militaire strafproces (slot), door Mr
H. H. A. de Graaff, Res. Luitenant-Kolonel van de Mil. Juridische
Dienst 340

Nieuwe Uitgaven 344, 354

Meningen van anderen. De opleiding van Beroepsofficieren, KMA of
SRO-KMA? door Ir C. A. Bijlaard, J. W. Thijssen en J. J. G. Al-
ting von Geusau 346

Wenken voor de Vierdaagse, door M. D. Bloch, Res. Dir. Off. 3e kl. 355

Nederlanders in Taegu achter de zware mitrailleur .30 356

Conseil International du Sport Militair, door W. Bolken, Res. Luitenant-Kolonel 357

Uit de buitenlandse vakpers 320, 359

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr 6

Juni 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 314

Redactioneel gedeelte

Tweede nota inzake het defensiebeleid 315

Mededelingen van de Inspecteur der Artillerie 319

De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens
(VI), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 321

Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens (IV), door
J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 329

Brugslag Oefening „Orion” 333

De Tirailleurcompagnie in de aanval (slot), door J. H. Jansen,
Kapitein der Infanterie 334

De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd (III), door E. J. C. van
Hootegem, Majoor van de Generale Staf 337

Verweer en verdediging in het militaire strafproces (slot), door Mr
H. H. A. de Graaff, Res. Luitenant-Kolonel van de Mil. Juridische
Dienst 340

Nieuwe Uitgaven 344, 354

Meningen van anderen. De opleiding van Beroepsofficieren, KMA of
SRO-KMA? door Ir C. A. Bijlaard, J. W. Thijssen en J. J. G. Al-
ting von Geusau 346

Wenken voor de Vierdaagse, door M. D. Bloch, Res. Dir. Off. 3e kl. 355

Nederlanders in Taegu achter de zware mitrailleur .30 356

Conseil International du Sport Militair, door W. Bolken, Res. Luitenant-Kolonel 357

Uit de buitenlandse vakpers 320, 359

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

Nr. 57 L-LM — Beschrijving van de commandovlaggen, te voeren door Opperofficieren der Luchtmacht.

Ten aanzien van de door Opperofficieren der Luchtmacht te voeren commandovlag wordt het volgende bekend gemaakt:

De vlag, in de verhouding lengte 5 tot breedte 4, heeft het model en de kleuren als hieronder aangegeven.

De vlag heeft een cobaltblauwe achtergrond; hierop is geprojecteerd een driehoekige oranje wimpel waarvan de korte zijde de vaste zijde van de vlag geheel beslaat en de losse punt reikt tot het midden van de verticale losse zijde van de vlag.

Op deze wimpel is aangebracht de model adelaar met kroon, terwijl in de bovenhoek van de vaste zijde worden gevoerd drie 6 puntige witte sterren, in driehoek met 2 sterren in de basis door de Luitenant Generaal en 2 idem horizontaal door de Generaal Majoor.

Commando-vlaggen voor gebruik op automobielen hebben de afmetingen 37,5 bij 30 cm.

Nr. 58 L — Onderscheidingstekenen.

Onder verwijzing naar het gestelde on-nr. 35 L (Militaire Spectator April '51, blz. 189) wordt er de aandacht op gevestigd, dat nieuwe petonderscheidings-tekenen voorhands niet mogen worden gedragen.

Nr. 75 L-LM — Instelling Materieelraad.

Bij gezamenlijke beschikking van de Ministers van Oorlog en van Marine van 14 Maart 1951 nr Litt. I 67 en nr 244070/240863 is ingesteld de Materieelraad.

Tot voorzitter is benoemd luitenant-generaal van de generale staf J. J. C. P. Wilson;

tot gewone leden de vlagofficier materieel van het Ministerie van Marine, de directeur materieel landmacht en de directeur materieel luchtmacht;

tot buitengewone leden de inspecteur van de geneeskundige dienst der zee-

macht, de inspecteur der genie en de hoofdintendant der zeemacht.

Het werkterrein van de Raad omvat het uitbrengen van adviezen aan hen, Ministers, betreffende:

a. alle vraagstukken, welke betrekking hebben op gezamenlijke materieel-behoeften van de krijgsmachtsonderdelen;

b. alle vraagstukken op materieelgebied welke door hen, Ministers, Staatssecretaris van Oorlog en/of Marine, dan wel de leden en/of buitengewone leden van de materieelraad, ter behandeling zullen worden aangeboden;

c. het zover mogelijk coördineren, zulks in nauw overleg met de coördinatiecommissie marine-landmacht, van de werkzaamheden van de materieeldiensten, waarbij speciale aandacht dient te worden besteed aan het gezamenlijk plaatsen van orders, hetgeen door de Raad, nadat ministeriële beslissing is genomen, zal worden opgedragen aan een der hoofden van de materieeldiensten.

Aan de Raad is de bevoegdheid verleend om met inachtneming van de militaire en ambtelijke verhoudingen in zijn zittingen officieren en ambtenaren, ressorterende onder de Ministeries van Oorlog en van Marine, te horen over aangelegenheden, welke het terrein van de raad betreffen; welke officieren en ambtenaren zullen gehouden zijn alle door de Raad gewenste inlichtingen en gegevens naar beste weten en kunnen te verschaffen.

Nr. 76 L-LM — Overdracht van het muziekkorps van het Regiment Stoottroepen aan de Luchtmacht.

Met ingang van 1 April 1951 is het muziekkorps van het Regiment Stoottroepen overgegaan naar de Luchtmacht.

Nr. 79 L-LMO — Onderscheiding voor langdurige trouwe dienst.

Bij K.B. van 25 Januari 1951, nr. 22, zijn de bepalingen voor de toekenning van onderscheidingen voor langdurige

trouwe dienst aan beroepsmilitairen der K.L. beneden de rang van tweede-luitenant opnieuw vastgesteld.

Artikel 1 van genoemd K.B. luidt:

„Aan alle militairen beneden de rang van tweede luitenant, die behoren tot het *beroepspersoneel* der Koninklijke landmacht worden ná het volbrengen van een eerlijke en trouwe dienst, als hieronder nader aangeduid, de volgende onderscheidingen toegekend, te weten:

a. na *twaaif* jaren dienst, een *bronzen* medaille, ter grootte van zeven en twintig milimeter in middellijn, waarop aan de voorzijde 's Rijks wapen, rustende op militaire zinnebeelden, met het omschrift „Voor trouwe dienst” en aan de achterzijde de Koninklijke mantel met een gekroonde J zullen gestempeld zijn, te dragen op een oranje lint van moirée zijde, breed veertig milimeter.

b. na *vier en twintig* jaren dienst, een *zilveren* medaille, van dezelfde grootte en op dezelfde stempel geslagen als de bronzen medaille, te dragen op een oranje lint, als voren;

c. na *zes en dertig* jaren dienst, een *gouden* medaille, van dezelfde grootte, en op dezelfde stempel geslagen als de bronzen medaille, te dragen op een oranje lint, als voren.”

Artikel 11 bepaalt, dat zolang de beperkte goudvoorraad de verstrekking van gouden medailles niet toelaat een

verguld zilveren medaille wordt uitgereikt.

Artikel 12 bepaalt, dat zolang er nog medailles met een gekroonde W in voorraad zijn eerst die zullen worden uitgereikt.

Uit Artikel 1 blijkt, dat het (mouw) onderscheidingsteken voor zesjarige trouwe dienst is vervallen. Degenen, die reeds gerechtigd waren dit te dragen mogen zulks blijven doen tot het tijdstip, waarop aan hen de bronzen medaille wordt toegekend.

Nr. 84 L-LM — Verbindingsaangelegenheden.

Ter vervanging van het terzake eerder bepaalde in de L.O.'s 1946, nrs. 42, 72, 88; 1947, nr. 148 en 1949, nr. 23 is thans bij K.B. van 14 April 1951, nr. 6599 o.m. bepaald:

Het contact met het Staatsbedrijf der P.T.T. wordt, voor wat de Landmacht en Luchtmacht betreft, uitsluitend onderhouden door de Inspecteur Verbindingsdienst en door hem daartoe gemachtigen. Het is ieder ander verboden rechtstreeks met ambtenaren van dit bedrijf in contact te treden.

Een uitzondering wordt gemaakt voor het opgeven van steringen, hetgeen door de gebruiker zelve moet geschieden aan het P.T.T.-kantoor ter plaatse.

Einde van de Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

TWEEDE NOTA INZAKE HET DEFENSIEBELEID

Aan de door de Minister van Oorlog ter verdere voorbereiding van de behandeling der begrotingen van Oorlog en van Marine aan de Tweede Kamer gezonden tweede defensienota is het volgende ontleend.

De plannen strekken tot een maximale nationale inspanning om tegen het einde van 1954 te bereiken:

uitvoering van het bekende vlootplan;

vijf mobilisabele infanteriedivisies met territoriale troepen en enkele eenheden Nationale Reserve;

een luchtmacht van 21 squadrons gevechtsvliegtuigen en een aantal squadrons andere vliegtuigen;

bij een eerste oefentijd van voorshands 16 maanden, en een lichtingsterkte van 40.000 man voor het leger en van 1952 af een drieploegenstelsel — na een, omstreeks medio 1951 beginnende, aanlooptijd, gedurende welke $\frac{1}{3}$ divisie paraat zal zijn — van het einde van 1952 af permanent $\frac{2}{3}$ divisie aan parate troepen beschikbaar; bij 20 maanden eerste oefentijd een parate troepenmacht, te beginnen met medio 1951, via $\frac{1}{3}$ en vervolgens $\frac{2}{3}$ divisie, tenslotte per begin 1953 permanent één divisie.

Taken en doelstelling der strijdkrachten:

a. het in hoger geallieerd verband bestrijden van 's vijands landstrijdkrachten, ook wanneer zij door de lucht komen, waarvoor nodig zijn eigen land- en daarmee samenwerkende luchstrijdkrachten en eventueel zee-strijdkrachten;

b. het bestrijden van 's vijands luchtstrijdkrachten, waarvoor nodig zijn eigen luchtstrijdkrachten en luchtdoelartillerie met de bijbehorende waarschuwings- en directie-organen;

c. het openhouden en beschermen van onze havens en de ons in het Atlantisch verband toegewezen zeeverbindingen, met inbegrip van het bestrijden van 's vijands zee-strijdkrachten, voorzover daarvoor noodzakelijk, waarvoor nodig zijn eigen zee-strijdkrachten (met inbegrip van de Marineluchtvaartdienst) en luchtstrijdkrachten;

d. te zorgen, dat het achterland rustig blijft, waarvoor nodig zijn landstrijdkrachten. Deze opgave houdt geen prioriteit in; voor het bereiken van het gestelde doel moeten deze taken als één geheel worden beschouwd.

Tot de taken behoort bovendien de bescherming van de Nederlandse rijkdelen en -belangen, al dan niet in samenwerking met onze bondgenoten, buiten het Atlantisch verdragsgebied.

Amerikaanse hulp.

De hulp, welke van de Ver. Staten en Canada wordt ontvangen, acht de regering van het grootste belang voor de opbouw van onze defensie. De hulpverlening van de V.S., welke tot nu toe een sterk civiel stempel droeg, is aanzienlijk van karakter veranderd, waarbij de criteria, bij de toekenning der hulp, overwegend komen te liggen op de militaire inspanning. Daarnaast vertrouwt de regering erop, dat bij de Amerikaanse bondgenoot een open oog blijft bestaan voor de noden van de Ned. economie, welke en door onze eigen militaire krachtsinspanning en door de economische verschuiving als gevolg van de algemene stijging in de bewapening, zo zeer op de voorgrond treden. Bij de bepaling van de maximale omvang onzer nationale inspanning moest vooral de financieel-economische situatie, o.a. haar uitdrukking vindend in het tot ongerustheid stemmende beeld der betalingsbalans, steeds voor ogen worden gehouden. De Amerikaanse hulp komt beschikbaar in militair materieel, grondstoffen, halffabrikaten en machinerieën voor de militaire productie. De hulpverlening door Amerika omvat echter tevens voortzetting van economische hulp.

Inschakeling van de Nederlandse industrie.

De bijdrage van Nederland in het Atlantisch kader zal niet alleen liggen op het gebied van de opbouw van het defensie-apparaat, maar evenzeer op dat van de militaire productie.

Voor zover ons productie-apparaat kan worden ingeschakeld voor de grote materiële behoeften, volgens het defensieplan, zal dit tot een maximum geschieden. Daarnaast zal de regering streven naar een zo groot mogelijke productie op militair gebied ten behoeve van de partnerlanden in de Noordatlantische verdedigingsorganisatie.

Dit acht de regering daarom ook van zo groot belang, aangezien hierdoor steun wordt verleend zowel aan de grondstoffenvoorziening, als aan de bezettingsgraad van de industrie, terwijl de betalingsbalans een gunstige invloed ondergaat.

Materieeltechnisch wordt het bestaande plan uitvoerbaar geacht, al ontveinst de minister zich niet, dat de realisatie ervan de hoogste eisen zal stellen aan de leiders en hun medewerkers in de materieel-sector, en een volledige materieelvoorziening voor de thans reeds beschikbare mankracht eerst geleidelijk verwezenlijkt zal kunnen worden. Daarbij wordt er van uitgegaan, dat het oorlogs- en oefenmaterieel, dat in het kader van de wederzijdse hulp door de pactgenoten is toegezegd, inderdaad en ook tijdig zal worden ontvangen en dat de Nederlandse en buitenlandse industrieën, die zullen worden ingeschakeld bij de aanmaak van het deel van het materieel, dat voor eigen rekening moet worden aangeschaft, de reeds aangegeven en toekomstige verplichtingen zullen (kunnen) nakomen.

Lichting en kader.

Aanvangende met de lichting 1952 zal de beschikbare mankracht volledig worden gebruikt, voorzover nodig zal over het nog niet ingelijfde deel van de lichting 1951 worden beschikt. Oudere lichtingen, voorzover niet opgeroepen, zullen niet meer worden gebruikt, omdat de opleiding daarvan niet mogelijk is om personeels- en legeringsredenen; terwijl het beschikbaar komende materieel voorshands niet toelaat de contingenten boven 40.000 man voor de landmacht te verhogen.

De onvermijdelijke uitbreiding van het beroepspersoneel tengevolge van de versnelde opbouw en uitgebreidere opzet en om de benodigde encadrerings- (tevens

instructie-) ploeg voor de troepen te velde te verkrijgen, kan globaal gesteld worden op een vermeerdering van $\frac{1}{4}$ van het huidige aantal beroepsofficieren en onderofficieren (korporaals inbegrepen), terwijl ongetwijfeld een behoefte aan meer burgerpersoneel zal ontstaan.

Door de sterke mechanisering en door de grotere behoefte aan ondersteunende operationele en logistieke eenheden ligt het zwaartepunt van deze grotere vraag niet bij het wapen der infanterie, doch bij de meer technische wapens en dienstvakken.

Defensiekosten.

Bij een jaarbedrag van f 1500 miljoen aan defensie-uitgaven zullen over het tijdvak 1 Januari 1951—ultimo December 1954 met inbegrip van de reeds ingediende militaire begrotingen, de totale door Nederland te dragen kosten voor de defensie — naar voorlopige raming — als volgt over de ten laste der defensie komende kosten-dragers worden verdeeld:

Zee-macht: f 1295 mln. (inclusief Nieuw-Guinea en de Ned. Antillen enz.);
Lucht-macht: f 1080 mln., leger f 3545 mln. (inclusief legerkosten Nieuw-Guinea en Ned. Antillen enz.);

Burgerlijke verdediging: f 80 mln.

Deze verdeling over het totale project staat in sterke mate onder invloed van de van uit het buitenland te verwachten militaire hulp. Deze hulp wordt voldoende geacht om de bestaande plannen, onder het voorbehoud van temporisatie, te verwezenlijken.

Samenstelling van de strijdkrachten eind 1954.

Koninklijke Marine: één vliegekampschip, twee kruisers, twaalf onderzeebootjagers, zes escorteurs, vier onderzeeboten, 48 mijnenvegers en een aantal kleinere eenheden voor de kustbewaking en bescherming van de zeegaten; ongeveer 100 vliegtuigen, enkele Mariniers-eenheden, alsmede de defensiebewapening voor de koopvaardij;

Koninklijke Landmacht: Vijf infanterie-divisies, een aantal territoriale troepen, waaronder luchtdoel-artillerie en enkele eenheden Nationale Reserve;

Luchtstrijdkrachten: een luchtmacht, bestaande uit 21 squadrons gevechtsvliegtuigen, een aantal squadrons verkennings-, artillerie-waarnemings- en transportvliegtuigen. Aanleg van operationele vliegvelden.

De kosten.

De kosten zullen voor de jaren 1951 tot en met 1954, met inbegrip van de burgerlijke verdediging en de uitgaven voor de stationnering van maritieme en legereenheden in Nieuw Guinea, de Ned. Antillen en Suriname, jaarlijks f 1.500.000.000 bedragen.

Mocht tengevolge van een ongunstig prijsverloop of door nieuw optredende militaire verplichtingen, genoemd bedrag niet strekken tot de volledige verwezenlijking van de plannen, dan zal temporisatie onvermijdelijk zijn. Deze temporisatie zal echter van geen invloed zijn op de gereedheid van die delen van de strijdkrachten welke van onmiddellijke operationele betekenis zijn voor het Nederlandse aandeel in de Atlantische militaire taken, met name voorzover het de landmacht betreft, de vijf devisies.

Het leger.

Om de opbouw van de beoogde strijdkrachten mogelijk te maken, zal, aanvankelijk met de lichte 1952, de jaarlijks beschikbare mankracht volledig worden gebruikt. Hiervan zal 40.000 man bestemd zijn voor het leger. Bovendien zal, voor zover nodig, over het nog niet ingelijfde deel van de lichte 1951 worden beschikt.

Ingaande 1952 zal een 3-ploegen-stelsel (thans 2-ploegen-stelsel) voor opkomst onder de wapenen worden ingevoerd, waardoor het — in verband met de opleidingsduur voor korporeels en manschappen bij de vredesopleidingseenheden — mogelijk zal worden om zonder aanzienlijke uitbreiding van de vredesorganisatie een aanmerkelijke versnelling van de vorming van oorlogsverbanden te verkrijgen.

Op militair-technische gronden is de eerste oefening — behoudens wettelijk toegestane uitzonderingen — voorshands gesteld op 16 maanden, waarvan 8 maanden oefentijd bij de vredesopleidingen en 8 maanden te velde. Mochten de internationale omstandigheden tot een langer verblijf onder de wapenen nopen, dan laat het ge-

kozen systeem verlenging van deze duur van eerste oefening tot 20 maanden toe zonder dat daartoe aantal en samenstelling der vredesopleidingseenheden behoeven te worden gewijzigd, door de duur van het verblijf te velde te verlengen.

Voor de a.s. officieren en onderofficieren zouden deze getallen dan worden 20 maanden (12 maanden vredesopleiding en 8 maanden te velde) resp. 24 maanden (waarvan 12 maanden te velde).

Inzake een eventuele legering van Nederlandse oefenverbanden of parate eenheden in Duitsland is het de minister thans niet mogelijk daarin dieper te treden.

Met het oog op de vorming der oorlogsverbanden en van een daarbij voor de troepen te velde noodzakelijke encadrerings- (tevens instructie-) ploeg, zal de reorganisatie van de vredesopzet resulteren in:

- a. de vorming van enige nieuwe vredesopleidingseenheden t.w.:
 - één regiment Cavalerie (tanks)
 - één regiment Luchtdoelartillerie,
 - één regiment Pioniers
 - één regiment Verbindingstroepen en
 - één regiment Technische troepen;
- b. de afsplitsing van twee scholen uit bestaande regimenten, t.w.: De Cavalerie-school en de school geneeskundige troepen;
- c. de uitbreiding van een aantal bestaande vredesopleidingseenheden;
- d. het opheffen van de kaderscholen der infanterie.

Voorts zal aan het Regiment Van Heutsz een andere bestemming worden gegeven. Het ligt in het voornemen in dit regiment een der andere korpsen te doen opnemen, waarbij de minister denkt aan het korps Commandotroepen.

Bij de uitwerking der legerplannen is aandacht besteed aan de inschakeling van de oudere lichten. Het wordt onuitvoerbaar en ondoelmatig geacht, de nog niet gebruikte mankracht van de lichten 1950 en ouder te gebruiken.

De hogere bevelvoering.

Met betrekking tot de hogere bevelvoering deelt de minister de mening van zijn ambtsvoorganger, dat aan de Commandant Strijdkrachten te Velde (C.S.V.) een grotere zelfstandigheid dan thans het geval is, moet worden verleend. Met name behoort deze autoriteit reeds in vredestijd de bevelsbevoegdheid uit te oefenen over de troepen, die hij in oorlogstijd zal aanvoeren.

Op grond van deze overweging zal hij buiten het hoofdkwartier van de Generale Staf worden gebracht en in een positie komen, die veel overeenkomst vertoont met die van Commandant Veldleger vóór 1940. Hij blijft echter ondergeschikt aan de chef van de Generale Staf, zulks in tegenstelling met de gezagsconstructie van vóór 1940.

Reorganisaties M.v.O en Generale Staf.

De reorganisatie van het Directoraat Personeel en het Directoraat Materieel Landmacht heeft per 1 April haar beslag gekregen tot grotere centralisatie van het personeels- en materieelsbeleid.

De reorganisatie van de Generale Staf door de CGS vindt in samenwerking met het bureau Efficiency voortgang. Het aantal opperofficieren en kolonels werd reeds, overeenkomstig de inzichten van de huidige CGS, verminderd.

Thans wordt ook nagegaan welke wijzigingen in de verschillende andere diensten en bureaux doelmatig moeten worden geacht.

Inzake de organisatie der Nationale Reserve ligt het in het voornemen haar taakomschrijving zó te wijzigen, dat het ook mogelijk zal zijn binnen NR-verband personeel voor de Luchtafweer en Luchtwachter op te nemen.

Het Vrouwen Hulp Korps.

Het nieuwe plan voor het VHK stelt allereerst vast voor welke taken in leger en luchtmacht de vrouw, op grond van haar aanleg en gelet op de ervaring van de afgelopen oorlog, beter geschikt is dan de man. Vervolgens wordt vastgesteld welke kernen in de vredesorganisatie moeten worden opgenomen om te voorzien in de behoeften der vredesdiensten (navigatiestations, verbindingsdienst, enz.) en voor de opleiding en kadervoorziening der in vredestijd te oefenen en bij mobilisatie op te roepen oorlogsreserves. Het laat zich aanzien, dat de oorlogsbehoefte voor leger en luchtmacht gezamenlijk omstreeks 7700 vrouwen (van wie 3200 bij de geneeskundige dienst) zal vragen, terwijl in de vredesorganisatie ongeveer 1400 vrouwelijke militairen zullen moeten worden opgenomen.

De luchtmacht zelfstandig.

Gezien het gewijzigde karakter van de militaire luchtvaart, overweegt de minister de luchtmacht tot een zelfstandige organisatie te doen verklaren en het wapen der Militaire Luchtvaart als zodanig op te heffen, onder handhaving van de departementale indeling.

Het opbouwplan houdt tevens rekening met de reeds in Nederland aanwezige vliegvelden, de reeds bij Fokker in bestelling zijnde straaljagers en de bestaande personeelsformatie. Het beroepspersoneel zal ongeveer verdrievoudigd moeten worden.

Bij de verwerking wordt, gelet op de terzake gedane toezeggingen, grote steun van de V.S. verwacht voor de tactische luchtstrijdkrachten en de opleiding van vliegers.

Suriname en de Ned. Antillen.

Inzake de verdediging van Suriname en de Ned. Antillen is in het kader van een Caraïbisch verdedigingsplan in samenwerking met die rijksdelen overleg gaande met de V.S.

De regering vertrouwt erop, dat Suriname en de Nederlandse Antillen op den duur aan hun verdediging zullen deelnemen door het leveren van mankracht en het aanvaarden van een redelijke bijdrage in de kosten van het defensie-apparaat.

Voor zover de bescherming dezer rijksdelen voor de verantwoordelijkheid van Nederland zal zijn, is de regering van mening, dat de verdediging te land in beginsel taak voor het Korps Mariniers dient te zijn.

Voor Nieuw-Guinea is de beveiliging te land nog in handen van onderdelen van de K.L., die voor een belangrijk deel gevormd zijn uit het voormalige KNIL, alsmede van een onderdeel van het Korps Mariniers. De omzetting van deze organisatie in een meer efficiënte, zowel wat gevechtskracht als zuinigheid betreft, maakt een onderwerp van overleg uit tussen de minister en zijn ambtgenoot voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen.

De vrijwilligers in Korea.

De minister spreekt mede namens de regering zijn grote waardering uit jegens de onderdelen der Nederlandse Strijdkrachten, die ter beschikking van de opperbevelhebber der strijdkrachten van de Verenigde Naties in Korea zijn gesteld. De verliezen door het „Korea-detachement" geleden, zijn zwaar.

MEDEDELINGEN VAN DE INSPECTEUR DER ARTILLERIE

Schietoefeningen van het Regiment Veldartillerie Prins Frederik in Brasschaet (België)

Op 10 en 11 April j.l. vonden in het Belgische Artillerie Schietkamp Brasschaet schietoefeningen plaats van het RVA Prins Frederik uit Bergen op Zoom. C.-ASA Brasschaet beschouwde het als vanzelfsprekend, dat aan een nabij gelegen Nederlands Regiment Artillerie gastvrijheid werd verleend. Bij de voorbereidingen voor de schietoefeningen, op 3 April, werd dan ook zeer veel medewerking van de zijde der Belgische Officieren ondervonden.

Zonder noemenswaardig oponthoud werd op 10 en 11 April de grens gepasseerd, alwaar aan de Belgische zijde de Rijks-wacht op motorfiets gereed stond om de

colonne te begeleiden, terwijl zich op het kruispunt Brasschaet twee Belgische Officieren bij de colonne voegden, respectievelijk bestemd als inlichter op de waarnemingspost en inlichter-veiligheids-officier in de stelling. De samenwerking met de Belgische Officieren tijdens de schietoefeningen was voortreffelijk.

Ik stel het op prijs op deze plaats mijn dank uit te spreken voor de buitengewoon prettige ontvangst en de medewerking, die het Regiment Veldartillerie „Prins Frederik" van de Belgische collega's heeft ondervonden en de vlotte wijze waarop de grensformaliteiten werden afgewikkeld.

Demonstratie met artillerietrekker van Van Doorne's Automobielfabriek, Eindhoven

Dank zij de voortvarendheid van de Legerleiding en de Nederlandse industrie werd bij de D.A.F. (Van Doorne's Automobielfabriek) te Eindhoven kortgeleden een trekker geconstrueerd voor de Amerikaanse 105 mm houwtiser. Deze trekker werd op 22 en 23 April j.l. van Eindhoven naar Bourges (Fr.) gereden (afstand 600 km), waarna op 24 April aldaar een demonstratie plaats vond met de door de Fransen geconstrueerde 105 mm hw. De trekker zelf was met behulp van ijzere blokken op gewicht gebracht. Bij de demonstratie waren talrijke Franse autoriteiten benevens één Britse autoriteit en de Nederlandse commissie voor beproeving van de artillerie-trekker aanwezig.

Achtereenvolgens werd in moeilijk en zwaar terrein gereden en het in stelling brengen en het opleggen van de houwtiser met behulp van de lier-constructie gedemonstreerd. Tenslotte werd een opdracht ontvangen om de houwtiser in stelling te brengen in een terreinput, welke het best kan worden vergeleken met een kleine duinpan. Deze zeer moei-

lijke opdracht werd dank zij de lier-ontwerper uitvoerd.

Bij het uit de stelling rijden werd de trekker zodanig boven op de heuvel gereden, dat aldaar nog voldoende ruimte overbleef voor de houwtiser. Vervolgens werd de lier uitgelopen over plm. 25 m afstand, de trekhaak door één man in het oog van de affuit gehaakt en de houwtiser rustig tegen de helling opgelierd en dank zij een ingenieuze constructie automatisch aan de trekker bevestigd, waarna het samenstel verder reed. Ook het vertrek uit de stelling geschiedde feilloos.

De gehele demonstratie verliep tot grote tevredenheid van alle autoriteiten. Na de demonstratie werd met de enkele trekker van Bourges gereden naar Belfort, waarna deze aan een beproeving in het bergterrein der Vogezes werd onderworpen.

Bovenstaande proefnemingen wekken de verwachting, dat de veldartillerie binnen korte tijd over een uitstekende Nederlandse trekker zal kunnen beschikken.

UIT DE VAKPERS

Kosten van research.

Het Amerikaanse Departement voor Verdediging heeft bekend gemaakt, dat 550 miljoen dollars is bestemd voor het bestrijden van de ogenblikkelijke kosten van de militaire research. Het research-programma, dat ongeveer 1000 projecten in behandeling heeft, omvat alle takken van de wetenschap.

(*Ordnance Jan/Feb 1951*).

H.

Vergelijking van US en USSR bewapening op divisiepeil.

Volgens een Amerikaans legerrapport van recente datum kunnen de kwaliteit, het ontwerp en de aanmaak van Russische wapens een vergelijking met die van de Amerikaanse zeer goed doorstaan. Hoewel werd gerapporteerd, dat de vuursterkte van de Russische infanterie divisie slechts 60 % van die der Amerikaanse bedraagt, is de eerste toch relatief hoog, omdat de Russen belangrijk meer karabijnmitrailleurs hebben. Alles bij elkaar hebben de Amerikanen echter een numerieke meerderheid aan individuele wapens. De US divisie heeft 15 % meer infanteriewapens en 45 % meer mortierwepen, dan de Russische. De Russen hebben

echter mortieren van een zwaarder kaliber. Deze worden op dezelfde wijze gebruikt als de Amerikaanse houwtisers van hetzelfde kaliber.

De Amerikaanse divisie heeft aan artillerie 54 houwtisers van 105-mm en 18 houwtisers van 155-mm, wat 60 % meer is dan de Russische. De lichte Russische 76-mm en 85-mm hebben een hoge aanvangssnelheid en kunnen tegen tanks worden gebruikt. Volgens mededelingen hebben de Russen geen equivalent voor de terugstootloze vuurmonden. Zowel de Amerikaanse infanterie divisie als de pantserdivisie beschikken over een groter aantal tanks dan hun Russische tegenspelers. De Russen hebben echter een aantal gemechaniseerde vuurmonden in hun organisatie. Op het gebied van lucht-doelgeschut is de US divisie overwegend sterker. Zonder daarbij de sterkteverhouding in aanmerking te nemen concludeert het rapport met de opmerking, dat de Amerikaanse divisien ongeveer 1½ maal zo grote vuurkracht kunnen produceren dan hun Russische tegenhangers. (US infanterie divisie: 18.000 man; USSR infanterie divisie: 10.000 tot 12.000 man).

(*Ordnance Jan/Feb 1951*).

H.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

(*Vervolg van blz. 260, Mei 1951, Nr 5*)

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

C. DE AANVAL (VI)

15. Rivierovergangen. (I)¹⁾

a. Algemeen.

Het grote tactische verschil tussen rivieren en kunstmatige hindernissen als mijnenvelden en versperringen is daarin gelegen, dat deze laatste kunnen worden opgeruimd of vernield en dan hun waarde als hindernis grotendeels hebben verloren, terwijl de waterhindernissen, ook na overschrijding, een beletsel kunnen blijven vormen voor de voortgezette operatie. Een waterhindernis kan nooit geheel worden opgeruimd en de overgangsplaatzen blijven gevaarlijke punten vormen voor de verbindingslijnen.

De laatste oorlog heeft aangetoond, dat een rivier of een kanaal te allen tijde kan worden overschreden, mede ten gevolge van de vooruitgang van de techniek.

Men kent in het algemeen de volgende wijzen om een dergelijke hindernis te overwinnen.

- de coup de main.
- de snelle rivierovergang.
- de zorgvuldig voorbereide rivierovergang.

Het uitvoeren van een *coup de main* doelt op het zich op verrassende wijze in het bezit stellen van een of meer overgangen tijdens lopende operatiën. Snelheid en verrassing spelen hier de hoofdrol en de actie moet diensgevolge ten uitvoer worden gelegd door een zeer beweeglijke troepenmacht van beperkte sterkte, waarbij al dan niet van luchtdoel-landingsstroepen gebruik kan worden gemaakt. Bij succes moet zij snel door een grotere troepenmacht kunnen worden ondersteund. Ook indien de kans op succes gering lijkt moet deze methode worden toegepast. Het standaard-voorbeeld is de gelukte overval op de brug bij Remagen in de tweede wereldoorlog.

Ook bij het uitvoeren van een *snelle rivierovergang* staan de factoren snelheid en verrassing op de voorgond. Een dergelijke poging verdient overweging indien een coup de main is mislukt en men weet, dat de vijand de rivier slechts met zwakke krachten verdedigt. De eenheid, die een dergelijke operatie moet uitvoeren dient van te voren van voldoende overgangsmaterieel te zijn voorzien om een doeltreffend bruggenhoofd te kunnen vormen. In de afgelopen oorlog werd in dergelijke

1) Het gestelde in dit hoofdstuk geldt tevens voor het overschrijden van kanalen. Voorts wordt verwezen naar het boekwerk „Tactische Gevechtsvoering”, waaraan de Britse methode van rivierovergang ten grondslag ligt, welke slechts in details afwijkt van de hierna te behandelen Amerikaanse methode; en naar de onlangs door Majoor J. H. Hei mel gehouden lezing voor de Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap.

gevallen wel gebruik gemaakt van geïmproviseerd materieel. Het is tevens bekend, dat de Russen enige malen een overgang hebben geforceerd door de eerste troepen naar de andere oever te laten zwemmen.

Een *voorbereide rivierovergang* wordt uitgevoerd, indien de vijand zich achter een waterhindernis ter hardnekkige verdediging heeft ingericht. Een dergelijke onderneming kan slechts worden ingezet na een gedetailleerde verkenning en met inzet van alle beschikbare middelen aan personeel, materieel en vuurkracht.

De lezing van Majoor J. H. Heimel geeft een goede vergelijking van de drie methoden waarop een waterhindernis kan worden overwonnen. De vergelijking is typisch, omdat zij werden uitgevoerd in het raam van één en dezelfde operatie, de Rijnovergang door de geallieerde troepen aan het einde van de tweede wereldoorlog. Achtereenvolgens worden de coup de main bij Remagen, de snelle overgang van het Franse leger ter bezetting van Karlsruhe en Stuttgart, en de wel zeer zorgvuldig voorbereide overgang van de Britten bij Wesel, Xanten en Rees besproken.

Zoals ik reeds eerder opmerkte moet steeds een coup de main worden uitgevoerd, aangezien het gelukken zou leiden tot een belangrijke tijd-winst en een enorme besparing aan materieel. Evenzeer staat vast, dat indien een dergelijke overval zou zijn mislukt, en indien men weet dat de vijand de rivier met sterke krachten bezet houdt, het geen nut meer heeft om ook nog eens een snelle overgang te proberen. Dit zou slechts leiden tot een druppelsgewijs inzetten van krachten, en strijdig zijn met het beginsel van concentratie.

Het heeft weinig zin om de drie methoden aan een uitvoerige beschouwing te onderwerpen. De coup de main is uiteraard niet aan regelen gebonden. De snelle en de voorbereide overgang zijn op dezelfde beginselen gebaseerd. De wijze waarop een overgang in details wordt uitgevoerd staat voorts in nauw verband met de samenstelling van troepen en staven en met de aard van het overgangsmaterieel. Aangezien men in ons land thans tot de Amerikaanse organisatie is overgegaan meen ik mij te kunnen beperken tot een behandeling van de wijze waarop de Amerikanen een voorbereide overgang tot stand brengen.

b. De voorbereide rivierovergang.

Indien deze vanuit de opmars wordt ingezet kunnen een vijftal fasen worden onderscheiden. Deze zijn:

- het opmaken van het operatieplan.
- het zuiveren van de eigen oever en het afsluiten van de rivier.
- het voortzetten van de tactische en technische verkenningen, die reeds ten dele gedurende de beide vorige fasen zijn aangevangen.²⁾
- de eigenlijke overgang.
- het voortzetten van de operatie (uitbreken uit het bruggenhoofd en vervolgen van de verslagen vijand).

(1) Het opmaken van het operatieplan.

De uitvoering van de rivierovergang ligt doorgaans in handen van een infanterie regiment als deel van een divisie, welke in samenwerking met andere eenheden optreedt. Het operatieplan wordt op een hoog

²⁾ De technische zijde van de rivierovergang zal in een der volgende nummers door Majoor der Genie J. Kroes worden behandeld.

niveau ontworpen, aangezien de troepen, die de overgang tot stand moeten brengen volkomen in beslag zullen worden genomen door de detailvoorbereidingen. Overigens zal men tevens bij het opmaken van het plan voor de overtocht rekening moeten houden met de bedoelingen van het hogere niveau ten aanzien van het voortzetten van de operatiën. De overgang is niet het doel, doch slechts een middel om tot het doel te kunnen komen.

Bij het opmaken van het plan beperkt het leger zich gewoonlijk tot het verschaffen van de eerste inlichtingen, tot het bepalen van de opmarswegen en tot het vaststellen van de hoeveelheden overgangsmaterieel, welke kunnen worden verschaft. Ook de plaatselijke luchtverdediging wordt op een hoog niveau gecoördineerd. De overgangsplaatsen en vooral de plaatsen van brugslag zijn hier de kwetsbare punten.

Deze laatste worden, conform de door het leger bepaalde opmarswegen, door het legerkorps vastgesteld, welke eenheid tevens zorg draagt voor toevoeging van extra personeel en materieel ten dienste van de overgang en de bevelvoering. In verband hiermede wijs ik op de noodzaak van een uitgebreid verkeersplan en een uitgebreid verbindingsnet bij een dergelijke operatie.

Direct nadat in het operatieplan de aanvalssectoren zijn vastgesteld vangende de grond- en luchtverkenningen aan. Ook de samenwerking met de geniedienst begint reeds in deze periode.

(2) *Het afsluiten van de rivier.*

Het zuiveren van de eigen oever en het afsluiten van de rivier is een normale aanvalsactie. Zij dient om de verkenningen en voorbereidende maatregelen ongestoord te kunnen verrichten. Het verdient hierbij aanbeveling om de hindernis over een zo groot mogelijke breedte af te sluiten, teneinde de vijand zo weinig mogelijk aanwijzingen te geven omtrent de ligging der overgangsplaatsen. Indien mogelijk geschiedt het zuiveren van de eigen oever door andere troepen dan die, welke bestemd zijn om de overgang uit te voeren.

(3) *Het uitvoeren van verkenningen.*

Deze vinden plaats van het ogenblik, dat het operatieplan is vastgesteld. In verband met de aard der operatie vallen zij uiteen in technische en tactische verkenningen. Nadat de rivier is afgesloten moeten de aanvalsregimenten, die de overgang zullen uitvoeren hun detailverkenningen hierop gaan richten. Het gaat daarbij voornamelijk om gegevens van de vijand en van het terreingedeelte waar wordt overgegaan. Indien mogelijk moet aan alle commandanten, en vooral aan de geniecommandanten, ruime tijd worden gegeven voor het uitvoeren van verkenningen bij daglicht. Op de technische verkenningen zal worden teruggekomen door Majoor der Genie J. Kroes. Een verdere beschouwing ervan zal hier achterwege worden gelaten. Indien de tijd dit toelaat moeten kleine patrouilles naar de vijandelijke zijde van de rivier worden gezonden om inlichtingen te verzamelen van diens sterkte, samenstelling en locatie. Deze patrouilles moeten uiteraard zo vroegtijdig terug zijn, dat hun inlichtingen nog kunnen worden geïnterpreteerd en gewaardeerd.

De persoonlijke verkenningen van de regimentscommandant, aangevuld met uit alle mogelijke andere bronnen verkregen inlichtingen moeten hem tenslotte een beeld verschaffen van het volgende:

- Samenstelling en opstellingen van de vijand, met inbegrip van de locatie van vuurwapens, mijnevelden, veldversterkingen en niet, of weinig verdedigde overgangsplaatzen.
- Duidelijk waarneembare terreinafscheidingen, welke geschikt zijn als grens voor een bataljons aanvaldoel.
- Opstellingsplaatzen voor reserves en andere onderdelen, nadat zij de vijandelijke oever hebben bereikt.
- Het wegnemen aan 's vijands zijde van de hindernis.
- Opmarswegen door de vijandelijke stellingen.
- Waarnemingspunten aan de andere zijde, benevens mogelijke opstellingsplaatzen voor ondersteuningswapens.
- Plaatsen, geschikt voor de overgang. Deze worden in het algemeen verkend door de betreffende bataljonscommandant in samenwerking met de genieofficier, die hem steunt, en omvatten:
 - Breedte, diepte en stroomsnelheid van de rivier.
 - Aanwezigheid van zandbanken, riffen, eilandjes, dammen of andere hindernissen.
 - Hoogte en helling van de oevers.
 - Nadering aan beide zijden van de rivier.
 - Aanwezigheid van doorwaadbare plaatzen, veren, bruggen en oude bruggenhoofden.
 - De juiste ligging van gedekte verzamelplaatzen en gereedstelingen aan de eigen zijde van de rivier.

Voor de verkenningen op bataljons- en compagniesniveau moge ik voorts verwijzen naar de inmiddels verschenen voorschriften.

De combinatie verkenningen/besluit/bevelen wijkt in het algemeen niet af van de normale gang van zaken, waarbij echter de noodzaak naar voren treedt, dat de detailverkenningen doorlopend aanvulling behoeven en zodanig moeten worden uitgevoerd, dat de overgangsplaatzen niet worden verraden. Misleidingsacties spelen vooral bij een rivierovergang een grote rol.

Nog steeds geldt het voor zeer gunstig, indien kan worden overgegaan in een naar eigen troepen inspringende bocht van de rivier, aan gezien de aanvalstroepen dan op de flanken zijn gedekt en door waarneming en vuur van de eigen oever kunnen worden gesteund. Bij een groots opgezette aanval zal dit voordeel niet steeds kunnen worden verkregen. Ook treedt, door de mechanisatie en motorisering der moderne strijdkrachten en door de noodzaak van een snelle en afdoende bevoorradings, meer en meer de eis naar voren, dat de plaatzen van brugslag zodanig moeten worden gekozen, dat zij aan beide zijden van de hindernis zo snel mogelijk voeren naar een goed tegenstelsel.

(4) De eigenlijke overgang.

(a) Opvolgende aanvaldoelen.

In tegenstelling met een aanval, waarbij geen waterhindernis behoeft te worden overwonnen, liggen de verschillende aanvaldoelen bij een rivierovergang vast. Zij staan rechtstreeks in verband met de beveiliging van de overgangsplaatzen en plaatzen van brugslag. In alle buitenlandse systemen kent men daarbij de volgende fasen:

Eerste phase. Deze heeft ten doel een terreingedeelte te bereiken, dat het bruggenhoofd een zodanige diepte geeft, de de vijand geen gericht

infanterievuur meer kan uitbrengen op de overgangsplaatsen en de naderingsmogelijkheden hiertoe. Indien mogelijk kiest men hiervoor 'n duidelijk waarneembare terreinafscheiding, welke in ons land veelal kan worden gevonden in een bosrand of een weg, in het buitenland vaak in een hoogterand. De aanvalsbataljons krijgen dan een afgebakend gedeelte van het regimentsdoel aangewezen. De diepte van het eerste aanvalsdool is gericht op het vergemakkelijken van de overgang met stormboten, voetbruggen en vloten.

Tweede phase. Deze streeft naar het uitschakelen van de mogelijkheden voor de vijand om vuur van artillerie en andere wapens — met waarneming — op de overgangsplaatsen en de naderingen daartoe te brengen. Gekoppeld aan luchtoverwicht maakt het bereiken van het tweede gevechtsdoel het mogelijk bruggen te leggen om zwaardere lasten over de rivier te brengen. Ook deze lijn moet duidelijk in het terrein waarneembaar zijn en gemakkelijk zijn te verdedigen omdat daarna doorgaans een gevechtspauze moet intreden, om het aan de artillerie mogelijk te maken van oever te verwisselen teneinde de gevechten in de derde phase doeltreffend te kunnen ondersteunen. Hierbij kan het gedeelte van de artillerie, dat niet rijdt de consolidatiestelling tegen vijandelijke tegenaanvallen beschermen.

Derde phase. De bedoeling van deze phase is het uitschakelen van alle vijandelijke vuren op de plaatsen van overgang en van brugslag, teneinde een ononderbroken stroom van strijdkrachten over de rivier te kunnen zenden, welke nodig is voor het voortzetten van de operatie, en tevens om de overgezette troepen ongestoord te kunnen bevoorraden. In feite valt deze laatste regimentslijn doorgaans tezamen met de eerste divisielijn.

(b) Het overgangsplan ³⁾

Ook indien een divisie overgaat met meer dan één regiment in voorste lijn worden de gedetailleerde plannen voorbereid door de regimentscommandanten. Een en ander uiteraard aan de hand van de bevelen welke door de divisiecommandant worden verstrekt, en tevens gebaseerd op inmiddels van de inlichtingendienst binnengekomen gegevens. De punten, welke bij het opmaken van het gedetailleerde plan doorgaans moeten worden overwogen zijn de volgende:

- Coördinatie met nevenenheden en met de troepen, die de rivier afsluiten.
- Het vaststellen van de breedte van het overgangsfront, indien dit niet door de divisiecommandant is aangegeven.
- De formatie, in welke de troepen de hindernis moeten overschrijden waarbij in het bijzonder het aanduiden van de troepen, die deel uitmaken van de aanvalsgolven. Het aanwijzen en voorlopig opstellen van de reserve.
- Frontbreedten en eerste gevechtsdoelen voor de aanvalsbataljons en het vaststellen van de overgangsplaatsen.

³⁾ In grote trekken ontleend aan FM 7-40, „Infantry Regiment”, welk voorschrift slechts in zeer beperkte mate in Nederland aanwezig is en nog niet in vertaling is genomen. De beschouwing beweegt zich voornamelijk op regimentsniveau. Voor het bataljon en de compagnie moge ik verwijzen naar de inmiddels uitgekomen ontwerpvoorschriften „Het Infanterie Bataljon”, paragrafen 163 t/m 180; en „De Tirailleur Compagnie”, paragrafen 224 t/m 240.

- Toebedeling van overgangsmiddelen aan de aanvalsbataljons en het vaststellen van de overige overgangsmiddelen.
- Het vaststellen van de plaats en de tijd van ontmoeting van de troepencommandanten met de geniecommandanten.
- Tijd van overgaan van de tanks. De middelen welke hen over zullen varen. Hun voorlopig gebruik na de overgang.
- Coördinatie van de ondersteunende vuren. Het nemen van maatregelen om mortiercompagnie en artilleriewaarnemers en -verkenningdetachementen snel naar de andere oever te dirigeren.
- Vaststellen van de maatregelen voor brugbescherming.
- Formatie voor de aanval op de eerste doelen.
- Organisatie van verdediging tegen vliegtuigen en tanks na de overgang.
- Gebruik van de organieke voertuigen.
- Verkeersregeling naar, over, en aan de andere zijde van de rivier.
- Plan van bevoorrading.
- Plan van evacuatie van gewonden.
- Verbindingsplan.
- Vestiging van de commandopost op de eigen oever en voorlopige verplaatsing naar de andere oever.
- Vaststellen van uur U, voor zover dit niet door een hogere commandant is geschied.

Teneinde de ondercommandanten zoveel mogelijk tijd van voorbereiding te geven worden genoemde maatregelen zo snel mogelijk, en dus doorgaans partieel, bekend gemaakt. Het verdient echter aanbeveling om het uiteindelijk bevel zo volledig en gedetailleerd mogelijk te stellen. Het moet voorzien in de verovering van het gehele uiteindelijke aanvalsdoel van het regiment.

(c) Nadere beschouwing van enkele punten uit het overgangspan.

Breedte van het overgangfront. Formatie voor de overgang.

In tegenstelling met vroeger, worden thans in de Amerikaanse voorschriften hieromtrent geen getallen meer gegeven. De breedte van het front, waarin wordt overgegaan kan worden vastgesteld door het hogere niveau, het kan evenwel ook geschieden dat men een zodanig front geeft, dat het aan het initiatief van de regimentscommandant wordt overgelaten om te beslissen of hij op een breed of een smal front wil aanvallen. Verschillende omstandigheden kunnen op diens beslissing hun invloed uitoefenen, zoals onder meer de aard van de vijandelijke weerstand, het terrein, de eigenschappen van de rivier. Indien op een breed front wordt overgegaan betekent dit doorgaans, dat de aanvalsbataljons elkaar niet direct kunnen steunen. Het vermindert de uitwerking van het vijandelijke vuur, omdat dit over een grotere breedte moet worden verdeeld. Het maakt het voor de vijand moeilijk om zijn reserves op de juiste plaats en op de juiste tijd in te zetten. Optreden op een smal front geeft een meer doeltreffende steun van de eigen ondersteuningswapens.

De formatie waarin wordt overgegaan staat ten nauwste met de breedte van het overgangfront in verband. Zij zal echter tevens worden beïnvloed door de aard van de verschillende gevechtsdoelen. Gewoonlijk

houdt een regimentscommandant ten minste één bataljon of het grootste gedeelte daarvan in reserve.

Toebedeling van overgangsmiddelen. Deze hangt in de eerste plaats af van de tactische opzet van de aanval. Voorts is zij een kwestie van technische uitvoering.

Verzamelgebieden en gereedstelling. Het verzamelgebied van het regiment wordt in beginsel door de divisie vastgesteld. Indien de omstandigheden dit nodig maken kunnen verschillende kleinere gebieden worden toegewezen. Hoewel de plaatsen van gereedstelling bij de aanval doorgaans door de commandanten der aanvalsbataljons worden gekozen, zullen deze bij een rivierovergang, mede in verband met de voorbereidingen op elk gebied, vaak door de regimentscommandant worden vastgesteld.

De eisen voor de verzamelgebieden zijn vrijwel dezelfde als bij elke andere aanval. De eisen voor de gereedstelling zijn opgenomen in het ontwerp-voorschrift „Het Infanterie Bataljon”.

De opmars naar de rivier. Hiervoor moge ik eveneens verwijzen naar genoemd voorschrift.

De overgang. Zie genoemd voorschrift.

Vuursteun bij de overgang. Buiten de op het hogere niveau vastgestelde steun van luchtmacht, artillerie en mortieren gebruikt de regimentscommandant de zware wapens der bataljons, voor zover deze niet met de eerste golven overgaan. Vuursteun van tanks hangt in het algemeen af van de tactische opzet van de aanval. In beginsel moet worden getracht hen zo snel mogelijk naar de andere oever te krijgen.

Optreden, direct na de overgang. Zie ontwerp-voorschrift „Het Infanterie Bataljon”.

Bevoorrading en evacuatie. De moeilijke tijd ligt hier vooral tussen de landing van de eerste aanvalsgolf en het overgaan van het motortransport. Het gehele systeem is afhankelijk van het goed functioneren van de verkeersregelingsdienst en de verbindingdienst. Beide moeten zeer flexibel zijn opgezet en zij moeten onvoorziene omstandigheden snel en afdoende kunnen opvangen. De verkeersregelingsdienst moet een voorrangslijst opstellen voor het van oever verwisselen der voertuigen, waarbij tevens het juiste gebruik van de daarvoor bestemde overgangsmiddelen moet worden geregeld. In het algemeen wordt een stafofficier met deze zaak belast. Zij is even belangrijk als het vaststellen van de aanvalsgolven.

Doorgaans geeft men de man één of meer rantsoenen mede. De munitie, welke nodig is om de eerste gevechtsdoelen te bereiken wordt op de man of in de aanvalsboten overgebracht. De eerste aanvulling geschiedt dan door uitwerpen uit vliegtuigen, dan wel door vervoer in draaglast over de voetbruggen of in boten.

Bij de overtocht gaat medisch personeel mede, dat van speciale uitrusting is voorzien. Totdat het ogenblik aanbreekt, dat evacuatie door middel van voertuigen mogelijk is vindt slechts een geringe evacuatie naar de eigen oever plaats. Deze geschiedt met behulp van terugvarende aanvalsboten en, indien mogelijk, over voetbruggen. Ook tijdens het overtrekken van gevechtsonderdelen kan het echter nog nodig zijn van aanvalsboten gebruik te maken, aangezien de tactische eisen praevaleren boven de afvoer van gewonden.

Verbindingen. Vóór de overgang worden op de eigen oever de gebruikelijke verbindingsmiddelen gebezigd. Om veiligheidsredenen kan het nodig zijn radiostilte te gelasten. Deze wordt echter opgeheven bij het oversteken van de eerste aanvalsgolf, aangezien radio in de beginphase het voornaamste verbindingsmiddel is tussen bataljon en regiment.

Lijnverbindingen volgen gewoonlijk over de bruggen. Tenzij de rivier zeer breed is kunnen die door de aanvalsgolven worden meegevoerd.

De regimentscommandopost gaat zo snel mogelijk naar de andere oever, gewoonlijk door gebruik te maken van de lichte vlotten.

Keuze van het uur U. Buiten de factoren, welke ten aanzien van het vaststellen van het aanvalsuur in alle omstandigheden gelden, moet bij een rivierovergang met het volgende rekening worden gehouden.

- De aard van de hindernis (oevergesteldheid, stroom, getij enz.) kan een nachtelijke operatie onmogelijk maken, ook al zouden alle andere omstandigheden op de wenselijkheid daarvan duiden.
- Geniewerkzaamheden vragen meer tijd bij duisternis dan bij daglicht. Indien vijandelijke waarneming op de rivier tijdig kan worden uitgeschakeld is het een voordeel voor de genietroepen om het uur U zodanig te stellen, dat met het bouwen van de bruggen bij daglicht kan worden aangevangen.
- Aan de andere kant kan deze bouw gewoonlijk eerder worden aangevangen bij duisternis, aangezien men dan slechts moeilijkheden zal ondervinden van het vuur van de vijandelijke infanteriewapens, die direct aan de rivier hebben stelling genomen. En het zijn juist deze wapens en waarnemers, die door de eerste aanvalsgolf onder de voet worden gelopen.
- Het verrassend succes van de eerste aanvalsgolf is het beste verzekerd bij een nachtelijke overgang. Overigens werkt de verkeersregeldienst beter bij daglicht, terwijl dan ook de steun van de eigen artillerie efficiënter kan zijn en het verband tijdens en na de landing het beste wordt bewaard.
- Het opruimen van mijnenvelden op de vijandelijke oever geschiedt het gemakkelijkst bij duisternis.
- Indien de aanval onder dekking van de duisternis wordt ingezet, verdient het aanbeveling om uur U te stellen in het laatste gedeelte van de nacht, dan wel zo vroegtijdig, dat voldoende ondersteuningswapens over vlotten en bruggen zijn overgezet om de consolidatie tegen het aanbreken van de dag te verzekeren.

Bovengenoemde tegenstrijdige belangen kunnen gedeeltelijk worden opgevangen door gebruik te maken van kunstverlichting. Alhoewel uur U wordt vastgesteld door de tactische commandant, zal bij deze speciale operatie *het advies van de geniecommandant uitermate veel gewicht in de schaal leggen.*

(d) *Beoefening.*

Indien dit enigszins mogelijk is moeten de aanvalstroepen in de gelegenheid worden gesteld om de overgang te beoefenen over een gelijksoortige hindernis in het achterland.

(5) *Het voortzetten van de operatie.*

Hiervoor gelden dezelfde regelen als voor elke andere aanval.

SAMENWERKING TUSSEN VELDARTILLERIE EN DE OVERIGE WAPENS (IV)

door J. G. J. VAN DER HULST, Kapitein der Artillerie, Leraar HKS
(Vervolg van blz. 279, Mei 1951, Nr 5)

HET VUURPLAN I¹⁾

Inleiding.

Het succes van elke operatie hangt af van een goed gecoördineerde vuursteun. Deze coördinatie komt tot stand in het vuurplan. Elke eenheid dient haar vuurplan dan ook zo te organiseren, dat op de juiste plaats, op de juiste tijd, de juiste hoeveelheid vuur binnen de vereiste tijd kan worden gebracht, met een zo economisch mogelijk gebruik van de beschikbare vuurkracht.

In het dictaat „Tactische Gevechtsvoering” van de HKS wordt in enkele aantekeningen vermeld, waarvoor infanteriecommandanten moeten zorgen en waarmede zij rekening moeten houden bij het tot stand komen en goedkeuren van vuurplannen.

Deze aantekeningen komen neer op het volgende:

1. Het opmaken van het vuurplan is de taak van de infanteriecommandant, niet van de artilleriecommandant c.g. diens vertegenwoordiger (LsO). Deze is adviseur.
2. Alvorens het vuurplan te kunnen opmaken moet de infanteriecommandant zijn plan definitief hebben vastgesteld.
3. Alle beschikbare wapenen (vlak- en krombaan) moeten in een gecoördineerd vuurplan worden opgenomen.
4. Bij het opmaken van het vuurplan moet rekening worden gehouden met het vermogen der verschillende wapens.
5. Het vuurplan moet zo eenvoudig mogelijk worden gehouden.
6. Het beschikbare vuur moet zoveel mogelijk worden geconcentreerd op het bereiken van het hoofdoel.
7. Het vuurplan moet geheel worden aangepast aan het plan en zich bij een aanval baseren op het plan van manoeuvre.
8. Alle inlichtingen dienen bij ontvangst onmiddellijk te worden verwerkt.
9. Het vuurplan moet zich gemakkelijk aan wisselende omstandigheden kunnen aanpassen, dus nimmer star geheel op tijd lopen.

Het aandeel van de artillerie in het vuurplan bestaat o.a. uit een aantal met de infanteriecommandanten afgesproken vuren.

Deze vuren kunnen worden afgesproken:

- Alleen voor wat betreft plaats.
- Voor wat betreft plaats en gewenste resultaat (vernielen, neutraliseren, storen).
- Voor wat betreft plaats, gewenste resultaat en tijd.
- Voor wat betreft plaats, gewenste resultaat, tijd en tijdsduur.

Tevens kan b.v. worden afgesproken op wiens aanvraag bepaalde vuren slechts mogen worden afgegeven en welk onderdeel voorrang heeft bij het voldoen aan vuuraanvragen.

¹⁾ Ook hier komt hoofdzakelijk de samenwerking op regiments- en lager niveau ter sprake.

Zoals op blz. 135, Maart 1951 Nr 3 werd aangegeven, zal de samenwerking op hoger niveau later worden behandeld.

Wat wordt afgesproken hangt geheel af van de toestand, de beschikbare gegevens c.q. inlichtingen, de opdracht en het plan van de infC en de mogelijkheden van de artillerie op dat moment (o.a. de beschikbare hoeveelheid artillerie en munitie).

De meeste vuren worden alleen voor wat betreft plaats afgesproken. Teneinde het vuurplan zo eenvoudig en soepel mogelijk te houden worden afspraken voor wat betreft tijdsduur bij voorkeur niet gemaakt, terwijl voor wat betreft tijd de infC meestal volstaat met voor bepaalde vuren aan te geven op welk moment het gewenste resultaat moet zijn verkregen.

De bijdrage van de artillerie is dus niet HET VUURPLAN, doch slechts een deel — zij het belangrijk deel — daarvan.

De artillerie werkt de gemaakte afspraken verder artilleristisch-tactisch en -technisch uit.

Het vuurplan voor een aanval.

Dit is te verdelen in:

1. Vuren voorafgaande aan het voorbereidendartillerievuur.
2. Het voorbereidendartillerievuur.
3. De vuren welke de aanval steunen en beschermen.
4. De vuren ter bescherming van de consolidatie.

ad 1. Vuren voorafgaande aan het voorbereidendartillerievuur.

Hieronder wordt eveneens begrepen de vuursteun aan de voorhoede en de vuursteun tijdens de ontplooiing van de eenheid. Het gros der artillerie vuurt niet, teneinde localisering door de vijand te voorkomen. Weet deze de stellinggebieden van de artillerie, dan kan hij enig inzicht krijgen in het plan van de C en wordt de verrassing althans gedeeltelijk prijsgegeven.

Opm.: Voert een voorhoede een aanval uit, dan geldt voor haar vuurplan hetzelfde als voor het vuurplan voor een grote aanval. Het tijdelijk uitschakelen van 's vijands mortieren en zijn eventueel steunende artillerie, moet dan eveneens in haar vuurplan worden opgenomen.

ad 2. Het voorbereidendartillerievuur.

Aan een aanval zal dikwijls een voorbereidendartillerievuur voorafgaan, teneinde:

- Het overwicht te verkrijgen over 's vijands zware wapens (o.a. artillerie).
- Zijn infanteriewapens en waarnemers te neutraliseren.
- Zijn verbindingen en bevelvoering te desorganiseren.
- Het aanvalsvak te isoleren door verplaatsingen van reserves te beletten.
- De vijand te demoraliseren.

De tactische C beslist over het wel of niet afgeven van een voorbereidendartillerievuur en de duur daarvan. Hij pleegt daartoe overleg met zijn artillerieadviseur, die hem o.a. kan opgeven hoelang de duur van het voorbereidendartillerievuur zal moeten zijn om het gewenste resultaat te verkrijgen. De C overweegt dan of dit opweegt tegen het prijsgeven van de verrassing. In beginsel moet het zo kort mogelijk worden gehouden, daar dan de vijand minder gelegenheid heeft nog tijdig tegenmaatregelen te nemen om de aanval het hoofd te bieden.

In het voorbereidendartillerievuur zijn verschillende fasen (meest-

al drie) te onderscheiden. In de eerste phase geeft de LKA hoofdzakelijk artilleriebestrijdingsvuren af om de uitwerking van 's vijands tegenvoorbereidendartillerievuur te verminderen. Zonodig nemen de DAN aan deze vuren deel. Een deel der LKA onderhoudt in de volgende fasen de verkregen neutralisatie en brengt tevens vuur op eventueel later gelocaliseerde batterijen. Het aandeel van de afdn lichte artillerie der DAN, waar de infCn nauw mee samenwerken, ligt vooral in de laatste phase. In deze phase, ook wel inleidende beschieting genoemd, wordt nl. het artillerievuur zoveel mogelijk geconcentreerd op de opstellingen, welke de uitvoering van de aan de infanterie gegeven opdracht nadelig (kunnen) beïnvloeden. Ook infanterie- en mogelijke andere wapens nemen vooral aan deze phase deel.

Het afgeven van mortierbestrijdingsvuren geschiedt door de DAN en de zware mortieren. Meestal zijn op dit moment echter slechts weinig mortieropstellingen bekend.

Wordt een divisie niet door LKA gesteund, dan komt het voorbereidendartillerievuur geheel (ook de artilleriebestrijdingsvuren) voor rekening van de (versterkte) DA.

Het voorbereidendartillerievuur wordt afgegeven op tijdschema en op zo hoog mogelijk niveau gecoördineerd. De artillerievuren vormen er het grootste deel van, vandaar de naam.

ad. 3. De vuren welke de aanval steunen en beschermen.

Deze vuren zijn in de eerste plaats een logische voortzetting van de vuren welke vóór het inzetten van de aanval worden afgegeven. Het overwicht over 's vijands artillerie moet gehandhaafd worden. Alle opstellingen, welke de uitvoering van de opdracht nadelig (kunnen) beïnvloeden, moeten uitgeschakeld blijven c.q. alsnog uitgeschakeld worden totdat, hetzij de infanterie deze heeft genomen, hetzij deze geen gevaar meer kunnen opleveren. Hiertoe worden vuren ontworpen op alle bekende, vermoede en mogelijke opstellingen alsmede op markante punten in het terrein. Deze laatste in het bijzonder om het aanvragen van vuren eenvoudiger en gemakkelijker te maken.

Tijdens de aanval zullen meer mortieren worden gelocaliseerd, waarop dan direct vuur moet kunnen worden gebracht. Vooral dit deel van het vuurplan moet volkomen worden aangepast aan het plan van manoeuvre. Het moet zeer soepel zijn, opdat bij de uitvoering van de aanval steeds een zo doeltreffend mogelijke steun kan worden gegeven.

ad. 4. De vuren ter bescherming van de consolidatie.

Het moment van consolidatie is voor de vijand het gunstigst voor het uitvoeren van een tegenaanval. Vóór het inzetten van de aanval moeten dan ook vuren worden ontworpen om mogelijke tegenaanvallen af te slaan, waaronder vuren op mogelijke gereedstellingen, goede naderingsmogelijkheden en stormvuren. In beginsel moet voor de vuren ter bescherming van de consolidatie dan ook een vierde deel van de organieke voorraad munitie worden gereserveerd.

Het vuurplan in de verdediging.

In dit vuurplan kunnen de volgende gedeelten worden onderscheiden:

1. Vuren voorafgaande aan het tegenvoorbereidendartillerievuur.

2. Het tegenvoorbereidendartillerievuur.
3. De vuren tijdens 's vijands aanval.
4. De vuren bij de tegenaanval.

ad 1. Vuren voorafgaande aan het tegenvoorbereidendartillerievuur.

Dit betreffen hoofdzakelijk vuren op grote afstand om de vijand reeds daar tot ontplooiing te dwingen. Ook de vuursteun aan mogelijke voorposten en dekkingsdetachementen valt hieronder. Het gros der artillerie blijft zwijgen om haar opstellingen niet te verraden en daarmee mogelijk tevens de vijand een inzicht te geven in het plan van verdediging.

ad 2. Het tegenvoorbereidendartillerievuur.

Dit wordt ontketend wanneer blijkt dat de vijand zijn aanval gaat inzetten. Het doel van het tegenvoorbereidendartillerievuur is:

- De vijand in en op weg naar zijn gereedstelling(en) uit te schakelen.
- Zijn verbindingen en bevelvoering te desorganiseren.
- Zijn waarneming te beletten.
- De doeltreffendheid van zijn artillerie- en mortiersteun te verminderen.
- Zijn moreel te breken.

Het tegenvoorbereidendartillerievuur wordt o.a. ontworpen op 's vijands artillerie en mortieren; op mogelijke gereedstellingen, naderingswegen, wpn, cpn, verbindingen en reserves.

De vijand zal trachten de verdediger te verlokken tot het voortijdig afgeven van zijn tegenvoorbereidendartillerievuur, teneinde daarmee diens artillerie te kunnen localiseren, deze in zijn voorbereidendartillerievuur te kunnen uitschakelen en verder om gegevens te verkrijgen over gebieden, waar tegenvoorbereidendartillerievuur ligt en om een inzicht te verkrijgen in de stelling en in het plan van verdediging. Het tegenvoorbereidendartillerievuur mag dan ook nooit te vroeg, doch ook weer niet te laat worden ontketend.

Behalve dat het tegenvoorbereidendartillerievuur op zo hoog mogelijk niveau wordt gecoördineerd en meestal ook ontworpen, wordt ook de beslissing tot vuuropening op zo hoog mogelijk niveau in handen gehouden. In sommige gevallen kan een DivC worden gemachtigd om plaatselijk een tegenvoorbereidendartillerievuur te ontwerpen en te doen afgeven.

ad 3. De vuren tijdens 's vijands aanval.

Gelukt het niet de vijand in de gereedstelling(en) uit elkaar te slaan, dan wordt de beschikbare vuurkracht ingezet om zijn aanval vóór de voorste opstellingen te stoppen door vuur op zijn aanvallende troepen en zijn reserves. Dit vuur moet in dichtheid toenemen naarmate de vijand de stelling nadert. Steeds meer wapens kunnen er aan deelnemen. De grootste dichtheid ligt dan ook vlak voor de stelling, wanneer de vijand tracht daarin binnen te dringen. In dit gebied worden ook de stormvuren ontworpen, welke voorrang hebben boven alle andere vuren.

Slaagt de vijand er in de stelling ergens binnen te dringen, dan wordt alle beschikbare vuurkracht geconcentreerd om uitbreiding van deze penetratie tegen te gaan en om de binnengedrongen vijand te vernietigen. Daarom moeten ook vuren in de stelling en op de eigen opstellingen in het vuurplan worden opgenomen.

Tijdens 's vijands aanval moet ook de nodige aandacht worden besteed aan het verminderen van de uitwerking van zijn artillerie- en mortiervuur op de eigen opstellingen in voorste lijn, door het afgeven van artillerie- en mortierbestrijdingsvuren. De tactische C beslist in hoeverre aan deze vuren dan wel aan de vuren op aanvallende troepen en reserves voorrang moet worden gegeven.

ad 4. De vuren bij de tegenaanval.

De tegenaanval moet met zoveel mogelijk vuur worden gesteund. Dit vereist een uiterst soepel vuurplan. 's Vijands artillerie en mortieren, welke invloed kunnen uitoefenen op de uitvoering van de tegenaanval moeten hierbij tenminste tijdelijk worden uitgeschakeld.

(Wordt vervolgd.)

BRUGSLAG OEFENING „ORION”

Majoor der Genie L. C. Dijkstra deelt in het Tijdschrift van de Vereniging van Officieren der Genie mee, dat het Schoolbataljon der Genieschool dit jaar twee meerdaagse brugslag oefeningen zal houden. De eerste, de oefening „Orion” zal van 4 tot 16 Juni Zuidelijk van Maastricht (ter hoogte van Slavants), waar vrijwel alle moeilijkheden en problemen aan Baileybrugslag verbonden, zich voordoen.

Verondersteld wordt, dat een uit Oostelijke richting komende strijdmacht de Maas en het kanaal van Luik heeft overschreden met lichte overgangsmiddelen en dat een Pioniereenheid opdracht gekregen heeft alhier een bruggenstelsel, geschikt voor verkeer tot 24 ton, te bouwen, omvattende:

- a. een Baileypontonbrug ter lengte van 119 meter over de Maas;
- b. een gedeeltelijk hellende, gelede Baileybrug op pijlers ter lengte van 39,6 m over de uiterwaard;
- c. een vaste Baileybrug ter lengte van 33,5 m over het kanaal naar Luik.

Deelgenomen wordt door een detachement van 350 man, bestaande uit adspirant-reserve-officieren, adspirant-dienstplichtig-OOn, ex-KNIL-OOn in herscholing, 40 extra Pioniers en 70 chauffeurs. Ingedeeld zijn 55 motorvoertuigen.

De omstreeks 460 ton brug- en legeringsmateriaal worden voor ongeveer de helft per auto opgevoerd, voor het overige per spoor.

In het tijdschema zijn uitgetrokken:

- a. voor opvoer materieel en inrichten materieelpark, vervoer personeel en inrichten kampement: 2½ dag;
- b. voor het leggen van ringplatenweg en inrichten vouwboot-veerdienst: 1½ dag;
- c. voor de brugslag 4 dagen en 1 nacht;
- d. voor overschrijden van de bruggen door enkele militaire colonnes: 1½ dag (de ochtend van 13 Juni);
- c. voor afbreken en vervoer materieel: 3½ dag;

Deze tijden zijn zeer ruim gekozen.

De Camouflageschool zal een schijnbrug over het kanaal slaan en een schijn-veerdienst over de Maas inrichten, terwijl getracht zal worden de (echte) brug in te nevelen. De resultaten zullen op luchtfoto's worden vastgelegd.

DE TIRAILLEUR COMPAGNIE IN DE AANVAL (II)

door J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie.

(Slot van blz. 286, Mei 1951, Nr 5)

DE FLANKAANVAL.

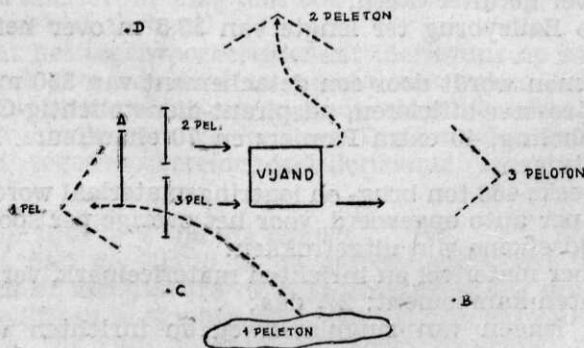
Algemeen.

In het Amerikaanse voorschrift voor de tirailleurcompagnie worden in algemene zin twee wijzen van aanvallen voor de compagnie onderscheiden, nl. de frontale aanval en de omvatting. Deze laatste wijze van aanvallen, waarbij de aanval meer of minder diep op de flank wordt uitgevoerd, biedt grote kansen op succes, doch heeft twee nadelen, nl. dat deze aanval langduriger voorbereidingen eist dan de frontale aanval en dat de manoeuvre niet eenvoudig is.

Als de troepen goed zijn geoefend in deze manoeuvre, wordt aan deze bezwaren tegemoet gekomen. Hier wordt de „drill” besproken, welke bij de oorlogsopleiding van het Britse leger gebruikt werd om deze manoeuvre te beoefenen, waarbij de beginselen worden uiteengezet. Deze aanval kan de compagnie slechts op kleine geïsoleerde weerstanden uitvoeren.

De uitvoering van de aanval.

De aanval wordt uitgevoerd in twee delen. Het Amerikaanse voorschrift noemt deze de „primary” en „secondary” attack, d.w.z. een bindende actie en de aanval (zie schets no. 1).

Schets Nr 1

Het 1ste peloton bindt de vijand in front tot de andere peloton de aanval uit A inzetten.

A. Het binden van de vijand.

Hier komt tot uiting het principe, dat een manoeuvre door vuur moet worden gesteund: „one leg on the ground”, zoals het Britse leger zegt. Het neutraliseren met vuur alleen is niet voldoende. De vijand

moet geheel in beslag worden genomen door deze binding. Daartoe moet er een bedreiging van uit gaan. Het eerste peloton moet met vuur en beweging terrein winnen. De vuursteun moet zo lang mogelijk duren. De aanvallende troepen moeten als het ware met het ondersteunende vuur voor de punten van hun schoenen de vijandelijke opstelling binnen wandelen. Hier spreekt een ander beginsel: „Het ondersteunende vuur van wapens met directe richting moet zo mogelijk loodrecht op de aanvalsrichting worden afgegeven. De vuursteun kan ook bestaan uit neutraliserend vuur van mortieren en/of artillerie. Bij de Amerikaanse bewapening zijn de mortieren van 6 bij het 1ste peloton opgesteld. Met de mortieren van 5 kan anders worden gehandeld (bij de behandeling van de aanvallende pelotons wordt hierop teruggekomen).

Behalve de neutralisatie en binding, kan bij het 1ste peloton nog een andere functie worden onderscheiden. Indien nl. een manoeuvre mocht falen, mag een vijandelijke tegenactie niet tot een catastrophe leiden. De troepen welke aanval is mislukt, moeten zich ergens achter kunnen verzamelen en aan de vijand moet een ver doorstoten langs de as van beweging worden ontzegd. Deze functie en het ondersteunen van de aanval vallen op dit niveau samen. Eén van de terugstootloze vuurmonden van 5,7, dan wel beide, kunnen daarom bij het 1ste peloton staan opgesteld. Ook kan een terugstootloze vuurmond van 5,7 welke bij voorkeur gebruikt moet worden tegen zware wapens (crew served weapons) met de aanvallende pelotons worden meegevoerd. Sappige uitspraken kunnen bijdragen tot het instampen van beginselen bij de troep. Zo werd in het Britse leger de noodzaak zorg te dragen om niet onverhoeds te kunnen worden aangegrepen tot uitdrukking gebracht in de slogan: „Never get caught with your trousers down!”

B. De misleiding.

Eén van de beste voorwaarden voor het behalen van succes is de verrassing door snelheid van handelen en misleiding. Ter misleiding kunnen mitrailleurs worden opgesteld bij C en D. C opent eerst het vuur en later D. In de Britse gevechtsexercitie wordt de mitrailleur(s) bij C de „drop off” en die bij D de „cut off” genoemd.

Ook bij B kan bv. een mitrailleur van het 1ste peloton het vuur openen om de vijand te misleiden t.a.v. de plaats vanwaar de stormaanval zal worden uitgevoerd. De mitrailleur(s) bij D dient tevens om de vijand de terugtocht af te snijden. Bij de oorspronkelijke Britse gevechtsexercitie gold het bezwaar, dat de mitrailleurs D en C aan de aanvallende pelotons werden onttrokken. Nu het aantal mitrailleurs per peloton is opgevoerd telt dit bezwaar veel minder. Bij het gebruik van de mortier van 5 kan ook rook ter misleiding worden aangewend (de mortier van 6 kan ook een rookprojectiel afvuren, doch is meer bestemd voor het vuren met brisantgranaten). Ten aanzien van de vijand zoals deze op schets nr 1 is aangegeven, kan bv. een rookscherm rechts van de vijandelijke opstelling worden gelegd, om bij de vijand de indruk te wekken, dat een manoeuvre op die zijde wordt uitgevoerd. Dit kan slechts dan worden toegepast als een gedekte nadering langs de linkerflank mogelijk is. Bestaat deze mogelijkheid niet en biedt het terrein toch de beste kansen voor een linker-flankaanval, dan moet de manoeuvre door rook worden gedekt.

C. *De stormaanval.*

De aanvallende pelotons rukken zo snel en gedekt mogelijk op naar A. Dit terreindeel is gunstig gelegen om vandaar de stormaanval op de vijand in te zetten. Een dergelijk terreindeel wordt in Amerikaanse literatuur wel „Assaultposition” genoemd, hetgeen iets anders is dan de „attack position” (gereedstelling).

De stormaanval wordt ingezet op tijd, op een afgesproken sein, doch in elk geval nadat D het vuur heeft geopend. Voorafgaande aan deze aanval voeren het 1ste peloton (B), C en D en de mortieren de vuursnelheid op om de grootst mogelijke neutralisatie vlak voor de aanval te verkrijgen. In het Britse leger werd deze opvoering van de vuuruitwerking het „crescendo of fire” genoemd.

Worden bij het oprukken naar A de aanvallende pelotons van de flank onder vuur genomen, dan wordt dit geneutraliseerd, terwijl de voorwaartse beweging wordt voortgezet. Deze neutralisatie kan geschieden door de mortieren van 6 (of door een mortier van 5, dat door de aanvallende pelotons daartoe moet worden meegevoerd). Van de mortieren van 6 bevinden zich waarnemers bij de pelotons. Het neutraliseren kan door het leggen van een rookscherm geschieden.

Wordt de stormaanval ingezet, dan vuren de aanvallende troepen van de heup. Dicht bij de vijandelijke opstelling aangekomen wordt het tempo verhoogd en schreeuwend de stelling binnengedrongen.

D. *Het snel organiseren van een tijdelijke verdediging.*

Onmiddellijk na het doorschrijden van de vijandelijke opstellingen, organiseren de troepen snel een tijdelijke verdediging, zoals schematisch op schets no. 1 is aangegeven. Hierbij wordt ingegraven („Dig or die”) Hiertoe moeten vóór de aanval bevelen gegeven zijn. Deze tijdelijke opstelling wordt ingenomen voorbij de veroverde vijandelijke opstelling, daar de vijand op het behaalde succes snel kan reageren met vuur op de oude opstelling, waarvan de plaats nauwkeurig aan hem bekend is. Deze snel in te nemen tijdelijke verdediging moet naar alle zijden worden gericht. Het 1ste peloton rukt pas op naar haar nieuwe opstelling, nadat het succes-signaal is afgegeven.

De beschreven gevechtsexercitie brengt de voornaamste beginselen van de flankaanval voor de compagnie naar voren. In de praktijk zullen de nodige varianten zich voordoen. Bij de voortgezette opleiding der troepen moet men het schema in verschillende omstandigheden toepassen en variëren. Ook als de compagnie meer middelen ter beschikking heeft, bv. artillerievuur, tanks enz. kunnen de beschreven beginselen worden toegepast. De flankaanval biedt bij een vlotte uitvoering goede kansen. Op haar zijn de woorden van Generaal Patton van toepassing, die deze gebruikte om de kern van het gevecht populair uit te drukken: „Take him by the nose and kick him in the pants”.

Try to give clear, concise and intelligent instructions, a soldier can not read your mind. Share the responsibility for your orders and give them to the soldier to execute.

Veldmaarschalk Montgomery.

DE UITVOERING VAN DE LOGISTIEK IN OORLOGSTIJD (III)

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,*
Leraar H.K.S.

(*Vervolg van blz. 143, Maart 1951, Nr 3*)

IV. De Bevoorrading. (II)

5. *Methoden van bevoorrading op elk niveau.*

a. **Bevoorrading met goederen Klasse I (levensmiddelen)**

1. *Algemeen overzicht*

Alvorens over te gaan tot de detail-behandeling van de bevoorrading met goederen klasse I op verschillend niveau, is het wenselijk enig algemeen inzicht te geven. In wezen is deze bevoorrading bij de Amerikanen zeer eenvoudig en geenszins aan starre regelen gebonden. Steeds moet worden gezocht naar die methode, welke de beste mogelijkheden biedt, rekening houdende met de tactische eisen aan de ene zijde en de doeltreffendheid van de logistieke uitvoering aan de andere. In twijfelgevallen moet de *t a c t i s c h e* factor praevaleren.

De gewone wijze van bevoorrading is de volgende. De verzending van etappendepots naar legerdepots geschiedt door middel van etappen-transport. Legertransport zorgt dan voor verder vervoer naar de legeraanvullingsplaatsen in het legerkorpsgebied. Divisiën, en logistiek gelijkgeschakelde eenheden en groepen (o.a. de legerkorpstroepen), betrekken de levensmiddelen met hun eigen transport van de aanvullingsplaatsen en brengen deze, in massa, naar hun eigen verdeelplaatsen. Hier vindt de verdeling in porties voor de grotere onderdelen plaats, welke de goederen met hun eigen vervoermiddel afhalen. Deze onderdelen dienen bij de divisie-verzorgingsofficier een dagelijkse aanvraag-levensmiddelen in. De G-4 van de divisie zendt een verzamelaanvraag naar de C- van de betreffende legeraanvullingsplaats.

Etappentroepen, legertroepen en legerkorpstroepen worden gewoonlijk door het naasthogere stafkwartier in groepen verenigd, teneinde bovenstaande procedure te kunnen volgen.

Een andere methode van uitgifte in de gevechtszone is het rechtstreeks afleveren door de etappendepots aan de aanvullingsplaatsen, waarbij de schakel van het legerdepot wordt voorbij gegaan. De eerder genoemde verzamel-aanvraag van de divisie-verzorgingsofficier wordt dan gericht aan de verzorgingsofficier van het leger, die, via een vooruitgeschoven sectie van het etappengebied, om levering verzoekt.

Een dergelijke rechtstreekse aflevering geschiedt dagelijks, door middel van etappentransport, en is speciaal geschikt in geval van statische oorlogvoering en indien van een dagelijkse levensmiddelentrein wordt gebruik gemaakt. Zij leidt tot vereenvoudiging van het transportvraagstuk.

Op lager niveau kan het voorkomen, dat de divisiën aan de onderdelen opdragen rechtstreeks op de aanvullingsplaatsen te betrekken,

met voorbijgaan van de divisie-verdeelplaats. Deze aanvullingsplaats moet dan tevens als verdeelplaats functioneren.

2. *Bijzonderheden betreffende de bevoorrading in de gevechtszone 1).*

a. In het leger-verzorgingsgebied.

Gewoonlijk treft men in het leger-verzorgingsgebied één legerdepot Kl I (levensmiddelendepot) aan. Indien mogelijk moet dit aan de voorzijde van het gebied worden ingericht. Het wordt gedreven door een verzorgingscompagnie en vijf dienstcompagnieën en kan goederen Kl I verwerken voor een strijdmacht van 325.000 tot 400.000 man, afhankelijk van de samenstelling van deze strijdmacht. Slechts voor bepaalde goederen, zoals meel, suiker, e.d. is overdekte opslagruimte nodig.

De voorraad, die in dit depot doorlopend aanwezig moet zijn wordt vastgesteld door de C- van het operatietoneel en bedraagt gewoonlijk een hoeveelheid, voldoende voor tien dagen voor het gehele leger.

Ten dienste van de bevoorrading der legertroepen kan in de onmiddellijke nabijheid van dit depot een aanvullingsplaats Kl I worden ingericht. Deze kan echter ook van het depot deel uitmaken.

b. In het legerkorpsgebied.

In het legerkorpsgebied projecteert men doorgaans slechts één aanvullingsplaats Kl I (aanvullingsplaats-levensmiddelen). Deze is echter geen legerkorps-, doch een legerinrichting. Afhankelijk van de tactische omstandigheden moet zij zo ver mogelijk vóór in het legerkorpsgebied liggen, doch buiten bereik van de vijandelijke zware artillerie. Zij moet centraal gelegen zijn ten aanzien van de divisieën en kunnen beschikken over een goed wegennet.

De aanvullingsplaats-levensmiddelen kan een legerkorps van de sterkte van 60.000 tot 100.000 man bevoorraden, afhankelijk van de samenstelling van de strijdmacht. De inrichting wordt gedreven door een verzorgingscompagnie van het leger. Indien echter tevens goederen van andere aard dan Kl I worden verwerkt is toevoeging van extra personeel nodig. De aanwezige voorraad wordt vastgesteld door de legercommandant en bedraagt gewoonlijk een hoeveelheid, voldoende voor twee tot drie dagen.

c. Bevoorrading op divisie-niveau.

De divisie-verzorgingsofficier ontvangt de dagelijkse opgaven van de regimenten, van de overige grote onderdelen, van de toegevoegde onderdelen en van eventueel zelfstandig optredende bataljons. Hij verenigt deze aanvragen, zendt ze door en betreft de goederen met behulp van eigen vervoer op de aanvullingsplaatsen. De verzamelde aanvragen zijn gebaseerd op het dagelijkse rantsoen en moeten 48 uur voor het betrekken worden verzonden.

De goederen worden, in massa, naar de divisie-verdeelplaats gebracht, alwaar zij in porties voor bovengenoemde onderdelen worden verdeeld, welke door deze onderdelen met hun eigen vervoer worden afgehaald. Slechts in uitzonderingsgevallen geschiedt het vervoer van

1) De onder dit hoofd genoemde logistieke inrichtingen behoren alle tot de Verzorgingsdienst (Etappendienst) (Quartermaster Service).

de divisie-verdeelplaats naar de regiments- en overeenkomstige verdeelplaatsen met divisietransport.

d. Bevoorrading op regimentsniveau.

Een van de taken van de verzorgingsofficier van het regiment (S-4) bestaat uit het opmaken van de plannen voor de bevoorrading met levensmiddelen, het coördineren van de betreffende uitvoeringsmaatregelen en het houden van toezicht hierop. Voor de administratieve maatregelen daaraan verbonden beschikt hij over de bevoorradingsgroep (supply office group) van het administratieve peloton van de verzorgingscompagnie van het regiment (service company).

Hoewel hij deel uitmaakt van deze verzorgingscompagnie is de S-4 hiervan niet de commandant. Deze functie wordt waargenomen door een ander officier, lager in rang dan hij.

De commandant van de verzorgingscompagnie voert de bevoorradingsaanwijzingen van de S-4 uit, en moet dientengevolge steeds op de hoogte zijn van diens plannen. Hij beschikt voor de uitvoering over personeel van zijn eigen compagnie. Hij ontvangt de levensmiddelen op de divisie-verdeelplaats en vervoert deze met regimentstransport naar de regiments-verdeelplaats. Deze is doorgaans gelegen in het opstellingsgebied van de regimentstreinen, over welk rayon de commandant van de verzorgingscompagnie tevens het bevel voert.

Op de regimentsverdeelplaats worden de goederen in compagniesporties verdeeld. De aflevering bij de keukens is afhankelijk van de wijze, waarop deze zijn gegroepeerd.

De verzorgingsofficier van het regiment ontvangt een dagelijkse aanvraag levensmiddelen van de bataljons en van zelfstandig optredende compagnieën, welke hij opzendt naar de divisie-verzorgingsofficier.

e. Bevoorrading op bataljons- en compagniesniveau.

De S-4 van het bataljon ontvangt dagelijkse aanvragen levensmiddelen van de compagnieën en zendt deze gezamenlijk door naar de S-4 van het regiment. De uitgifte geschiedt automatisch en is gebaseerd op de sterktestaat. De levensmiddelen worden op de verdeelplaats van het regiment, door personeel van de regimentsverzorgingscompagnie in compagniesporties verdeeld en uitgegeven.

De keukens staan onder rechtstreeks toezicht van het regiment, van dat der bataljons, ofwel zij zijn opgesteld in de gebieden der compagnieën. Vooral tactische- en verkeersomstandigheden spelen bij het vaststellen van de opstellingsplaats een rol. Indien zij onder bataljonstoezicht staan, worden zij gezamenlijk opgesteld in een aangewezen gebied onder leiding van de S-4 van het bataljon. Indien zij in het compagniesgebied worden opgesteld komt deze taak aan de compagniescommandant.

Indien de bataljonskeukens onder rechtstreeks toezicht van het regiment staan worden de artikelen door keukenpersoneel van de compagnieën in ontvangst genomen. Indien zij onder bataljonstoezicht staan, worden zij, onder toezicht van de S-4 van het bataljon, in compagniesporties ontvangen. Zij worden dan door personeel van de S-4 van het bataljon bij de keukens afgeleverd. Daar wordt het voedsel over de maaltijds verdeeld en bereid.

De maaltijden kunnen bij de opstellingsplaats der keukens worden genuttigd, dan wel in bussen naar de voorste lijn worden vervoerd. Ook is het mogelijk keukenpersoneel, naar de voorste lijn te zenden voor bereiding aldaar.

Als de keukens onder rechtstreeks toezicht staan van regiment of bataljon en vervoer van voedsel naar de voorste lijn moet plaats vinden, geschiedt dit met behulp van keukenvoertuigen of lichte voertuigen van de verbruikende compagnieën. De S-4 van het bataljon is dan belast met het opladen en het vervoer naar een compagnies-verspreidingspunt, alwaar gidsen van de compagnieën de voertuigen overnemen.

Indien water nodig is wijst de S-4 van het bataljon of de commandant van de verzorgingscompagnie van het regiment een voertuig aan om de lege waterbussen en een aanhangwagen bij de compagnieskeukens te halen. Dit geheel gaat dan naar het waterpunt van de divisie. Gewoonlijk wordt water tegelijk met de rantsoenen aan de troepen afgeleverd. De troep maakt hierbij gebruik van bussen, de keukens van bussen en aanhangwagens.

(Wordt vervolgd.)

VERWEER EN VERDEDIGING IN HET MILITAIRE STRAFPROCES (II)

door Mr H. H. A. DE GRAAFF, Reserve-Luitenant-Kolonel van
de Mil. Juridische Dienst.

(Slot van blz. 296, Mei 1951, Nr 5)

Hoe komt nu de beklagde aan een raadsman? Hij mag deze zelf *kiezen* maar hij mag ook om *toevoeging* van een raadsman vragen. Kiest de beklagde zelf een advocaat als raadsman, dan komen de daaraan verbonden kosten voor zijn eigen rekening. De *officier*, die zich tot raadsman laat kiezen, mag voor zijn diensten als zodanig natuurlijk generlei geldelijke beloning van zijn ondergeschikte vragen of aannemen.

De mogelijkheid om een raadsman te *kiezen*, maakt de beklagde onafhankelijk van het toeval. Vraagt hij om *toevoeging* van een raadsman, dan kan hij pech hebben of boffen, m.a.w. hij kan een matige, of soms ook een zeer goede raadsman krijgen.

Verlangt de beklagde, dat hem een raadsman wordt toegevoegd, dan moet hij daartoe ten minste vier dagen vóór de aanvang van de terechtzitting een (doorgaans schriftelijk) verzoek indienen. De *toevoeging* geschiedt door de President van de Krijgsraad uit de advocaten, die zich bij hem hebben aangemeld als bereid, zich een *toevoeging* te laten welgevallen. Voor de beklagde zijn aan de *toevoeging* geen kosten verbonden, de aangewezen advocaat ontvangt vergoeding van rijkswege.

Toevoeging van een officier geschiedt slechts, indien geen advocaat beschikbaar mocht zijn, of indien de beklagde uitdrukkelijk om *toevoeging* van een officier verzocht heeft. Ook deze *toevoeging* is voor de beklagde kosteloos, en geschiedt door de President uit de officieren, die zich daarvoor beschikbaar hebben gesteld.

Onder de huidige omstandigheden is het tengevolge van de veelvuldige overplaatsingen nog zeer bezwaarlijk, een lijst samen te stellen van officieren, die zich beschikbaar hebben gesteld om in voorkomend geval als raadsman te worden toegevoegd. Het zal uiteraard in de praktijk het meeste voorkomen, dat een beklaagde, voor zover hij geen advocaat wenst, zich doet bijstaan door zijn commandant of door een hem bekend officier van zijn onderdeel of garnizoen. Vandaar dat de officier meestal als *gekozen* raadsman optreedt. De officier-raadsman heeft recht op vrij vervoer ten behoeve van zijn werkzaamheden als zodanig, doch hij ontvangt overigens generlei vergoeding.

Een toegevoegd raadsman kan te allen tijde nog door een gekozen raadsman worden vervangen, mits daarvan aan de President van de Krijgsraad tijdig kennis wordt gegeven.

Gaan wij vervolgens na, welke rechten de raadsman heeft.

In de eerste plaats zal hij zich op de hoogte van de zaak moeten kunnen stellen. Daarom geeft de R.L. hem in art. 117 het recht, inzage te nemen van het procesdossier en desgewenst van een of meer stukken afschriften te doen maken. De kosten van deze afschriften komen voor rekening van de beklaagde, tenzij de Krijgsraad op grond van diens onvermogenheid kosteloze verstrekking toestaat.

In de tweede plaats zal de raadsman uiteraard over de zaak met de beklaagde moeten kunnen spreken. Bevindt de beklaagde zich op vrije voeten, dan laat zich een onderhoud gemakkelijk arrangeren. Is de beklaagde echter in arrest, dan kan de raadsman aan genoemd artikel de bevoegdheid ontlenen om toegang tot de beklaagde te vragen en hij mag deze, behoudens het vereiste toezicht, zo dikwijls hij dit verlangt, alléén spreken. Uit het eerder medegedeelde zal duidelijk geworden zijn, dat de raadsman het hiergenoemde recht eerst verkrijgt *na* het sluiten van de informatiën door de Officier-Commissaris.

Ter terechtzitting is de raadsman bevoegd datgene aan te voeren wat geacht kan worden te strekken tot het inachtnemen van de voorgeschreven wijze van rechtspleging, en tot de verdediging van de beklaagde. Hij mag tot de Krijgsraad een verzoek richten om de beklaagde, indien deze in arrest is, daaruit te ontslaan. Hij mag getuigen en deskundigen dagvaarden. Hij mag vragen opgeven, welke hij aan de beklaagde, aan de getuigen en aan de deskundigen gesteld wenst te zien. Hij mag aan de Krijgsraad stukken aanbieden. Hij mag aan de Krijgsraad vragen, een nader onderzoek te gelasten, zelfs al heeft de Auditeur-Militair gemeend, dat het onderzoek afdoende heeft plaats gevonden. Hij mag ook vragen, een reclasseringsrapport of een psychiatrisch rapport over zijn cliënt te doen opmaken. Hij mag, nadat de Auditeur-Militair zijn requisitoir heeft gehouden (dus: zijn conclusie van eis heeft voorgelezen) een pleidooi houden, desgewenst onder overlegging van een schriftelijke samenvatting daarvan (pleitnota), en indien de Auditeur-Militair daarop repliceert, daarna nogmaals het woord voeren (de beklaagde of diens raadsman heeft immers altijd het laatste woord!). Hij mag tenslotte, na de uitspraak van het vonnis, namens de beklaagde hiertegen appèl aantekenen.

Het is hier niet de plaats, om op al deze aangelegenheden nader in te gaan. Wij zouden dan gevaar lopen te vervallen in een volledige behandeling van het militaire strafproces en onze bedoeling voorbij streven. Bovendien, aan de advocaat behoeven wij niet te leren hoe hij

zijn ambt moet uitoefenen. Slechts ten aanzien van de *officier-raadsman* willen wij ons nog enkele opmerkingen veroorloven.

Ten aanzien van de vraag, waarom de Regtspleging bij de Landmagt naast de advocaat, ook de officier als raadsman heeft toegelaten, heb ik wel eens horen beweren, dat dit zou zijn geschied in verband met de scholing, welke de officier op juridisch gebied heeft gehad. Dit nu is zeer zeker de reden *niet* geweest, en een uitlating als deze is niet vrij van bedenkingen.

Ook al moge bij de opleiding van de beroepsofficieren de nodige aandacht zijn besteed aan de kennis van het militaire straf- en tucht-recht en al mogen deze officieren in de practijk een redelijke dosis ervaring in het hanteren van het tuchtrecht hebben opgedaan, dit maakt hen nog geenszins de aangewezen behartigers van de belangen hunner ondergeschikten wanneer deze in „juridische perikelen” zijn geraakt. Men begrijpe mij goed, ik spreek in het algemeen. Het komt zeer zeker van tijd tot tijd voor, dat een als raadsman optredende officier ook een juridisch betoog op uitnemende wijze in zijn pleidooi weet op te nemen. Alle waardering hiervoor vermag de ogen niet te doen sluiten voor de werkelijkheid, dat dit een uitzondering is.

Neen, de oorzaak van de toelating van de officier als raadsman moet op ander terrein worden gezocht. Hoezeer ook in sommige strafzaken aanleiding bestaat tot het voeren van een juridisch verweer, er zijn ettelijke zaken waarin (en de advocaten zullen mij dit niet tegenspreken) voor een op juridische argumenten gebaseerde verdediging geen aanleiding is, doch waarin het van veel belang kan zijn, om de figuur van beklagde in het juiste licht te plaatsen, om verzachtende omstandigheden naar voren te brengen, om de omgeving van beklagde, de omstandigheden waaronder deze moest dienen, de wijze waarop zijn dienst geregeld werd, voor zover een en ander van invloed is geweest op het gebeurde, te belichten en toe te lichten. Om dit te kunnen doen heeft men geen juridische kennis nodig, doch mensenkennis en begrip, in het bijzonder kennis van de *militaire* mens en begrip voor de *militaire* verhoudingen.

En nu zijn wij op een terrein waar de officier als pleitbezorger niet achter behoeft te staan bij de advocaat, terwijl de officier op de advocaat (voor zover deze althans geen reserve-officier is) zelfs een zeer duidelijke voorsprong heeft dáár waar het zuiver militaire delicten betreft, delicten, waarvan hij, juist omdat hij officier is, de ernst beter kan aanvoelen dan de meeste niet-militairen, die wel diefstal en verduistering als ernstige misdrijven beschouwen, doch aan wie begrippen als desertie en insubordinatie niet zoveel zeggen als aan de militair. Maar ook delicten, welke gepleegd worden onder omstandigheden die het beste door de militair kunnen worden aanvoeld en op hun waarde en betekenis geschat.

Wie het bovenstaande voor ogen houdt, zal begrijpen dat hoewel de officier op *juridisch* terrein in het algemeen geen concurrent van de advocaat kan zijn, er zich niettemin zeer vele gevallen voordoen, waarin het voor een militaire beklagde van veel belang kan zijn, indien hij door een officier als raadsman wordt bijgestaan. Aangezien de ervaring leerde, dat slechts betrekkelijk weinig gebruik werd gemaakt van deze mogelijkheid, heeft de Chef van de Generale Staf in zijn hoedanigheid van Commandierend Generaal bij een rondschriften van 13 Maart 1948 (Sectie G 6 Nr 306—48 J.D./P.) enige richtlijnen gegeven voor de offi-

cier-raadsman en gewezen op de wenselijkheid, dat in daarvoor in aanmerking komende gevallen een officier als verdediger van de beklaagde optreedt.

Sedert ziet men (en ik acht dit een gelukkig verschijnsel) de officier in toenemende mate als raadsman voor de krijgsraden optreden. Daarbij wordt vaak een goed begrip getoond voor de wijze, waarop de officier zich van deze taak behoort te kwijten en zo blijkt de juistheid van hetgeen in genoemd rondschrjven naar voren werd gebracht, namelijk „dat het aan de onderlinge verstandhoudingen en dus aan de krijgstucht ten goede (kan) komen, indien de militair ervaart dat, hoezeer hij ook moge hebben misdreven en hoezeer hij ook een gerechte straf voor zijn daad niet zal kunnen ontgaan, zijn militaire meerderen bereid zijn om hem in het voeren van een redelijke verdediging bij te staan”.

Het bovenaangehaalde schrjven van de Chef van de Generale Staf heeft, zoals ik al zeide, enige richtlijnen gegeven voor de officier-raadsman. Ik beveel de bestudering daarvan aan de officieren, die zich voor deze taak beschikbaar hebben gesteld of overwegen zulks te doen, ten warmste aan en meen goed te doen, daarbij aansluitend nog enige raadgevingen te laten volgen:

bestudeer de stukken grondig;

bespreek de zaak tijdig tevoren met Uw „cliënt”, informeer naar zijn omstandigheden, overweeg of er aanleiding is, schriftelijke verklaringen van vroegere werkgevers e.d. op te vragen; laat de beklaagde U ook volledig op de hoogte stellen, zodat Ge weet wat hij te verklaren heeft en Ge op de zitting niet voor verrassingen komt te staan;

meent Ge, dat het voor beklaagde beter is, dat hij door een advocaat wordt bijgestaan, adviseer hem dan in dien zin, neem eventueel contact met die advocaat op; waarschijnlijk zal deze er prijs op stellen, met U van gedachten te wisselen over de militaire aspecten van de zaak;

bedenk, dat niemand verwacht, dat Gij een tweede Cicero zult zijn en een oratorische topprestatie zult leveren; zeg wat Gij te zeggen hebt, rondweg, eenvoudig, ter zake, zoals dat een militair betaamt;

meen niet, dat een zaak slechts gewonnen kan worden door listigheidjes en handigheidjes; in militaire zaken worden doorgaans de beste resultaten voor individu en samenleving bereikt als alle betrokkenen onbevangen en eerlijk tegenover de zaak staan;

schroom niet, bij anderen Uw licht op te steken; er kunnen gevallen zijn, waarin een onderhoud met bijv. de Auditeur-Militair verhelderend kan werken;

tracht niet, alles goed te praten wat de beklaagde gedaan heeft, ook al blijkt zonneklaar dat deze fout is geweest; stel hem ook niet mooier voor dan hij is, maar leg in de waagschaal van het recht datgene wat in gemoede ten gunste van beklaagde naar voren kan worden gebracht;

is echter naar Uw mening de beklaagde onschuldig, of zijn er omstandigheden welke een geheel ander licht op hem kunnen werpen dan het dossier doet, doe dan, uiteraard op gepaste wijze, alles wat er toe kan bijdragen om de zaak op de juiste wijze te doen bezien.

Tot slot nog een enkel woord over het appèl.

Als het vonnis is gewezen en een veroordeling is uitgesproken, zal de beklaagde (thans veroordeelde) zich in de regel tot zijn raadsman wenden om advies over de vraag, of hij al dan niet appèl zal aantekenen.

Het is soms lang niet eenvoudig, om hierop het juiste antwoord te geven, en de raadsman zal verstandig doen, hierin niet te overhaast tewerk te gaan.

Dit behoeft ook niet, want voor het instellen van appèl of hoger beroep op het Hoog Militair Gerechtshof heeft de beklaagde een termijn van tien dagen na de dag der uitspraak in eerste aanleg.

De zaak is nu als volgt geregeld.

Gaat alléén de veroordeelde in appèl, dan kan het Hoog Militair Gerechtshof hem geen zwaardere straf opleggen dan de Krijgsraad gedaan heeft. In dat geval kan de beklaagde „er dus alleen maar beter” van worden, en dus zou men geneigd zijn om zich af te vragen, waarom dan niet alle veroordeelden zonder meer in appèl gaan? De practijk wijst uit, dat velen zich bij de uitspraak van de Krijgsraad neerleggen. Verwacht men van het Hof toch geen vermindering van straf, dan is voor velen het uitstel van executie, dat noodwendig het gevolg van een appèl-behandeling is, zó bezwaarlijk dat zij dan liever afstand van het recht van appèl doen, om maar zo gauw mogelijk „van alles af” te zijn. Uiteraard zal er wèl aanleiding zijn om in appèl te gaan indien het vonnis van de Krijgsraad het rechtsgevoel niet heeft bevredigd of de straf te zwaar toeschijnt.

Gaat de Auditeur-Militair in appèl, dan is het Hof vrij om desgewenst een zwaardere straf op te leggen dan de Krijgsraad deed. Terwille van deze vrijheid van het Hof hebben de Auditeurs de gewoonte om, indien de beklaagde in appèl gaat, met hem „mee te gaan”. De termijn, om in appèl te komen, is echter voor de Auditeur twee dagen korter dan voor de beklaagde, zodat laatstgenoemde over twee dagen beschikt, waarin hij in appèl kan gaan, zonder bevreesd te hoeven zijn, dat de Auditeur nog „mee” zal gaan.

Ingeval zowel de Auditeur als de beklaagde in appèl gaan, kan het dus voor laatstgenoemde „zowel vriezen als dooien”, d.w.z. het Hof kan het vonnis van de Krijgsraad bevestigen, maar het kan ook de straf verzwaren of verlichten.

Met deze mogelijkheden moet de raadsman rekening houden bij het bepalen van zijn advies. Het instellen van appèl kan zijn vóór en zijn tegen hebben. Het is een verantwoordelijke taak, om hierin de beklaagde op de juiste wijze voor te lichten!

Trouwens, het gehele optreden als raadsman vereist een sterk verantwoordelijkheidsbesef. Wanneer de omstandigheden de officier voor deze taak plaatsen, mag hij zeker niet schromen, de verantwoordelijkheid op zich te nemen. Hij drage haar echter behoedzaam en met beleid!

NIEUWE UITGAVEN

HANDLEIDING THEORIE KRIJGSTUCHT, door Luitenant-Kolonel J. A. W. Jäger, uitgegeven met machtiging van de Minister van Oorlog, nr 3107 van de boekenlijst.

Geleidelijk aan begint er tekening te komen in de serie uitgaven op militair-juridisch gebied en men kan zien, dat er gestreefd wordt naar differentiatie. Niet één enkel zwaarwichtig, geleerd en dik

boek, waar „alles” in staat, en waar een ieder dan maar uit moet zien te halen wat hij nodig heeft, doch verschillende uitgaven, elk bestemd voor een bepaald doel en aangepast aan de behoeften van de practijk.

De „Handleiding Theorie Krijgstucht” is misschien wel de minst-juridische, de minst-wetenschappelijke van de serie. Maar zij zal, mits goed gehanteerd, en

mits de troepenofficier zich ook de moeite geeft om in de door de Overste Jäger aangegeven richting te gaan, voor de practijk minstens evenveel nut kunen afwerpen als de andere boekwerken, waarin méér met geleerde termen wordt gewerkt, en waarin méér met wetsartikelen wordt geschermd.

De regel, dat de Compagniescommandant met zijn soldaten „theorie krijgstucht” moet houden, is al zeer oud. Reeds de „Krijghsordonnantiën ende rechten” van het jaar 1586 schreven de hoofd-officieren en kapiteins vóór, dat zij elke twintig dagen aan hun onderhebbenden voorlezing zouden doen van de daarin vervatte bepalingen op het gebied van militair straf- en tuchtrecht, opdat niemand „soudé mogen pretenderen eenige..... oorsaecke van onwetenschap van de voorverhaelde wetten”. Voor de beroepssoldaten van die tijd was dit meer een herinnering aan hetgeen, waartoe zij zich contractueel hadden verbonden. De dienstplichtige militairen van onze tijd moeten in de, naar verhouding zeer korte, eerste oefenperiode een zo duidelijk mogelijke voorstelling krijgen van de noodzakelijkheid van een goede krijgstucht en leren inzien, dat de waarde van een leger in niet geringe mate bepaald wordt door een goede discipline (om de woorden te gebruiken van Generaal Mr H. J. Kruls in het „Voorwoord”).

Hiertoe is het volstrekt niet noodzakelijk, ja zelfs ongewenst, aan de soldaten een college in militair straf- en tuchtrecht te geven. Maar op welke wijze moet men dan met zijn mensen over deze dingen spreken? Dáárvan heeft nog lang niet ieder Compagniescommandant een goed begrip. Om dit duidelijk te maken, schreef de toenmalige majoor J. N. Bruijn vele jaren geleden zijn „Leidraad bij het houden van theorie krijgstucht (uitgave van „Mavors”), een werkje waaraan de oudere officieren nog goede herinneringen bewaren.

De „Handleiding” van Overste Jäger kan men het beste zien als een moderne uitwerking van dezelfde denkbeelden, die Majoor Bruijn er destijds toe brachten, naar de pen te grijpen. Het boekje bevat 17 lessen. Elke les is aan een bepaald onderwerp gewijd, waarbij het Reglement betreffende de Krijgstucht als achtergrond dient. Op vlotte, levendige wijze geeft Overste Jäger zijn lessen, ettelijke pakkende voorbeelden maken het lezen tot een genoegen. Hij is er zeer goed in geslaagd zó te schrijven, dat de eenvoudige soldaat hem kan volgen en a.h.w. zèlf de logische consequentie uit het betoog kan trekken.

Maar..... deze lessen zijn niet voor de soldaat bestemd! De Handleiding is niet bedoeld als een boekje om uit voor te lezen! De „lessen” van Overste Jäger hebben ten doel, om de officieren een indruk te geven van de wijze, waarop zij hun stof kunnen kiezen en hun onderwerpen kunnen behandelen, als zij voor de taak worden gesteld, met hun mensen „theorie krijgstucht” te houden.

In de „Inleiding” geeft Overste Jäger uitstekende raad:

— Houd steeds het doel voor ogen. Nooit is dit, de man te leren een aantal puntjes op te sommen, zoals hij de onderdelen van zijn wapenen leren moet.

— Belangrijker dan woorden zijn daden. De leiding van de compagnie, de gehele gang van de dienst, zijn optreden (d.i. het optreden van de CC) tegen ondergeschikten individueel, zijn persoonlijk gedrag, moeten de levende illustratie zijn van de gehouden theorie.

— Treed niet alleen zelf consequent op, maar eis dat dit door ieder kaderlid gebeurt.

— Houd Uw theorie levendig. Spreek tot de verbeelding van de man, maar ga niet boven zijn bevattingsvermogen.

— Doe vooral niet geleerd, de soldaat vindt het alleen maar vervelend.

— Vertel gerust een anecdote, maar probeer niet voor conferencier te spelen.

— Geef altijd ruim gelegenheid tot het stellen van vragen, maar maak van Uw theorie geen debatingclub.

— Wees nooit bang op een vraag te antwoorden: „Dat weet ik niet zo ineens” of „daar moet ik eens over nadenken”.

Overdenk de wijze waarop U de stof zult voordragen; ieder moet het doen op zijn wijze, maar ieder zal rekening moeten houden met het gehoor waarvoor hij spreekt. Vrijwel iedere jonge commandant begint met het bevattingsvermogen van zijn mensen te overschatten.

Wij willen eindigen met de woorden van Generaal Kruls in het „Voorwoord”:

„Mits niet gebruikt als een boekje om uit voor te lezen, zal deze handleiding een ieder die dit ernstig wil, in staat stellen een goede les in krijgstucht te geven en daardoor een goede, gezonde discipline op te bouwen.

De compagnies- en overeenkomstige commandanten kunnen van deze handleiding ook uitstekend gebruik maken voor besprekingen met hun Officieren en Onderofficieren, terwijl ook de hogere commandanten goed zullen doen zich de inhoud van dit boekje eigen te maken.”

d. Gr.

MENINGEN VAN ANDEREN

DE OPLEIDING VAN BEROEPSOFFICIEREN, KMA OF SRO-KMA?

Daar in *De Militaire Spectator* van April 1951 in een naschrift bij het ingezonden stuk van Majoor der Mil. Administratie J. Potteboom gevraagd is meningen te geven over de vraag, of het beter is de opleiding van beroepsofficieren te doen geschieden eerst bij de SRO en daarna bij de KMA dan wel uitsluitend bij de KMA, wil ik aan dit onderwerp een beschouwing wijden.

Als men de vraag stelt hoe een officier moet worden opgeleid dan moet ook de vooropleiding in de beschouwing betrokken worden. Zoals iedere onderwijs-instelling moet de officiersopleiding voortbouwen op een zekere minimum kennis. Wegens het steeds toenemend gebruik van technische hulpmiddelen in de oorlogvoering is het evident, dat het officiersberoep een technische inslag vraagt van de kandidaten. Men zal daarom niet slecht starten, als men als minimum kennis eist: eindexamen HBS-B of Gymnasium-B.

Er is geen enkel goed argument om op een lager niveau te starten; het aantal abiturienten van de HBS-B per jaar is immers groot genoeg om er een honderdtal kandidaten voor de officiersopleiding uit te kunnen recruteren. Komt het nodige aantal kandidaten niet, dan sla men nooit de weg in de toelatingseis te verminderen, doch kome tot de conclusie, dat het officiersberoep te weinig aantrekkelijk is gemaakt (salariering of promotiekansen). Door vast te houden aan de minimum opleidingseis van eindexamen B kiest men uit een beter intelligentie-peil dan door ook HBS-A goed te keuren.

Als men de minimum toelatingseis heeft vastgesteld dan dient het onderwijs op de officiersopleiding aan te sluiten en voort te bouwen op de vooropleiding.

Ik zou de eis van toelating tot de school voor reserve-officieren minder hoog willen stellen, en b.v. voor dit opleidingsinstituut HBS-A of Gymnasium-A en voor technische reserve officieren MTS als minimum willen stellen.

Gaat men uit van verschillende eisen van toelating voor de officiersopleiding en de reserve-officiersopleiding dan kan met het oog op een goede aansluiting van het onderwijs een gecombineerde opleiding van beide groepen alleen maar inefficiënt werken.

Ook in de officiersopleiding zelf zijn argumenten te over voor het gescheiden houden van opleiding tot beroepsofficier van de S.R.O. De opleiding tot officier heeft een geheel ander einddoel dan de opleiding tot reserve-officier. De officier moet worden opgeleid tot een beoefenaar van de militaire wetenschappen, zoals een jurist de rechtswetenschap hanteert en een arts de medische wetenschap, waarbij niet onvermeld mag blijven dat de beoefenaars van de militaire wetenschap, evenals anderen, zich kunnen en moeten specialiseren in diverse richtingen, b.v. specifieke krijgswetenschappen, specifiek militair-technische wetenschappen, militair-juridische wetenschap enz.

Dat de officieren deze vorming vóór 1925 in het algemeen kregen door 3-jarige KMA-opleiding, gevolgd door een voortgezette opleiding aan de Hogere Krijgsschool, Hogere Technische Vorming, Intendance-

cursus, Juridische cursus enz., en dat deze cursussen eerst gevolgd konden worden na enige jaren troependienst, en de betrokkene dus op latere leeftijd kon kiezen, in welke richting hij zich wilde specialiseren, is een systeem geweest, dat uitstekend heeft gewerkt. Men ging zich immers niet specialiseren in een richting waartoe men zich, na kennismaking bij de troep, niet aangetrokken voelde.

In zoverre verschilt dus de officiersopleiding van enige andere academische vorming, waar men aaneensluitend aan de voorbereidende studie zich gaat specialiseren, in het algemeen zonder met de praktijk in aanraking te zijn geweest. Bij de ingenieursopleiding maakt een korte tijd praktisch werken vóór de specialisatie de keuze van de speciale richting voor de technische student gemakkelijker.

Beschouwt men de officiersopleiding als een vorming tot beoefenaar van de militaire wetenschappen dan is het evident, dat een combinatie met de SRO onjuist is. De SRO dient immers op te leiden voor de praktijk van de oorlogvoering en niet tot de vorming van beoefenaren van de militaire wetenschap als beroep.

De keuze van de studievakken, het tempo van onderwijs geven en de te behandelen leerstof zullen op de officiersopleiding aanzienlijk verschillen met de reserve-officiersopleiding. Ook om deze reden is de gecombineerde opleiding te verwerpen.

De leraren op de KMA zullen zich instellen op een meer belangstellend gehoor als zij het hun toevertrouwde leervak doceren aan leerlingen, die vrijwillig deze opleiding kozen. De leerstof kan op meer wetenschappelijke wijze worden behandeld voor a.s. officieren, dan voor leerlingen, die een zo uiteenlopend einddoel voor ogen hebben (officieren en reserve-officieren).

Als het onderwijs aan de KMA zal geschieden in een militair-wetenschappelijke sfeer dan zal deze als onderwijsinstelling in aanzien stijgen en daardoor ook leerlingen trekken. Handhaving van de gecombineerde opleiding zal wegens het minder wetenschappelijk karakter van de SRO minder aantrekkingskracht voor a.s. officieren hebben.

De opgesomde motieven voor behoud van de gecombineerde opleiding, genoemd op blz. 235 van De Militaire Spectator van April 1951 zijn aanvechtbaar:

ad 1. Bij een goede officiersopleiding is er ruimschoots gelegenheid om er voor zorg te dragen, dat de officier geen vreemd element in het Leger is en de psyche van de gemiddelde Nederlandse reservist en dienstplichtige door de officier goed wordt aanvoeld.

ad 2. Een controverse tussen de leidinggevende officier en de aan hem toegevoegde reserve-officier behoeft niet te bestaan of te ontstaan; een controverse zal ook niet ontstaan daar ieder officier, alsook ieder reserve-officier gemakkelijk kan inzien, dat in tijd van oorlog de vakman de leiding moet hebben.

ad 3. Een juiste personeelsplanning maakt het niet nodig dat bij plotseling uitbrekende mobilisatie een tekort aan officieren zou ontstaan; immers op een groot aantal officieren kan het relatief gering aantal in opleiding zijnde adspirant-officieren geen grote verandering brengen in de getalsterkte van het officierskorps.

ad 4. De selectie voor de officiersopleiding behoeft niet in korte

tijd te geschieden; blijkt een cadet tijdens de opleiding de geschiktheid om in het korps officieren te worden opgenomen te missen, dan kan hij immers tijdens de opleiding worden verwijderd. Dat deze maatregel voor 1940 uiterst spaarzaam is toegepast, kan geen argument zijn voor een gecombineerde opleiding.

Het is te betreuren dat, evenals dit bij de Marine geschiedde, de officiersopleiding in Mei 1946 niet is gestart. De gevolgen daarvan zijn niet uitgebleven. Het heeft geen zin hierover na te kaarten.

Nu van hogerhand de ernst van het probleem van een goede officiersopleiding wordt ingezien, zal het weinig moeite kosten per 1 September 1951 deze opleiding wederom te doen aanvangen en deze op de KMA op militair wetenschappelijke leest te schoeien. De leerkrachten, de hulpmiddelen en de gebouwen zijn aanwezig.

Een officierskorps, op militair wetenschappelijke wijze gevormd, zal de basis zijn voor een zo efficiënt mogelijk gebruik van de gelden door het Nederlandse volk voor defensie-doelinden opgebracht.

Het creëren van een goede officiersopleiding is de beste bezuinigingsmaatregel.

Ir C. A. BIJLAARD,
Luitenant-Kolonel der Artillerie.

De verkieslijkheid van het SRO-KMA-systeem boven het uitsluitend KMA-systeem voor de opleiding van beroepsofficieren.

Naar aanleiding van het artikel van Majoor der Mil. Adm. J. Potteboom over de Opleiding van Beroepsofficieren in *De Militaire Spectator* van April 1951 moge ik een lans breken voor het SRO-KMA-systeem.

Als oud-leerling van de SROBA en -cadet van de artillerie h.t.l. in het tijdvak 1932—1935 beperk ik mij tot de aspecten van de toenmalige opleiding tot artillerie-officier, waarover ik uit eigen ervaring een oordeel kan vellen. Ik grond mijn conclusies voorts alleen op omstandigheden uit mijn eigen opleidingstijd naar aanleiding van het feit, dat mij geen redenen bekend zijn, waarom de omstandigheden gedurende dat tijdvak als uitzonderlijk zouden moeten worden beschouwd.

Betere selectiemogelijkheid van het SRO-KMA-systeem.

Als uitgangspunt wijs ik er op, dat een opleiding slechts dan goede resultaten kan afwerpen als:

- a. de opleiding zelf goed is;
- b. de selectiemogelijkheid zo groot mogelijk is, niet alleen vóór doch ook tijdens de opleiding.

Hieruit volgt direct het grote belang van een goede selectiemogelijkheid.

Ten aanzien van de selectiemogelijkheid bij toelating tot het eerste studiejaar KMA, constateer ik allereerst, dat deze selectiemogelijkheid, tengevolge van de korte beschikbare tijd, noodzakelijkerwijs veel minder aan haar doel kan beantwoorden dan die tijdens de SRO-opleiding. Bij deze laatste bestaat immers de gelegenheid om de selectie niet alleen toe te passen over een tijdsperiode welke vele malen groter is, maar bovendien kan deze worden toegepast ten aanzien van de theoretische en praktische prestaties in het beroep zelve.

Of verder de gebruikte selectiemethode bij toelating tot het eerste studiejaar zo goed mogelijk aan haar doel beantwoordde, laat ik in het midden. Ik memoreer echter twee feiten welke naar mijn mening niet op een ideale selectiemethode wijzen.

Het eerste feit is dat een cadet der artillerie pas bij zijn officiers-examen werd afgewezen, omdat hij wegens stotteren niet in staat was te commanderen. Hij is toen geplaatst bij de opleiding van het dienstvak der Militaire Administratie en na verlies van 2 (mogelijk 3) jaren benoemd tot officier bij dat dienstvak.

Het tweede feit is, dat ik zelf in 1932 zakte voor het toelatings-examen voor het eerste studiejaar KMA. Ik slaagde echter als eerste zowel voor het toelatingsexamen voor het tweede studiejaar in 1933, als voor het overgangsexamen van tweede naar derde studiejaar en het officiersexamen in 1935.

Van de selectie op de KMA, tijdens de opleiding, heb ik nooit iets bespeurd. Bij mijn weten zijn de laatste jaren alleen cadetten verwijderd, die met de strafrechter in aanraking waren gekomen. Het komt mij echter voor, dat bij een opleiding, welke er op gericht moet zijn goede beroepsofficieren af te leveren, meer maatstaven moeten worden aangelegd.

Naast deze voorbeelden van ondoelmatig of niet toegepaste selectie bij de KMA, vermeld ik, dat bij de selectie tijdens het jaar SROBA 1932/'33 verschillende adspirant-beroepsofficieren afvielen en dat definitieve toelating tot de KMA pas geschiedde na het kornets-examen en een aanvullend examen voor een commissie van KMA-leraren.

In dit verband kan ik dan ook het bezwaar, dat in het redactionele naschrift tegen de betere selectiemogelijkheid van het SRO-KMA-systeem naar voren is gebracht, niet delen. Het is mij niet duidelijk waarom reeds in het begin van de SRO-cursus een min of meer definitieve toezegging moest worden gedaan. De leerlingen van een SRO zijn immers toch voor een jaar gebonden; mochten zij na praktische kennismaking hun interesse voor de loopbaan van beroepsofficier verloren hebben, dan moeten zij in ieder geval hun dienstplicht vervullen, zodat de tijd op de SRO geen verlies voor hen betekent. Verliezen zij hun interesse op grond van het feit, dat hun niet voortijdig een definitieve toezegging kan worden gedaan, dan betwijfel ik of dergelijke lieden wel de voor een beroepsofficier gewenste karaktereigenschappen bezitten.

Conclusie. Uit het bovenstaande kan worden geconcludeerd, dat het SRO-KMA-systeem allereerst een veel betere selectiemogelijkheid biedt. Daarnaast is uit de praktijk aangetoond, dat deze mogelijkheid bij het SRO-KMA-systeem bovendien nog beter werd benut. Gezien het grote belang van een juiste selectie moet de betere selectie bij het SRO-KMA-systeem derhalve als een doorslaggevend voordeel worden beschouwd¹⁾

Nadelen van het SRO-KMA-systeem.

T.a.v. de nadelen van het SRO-KMA-systeem, welke in het redactionele naschrift worden opgesomd, doe ik het volgende opmerken.

Als eerste nadeel wordt geconstateerd, dat niet alleen de Gouverneur

¹⁾ Voor de overige voordelen van het SRO-KMA-systeem moge ik verwijzen naar het artikel van Majoor J. Potteboom.

van de KMA, maar ook de Commandant van de betrokken SRO invloed heeft uitgeoefend op de opleiding van beroepsofficieren van een bepaald wapen of dienstvak. Het is mij niet duidelijk wat hierbij als nadeel wordt gevoeld. Het feit, dat niet één doch twee commandanten hun invloed op de opleiding hebben uitgeoefend? Ditzelfde nadeel komt dan ook naar voren bij de benoeming van een Gouverneur, die niet gedurende de laatste tijd voor zijn benoeming in enige functie bij de KMA werkzaam is geweest. Dat dit in de praktijk voorkomt wordt bewezen door de Gouverneursbenoeming in 1934.

Het kan ook zijn, dat als een bezwaar wordt aangemerkt het feit, dat twee Commandanten verantwoordelijk zijn voor de opleiding van beroepsofficieren. In de eerste plaats behoudt de Gouverneur van de KMA ten volle het recht (en de plicht) om cadetten af te wijzen, van wie niet wordt verwacht, dat zij zich tot goede beroepsofficieren zullen ontwikkelen. Daarnaast kan van een C-SRO, die goede reserve-officieren aflevert toch zeker worden verwacht, dat hij de adspirant-cadetten een zodanige eerste vorming kan geven, dat deze personen tijdens hun twee- of meerjarig verblijf op de KMA tot goede beroepsofficieren kunnen worden opgeleid.

Indien echter het feit, dat de Gouverneur van de KMA bij een opleiding SRO-KMA slechts 2 i.p.v. 3 jaren ter beschikking heeft als een bezwaar wordt aangevoeld, doe ik opmerken, dat het ene jaar SRO toch niet als volledig verloren mag worden beschouwd, daar mag worden verwacht dat een C-SRO ten volle voor zijn functie geschikt is. Voorts scheppen het dikwijls kleinere aantal leerlingen van een SRO en de volledige vakkennis van de C-SRO — die slechts reserve-officieren van zijn wapen of zelfs onderdeel daarvan behoeft op te leiden — een gunstiger sfeer voor het tot uiting brengen van zijn invloed bij een SRO dan op de KMA het geval zal zijn. In plaats van een nadeel zou dit dus zelfs als een voordeel van het SRO-KMA-systeem kunnen worden beschouwd.

Omstreeks 1933 konden alleen leerlingen van de SROBA overgaan naar de KMA. De SROBA leidde officieren voor de veldartillerie op, waarbij een kleine specialisering werd toegepast voor de verschillende in gebruik zijnde vuurmonden. De KMA richtte in het eerste leerjaar ook de gehele opleiding op de praktische dienst bij de veldartillerie, zodat het eindresultaat weinig verschil opleverde en de overgang SROBA-KMA slechts gering was. Dit volgt tevens uit het feit, dat de oud-leerlingen van de SROBA slechts de eerste 3 maanden van het tweede jaar KMA een ander programma volgden dan de cadetten, die het eerste leerjaar aan de KMA hadden doorgemaakt. Dat deze overgang veel tijdverlies zou hebben veroorzaakt en de opleiding daardoor op minder brede basis zou zijn geschoeid, is derhalve onjuist.

Ik kan mij voorstellen, dat thans het grote verschil in opleiding van leerlingen voor de artillerie enerzijds en de luchtdoelartillerie anderzijds, moeilijkheden kan veroorzaken voor een goede aansluiting op het tweede studiejaar KMA, dat gezamenlijk moet worden gevolgd. Daar staat tegenover, dat men bij een definitieve keuze van het systeem SRO-KMA volledig vrij is om het lesprogramma van de KMA te doen aansluiten op dat van de SRO's, zodat het mij voorkomt, dat de uiteindelijke KMA-opleiding niet op minder brede basis behoeft te worden geplaatst.

Conclusie. Uit het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat de nadelen van het SRO-KMA-systeem — indien zij bestaan — slechts van geringe invloed zijn en derhalve geen reden kunnen vormen om het SRO-KMA-systeem niet toe te passen.

Het gewenste opleidingssysteem.

Ik moge besluiten met mijn visie op de gewenste opleiding van beroepsofficieren, welke ik mij in grote lijnen als volgt denk:

a. *De mogelijkheid dat adspirant-beroepsofficieren, direct na het beëindigen van hun middelbare opleiding, een plaats kunnen krijgen op de door hen gewenste SRO, zonder dat zij zich daardoor definitief verbinden tot een opleiding voor beroepsofficier.*

b. *Een extra grondige beoordeling van deze adspiranten gedurende hun opleidingstijd bij de SRO, zowel op theoretisch als praktisch gebied. Naast het af te leggen vaandrags- of kornetsexamen kan desgewenst nog een toelatingsexamen voor de KMA worden gehouden, echter uitsluitend over die onderwerpen, welke niet bij de SRO-opleiding ter sprake zijn gekomen (b.v. algemene geestelijke ontwikkeling en verstandelijke aanleg).*

c. *Een opleiding op de KMA met een lesprogramma, dat geheel is ingesteld op de stof welke reeds bij de SRO is behandeld. Mocht zich in dat geval nog enig tijdverlies voordoen, dan lijkt het mij in de praktijk zeer wel uitvoerbaar, dat alleen voor de adspirant-beroepsofficieren op de SRO nog enige leervakken worden toegevoegd. Het werk op een SRO is (vermoedelijk) niet van dien aard, dat zulks een ongewenste overbelasting ten gevolge zal hebben.*

Den Haag.

J. W. THIJSEN
Majoor-Vlieger.

Naar aanleiding van het artikel onder bovenstaande titel van Majoor J. Potteboom in de Militaire Spectator, April 1951, mogen wij het onder volgende opmerken.

De door de geachte schrijver geopperde veronderstelling, dat de Legerleiding omstreeks 1930 op goede gronden tot invoering van het SRO-KMA stelsel overging, is in zoverre juist, dat een deel van deze „goede gronden” bittere noodzaak was. De toeloop tot de KMA in die jaren was dusdanig — vooral door de geestelijke instelling van ons volk en de financiële waardering van het officiersberoep in die jaren — dat alle zeilen bijgezet dienden te worden om de vereiste getallen van aanvulling van het Officierskorps in zijn diverse Wapens en Diensten enigzins te bereiken.

Voorts mogen de verschillende motieven door schrijver aangehaald vòòr het SRO-KMA stelsel onder de loupe genomen worden.

1. De adspirant-cadet als „dienstplichtige onder de dienstplichtigen” heeft inderdaad veel attractiefs. Toch vermenen wij, dat de voordelen niet opwegen tegen de nadelen. Daarenboven zijn de voordelen zeer problematiek. Zal de Nederlandse jongeman van 18 tot 21 jaar onder zijn collega's dienstplichtigen verkerende, de psyche en mentaliteit van zijn kameraden aan een critische beschouwing onderwerpen en hieruit gegevens verzamelen, welke in zijn latere loopbaan van belang zijn? Wij

vermenen, dat het resultaat slechts zal zijn een afvlakking van de goede dingen, die de adspirant-beroepsofficier in zijn huiselijk milieu geleerd heeft (welk milieu toch nog altijd — niettegenstaande alles — boven het gemiddelde niveau van afkomst van een lichter licht), en een aanleren van gewoonten, die hij in zijn latere officierscarrière totaal niet nodig heeft.

De waarde van een gezamenlijke opleiding met collega's reserve officieren wordt ook dezerzijds onderkend; we zouden het wellicht nog sterker kunnen zeggen, aangezien wij in 1926-'27 het laatste „proef” jongste jaar Infanterie waren, welke als cadet hun eerste opleiding ontvingen aan de SRO. Hoeveel aangename herinneringen wij ook hebben aan deze periode — bestaande onder meer uit gesloten vriendschappen, die nu nog bestaan — zien wij nu des te duidelijker de nadelen en mogen slechts noemen:

a. Een aanvankelijke SRO-opleiding snijdt de opleiding tot beroepsofficier in feite in tweeën. De aanstaande reserve-officier wordt opgeleid tot aanvoerder; de aanstaande beroepsofficier tot instructeur en aanvoerder. Deze laatste opleiding moet nu in zijn twee facetten parallel lopen, aangezien anders enerzijds onefficiënt (tijdsduur) gewerkt wordt en anderzijds de mogelijkheid bestaat, dat de cadet bij zijn benoeming tot beroepsofficier of een zeer goed aanvoerder is of een zeer goed instructeur. In ons kleine leger moet ten aanzien van het kleine korps beroepsofficieren hiertegen gewaakt worden. Door omstandigheden buiten onze wil, komt dit verschijnsel al voldoende voor om een verdere ontwikkeling van deze splitsing, nu binnen onze wil, zoveel mogelijk te bestrijden.

b. Wat zijn de drie basis-eisen voor een goed beroepsofficier? Karakter, vakkennis en slag om met mensen om te gaan. De vorming van een karakter op deze leeftijd wederom te splitsen, dus het aantal „karaktervormers” tweemaal zo groot te maken (door onze vele mutaties is dit al groot genoeg) is o.i. onjuist.

Vakkennis eist studie, grondig, intensief en voldoende langdurig. Een SRO-opleiding is uit de aard van de zaak — als zijnde gericht op de vorming van aanvoerders — meer praktisch. De H.B.S.-abituriënt, die jaren lang aan de „studie” is geweest, wordt er ineens een jaar uitgehaald. De gevolgen hiervan hebben wij aan den lijve ondervonden.

2. Wij betitelen de befaamde controverse tussen beroeps- en reserve-Officiëren als een wel zeer oud paard, dat van stal gehaald wordt. Als ex-KNIL-officier de Japanse krijgsgevangenschap mede gemaakt hebbende, is hier ons nimmer en nimmer iets van gebleken, terwijl juist de zeer slechte levensomstandigheden alle aanleiding gaven tot wrijving en conflicten. Bij de „K.L.-onderdelen” in Indonesië — die wij jaren van zeer nabij hebben medegemaakt — was eveneens weinig of niets te merken. En na onze terugkeer in Nederland bij de Koninklijke Landmacht hebben wij sinds September 1950 deze uitdrukking zelfs niet meer gehoord. Wij vermenen, dat beide categorieën dusdanig van elkaars aanvullende taak doordrongen zijn, dat het aanhalen van deze mogelijkheid als een historische noot valt te beschouwen.

Tenslotte moet de opname van honderdtallen reserve-officiëren in de gelederen van het korps beroepsofficieren ook niet uit het oog worden verloren.

3. Het is ons niet duidelijk, waarom de cadet in geval van oorlog of oorlogsgevaar als officier moet worden ingezet. Uitgaande van een opleiding van drie jaren, waarin de vorming van aanvoerder en instructeur parallel loopt is de cadet in dit geval — om de gedachte te bepalen — na een jaar geschikt voor bijv. sergeantsfuncties en na twee jaren voor hogere onderofficiersfuncties. De effectieve rangen gedurende de opleiding staan hier buiten, daar immers in geval van mobilisatie nog altijd functionele bevorderingen mogelijk zijn.

4. Wij verheugen ons, dat Majoor Potteboom dit argument op de laatste plaats zet. Wij kunnen niet aan de indruk ontkomen, dat deze selectie de laatste jaren als „alleen zaligmakend” werd beschouwd. De kentering is — o.i. gelukkig — reeds aan het komen.

Wij erkennen volmondig de waarde van een wetenschappelijk selectie-systeem, maar laat de resultaten de vorm van een advies hebben, terwijl de Commandant beslist. Wat zijn overigens de bezwaren om het dienstverband gedurende het eerste jaar van een opleiding aan de KMA te beschouwen als een proefverband? Zou het risico van dit systeem de animo voor beroepsofficier — in dit geval speciaal van de zijde van de ouders — zoveel verminderen? Bij iedere universitaire studie komt het vele malen voor, dat de jongelui van studierichting veranderen. En remt dit de toeloop tot onze universiteiten?

Tot slot mogen wij ten aanzien van de opleiding tot beroepsofficier nog het navolgende opmerken:

a. Het eerste dat bij de cadet ontwikkeld dient te worden is zijn juiste mentaliteit. Officier zijn is geen beroep, maar een roeping. Dit moet het fundament zijn van zijn mentaliteit, waarop de rest wordt opgebouwd. Er wordt veel gesproken over verandering van mentaliteit van het Nederlandse volk. De wellicht veranderde instelling van ons volk tegenover zijn defensie-apparaten wordt o.i. hoofdzakelijk als „gedwongen door de omstandigheden” gevoeld. In feite is er niet veel veranderd. Evenals dit in de voorgaande honderdtallen jaren het geval is geweest, zal de beroepsofficier (en even hard de beroepsonderofficier) in een enorme hoeveelheid idealisme de basis moeten vinden voor het opbrengen van het nodige enthousiasme. De cadet, die op de KMA reeds spreekt over zijn pensioen — zowel wanneer, als hoeveel — is in onze ogen een onding.

b. In de opleiding moet juist als karaktervorming een zeer groot beroep worden gedaan op dit idealisme. Enerzijds om uit te schiften, wie het niet hebben en anderzijds om het aanwezige te cultiveren en te ontwikkelen.

c. Wij kunnen onjuist zijn in onze mening — hoewel wij weten, dat wij hierin absoluut niet alleen staan —, doch wij kunnen niet aan de indruk ontkomen, dat aan dit punt in de huidige KMA-opleiding onvoldoende aandacht wordt gewijd. Wij kennen de diverse problemen bij dit instituut, wij weten de gevolgen van de veranderingen na 1948 (verbouwingen, gevolgen hiervan ten aanzien van handhaving van traditie), doch mogen wij dan één maal verwijzen naar bekende buitenlandse officiersopleidingen (St. Cyr, West Point), waar niettegenstaande modernisering van instructie en opvoedingsmethoden, met opvallend succes dat „oude” is gehandhaafd, om de moderne jongeman uit de burgermaatschappij geschikt te maken voor het vervullen van alle verplichtingen, die inhaerent verbonden zijn aan het beroepsofficier zijn.

d. Tenslotte mogen wij vragen: wordt bij de huidige beroepsofficiersopleiding voldoende aandacht gewijd aan de disciplinaire opleiding? Daar door een ieder onderkend wordt de noodzakelijkheid van een disciplinaire vorming van de Nederlandse jeugd, zeer zeker gedurende hun diensttijd, zal de beroepsofficier hierin niet moeten voorgaan? Handhaving van gezag op de juiste wijze leert men niet uit een reglement of voorschrift.

Mogen de voorgaande regelen — en speciaal het tweede deel — er toe bijdragen, dat voor wat betreft de opleiding tot beroepsofficier, wordt teruggedaan naar de beproefde paden, uit de aard der zaak gewijzigd, voorzover mogelijk en nuttig, naar modernere inzichten.

J. J. G. ALTING VON GEUSAU.

NIEUWE UITGAVEN

WETBOEK VAN MILITAIR STRAF-RECHT EN WET OP DE KRIJGSTUCHT, MET VERWIJZING NAAR DE BETREKKELIJKE WETSBEPALINGEN EN BIJLAGEN, door J. H. van Wermeskerken. Uitg. N.V. Tjeenk Willink, Zwolle 1951. Prijs geb. f 3,—.

In het bekende oblong-formaat is nu ook het militaire straf- en tucht recht nader tot het publiek gebracht. Menigen zal zich hebben afgevraagd, waarom het gemoderniseerde gedeelte van het militaire straf- en tucht recht, dat toch reeds op 1 Januari 1923 werd ingevoerd, maar niet in genoemde editie werd opgenomen. Mogelijk was de reden daarvan, dat het leger door eigen uitgaven in de behoefte voorzag, en dat buiten het leger niet voldoende belangstelling werd verondersteld.

Wij zijn van mening, dat de Uitgevers hierdoor een goede dienst hebben bewezen o.a. aan de talrijke reserve-officieren-jurist, aan de vele advocaten die van tijd tot tijd als raadsman voor de militaire rechtscolleges optreden, kortom aan degenen, die wél enige bemoeienis hebben met het militaire straf- en tucht recht, doch doorgaans niet de beschikking hebben over een exemplaar van de Verzameling van Dr Rollin Couquerque. Dezulken hebben thans de keus, aangezien ook de N.V. Samsom een tekstuitgave van de militaire wetten, bewerkt door Overste Mante, het licht heeft doen zien.

Het boekje bevat de tekst van het Wetboek van Militair Strafrecht, van de Wet op de Krijgstucht, van de Invoeringswet Militair Straf- en Tucht recht van een groot aantal besluiten, waaronder dat van 31 Juli 1922 S.476 (het

Reglement betreffende de Krijgstucht), alsmede van enige beschikkingen van de Commandant Zeemacht Nederland en van een aantal legerorders, op deze materie betrekking hebbende. De artikelen zijn op de gebruikelijke wijze van verwijzingen en voetnoten voorzien, waarin de gebruiker duidelijke wegwijzers op zijn tocht door de doolhof van bepalingen geboden worden. De naam van de bewerker is een voldoende waarborg voor de nauwgezetheid, waarmede deze wegwijzers zijn geplaatst. Wij menen het echter te moeten betreuren, dat het boekje geen zaakregister bevat, gelijk toch bij vele andere uitgaven van deze serie wél het geval is.

d. Gr

REGIMENT ZWARE INFANTERIE „CHASSÉ”

De Commandant van het Regiment Zware Infanterie „Chassé” heeft ter voorlichting van de militairen van dat Regiment 3 gestencilde boekjes doen verschijnen:

a. geschiedenis van het 7e Regiment Infanterie, waarvan de traditie door het Regiment „Chassé” wordt voortgezet;

b. levensgeschiedenis van Generaal Chassé;

c. levensschets van Generaal de Bons, naar wie de kazerne te Grave is genoemd, waarin het Regiment „Chassé” gelegerd is. Generaal de Bons, Zwitser van afkomst, heeft in 1794 de vesting Grave verdedigd tegen de Fransen en deze eerst overgegeven, toen de levensmiddelen bijna geheel verbruikt waren, een groot deel van de bezetting gewond of ziek was, het artillerie-materieel onbruikbaar was geworden en de helft van de woningen van Grave was vernield.

Mo

WENKEN VOOR DE VIERDAAGSE

door M. B. BLOCH, Res. Dir. Off. 3e kl.

Geneeskundig materieel:

Leucoplast: 1 brede rol op 4 à 5 man.

Hansaplast: Uitsluitend gebruiken voor verwondingen, niet voor blaren, als patiënt de mars wil voortzetten.

Elastoplast: Twee rollen per verzorger (één verzorger per 15 lopers).

Per ongeveer 130 man 5 rollen in reserve.

Masseerolie: Ongeveer 2 liter per 130 man.

Keukenzout: 12 tabletten van 0.5 gr, per man per vierdaagse is bij droog weer een minimum.

Mercurochroom: Is voor blarenbehandeling geen goed vervangmiddel van Jodium. Mercurochroom desinfecteert nl. wel, maar het hardt niet, in tegendeel, want het is een waterige en niet een alcoholische oplossing.

Gentiaanvioletjelly: 500 gr. per 230 man Buitengewoon geschikt, zowel voor grote open blaren, als voor „doorgelopen” lichaamsdelen of voor verzorg(st)ers, die „doorgezeten” zijn. (Voorzichtig met kleding i.v.m. de kleur....)

Ichthyol en Engels pluksel: Een paar rollen Engels pluksel (10 cm. breed) en 250 gr ichthyolzalf per 230 man doen wonderen bij ontstekingen van de Achillespees.

Wattenrolletjes: Zie ook hieronder. Het betreft hier rolletjes, zoals gebruikt door tandartsen. Aantal: 5 per man voor 10 % van de lopende sterkte.

Deze lijst is natuurlijk niet volledig. Ook een kleine hoeveelheid medicamenten, voetpoeder, talk en derg. is noodzakelijk. Uw arts kan U hierin raden.

Moreel: Afgezien van het reglement van de 4-daagse is het voor het moreel gunstig, als de troep wacht, als een deelnemer incidenteel uitvalt tussen twee rustpunten. Inhalen tijdens een vermoeiende mars is deprimerend.

Detachementscommandanten waakt over Uw troep! Ze moeten U niet alleen zien bij controlepunten en bij de rust. Loopt er ook eens langs tijdens het marcheren. Een enkel bemoedigend woord doet veel! Ga nooit jagen, om anderen voor te komen.

Dokter: De dokter, indien bij een (groter) detachement aanwezig, moet opgenomen zijn in het verzorgingsteam en moet de bekende 4-daagsekaart hebben, die hem machtigt, de lopers overal te kunnen volgen. De dokter moet zoveel mogelijk steeds bereikbaar zijn, vanaf het ogenblik dat de mars begint. Hij moet zo tijdig op de route zijn, dat hij het eerst vertrokken deel van zijn detachement 1½ à 2 uur na het vertrek bereikt. Voordien treden zelden klachten op. De dokter moet aan het einde van de dagmars in het kampement zijn voor „voetziekenrapport”. Dit kan worden gehouden in aansluiting aan het douchen.

Naar mijn ervaring heeft het veel nut, als de officier van gezondheid

* (Uit het Mil. Geneesk. Tijdschrift 3e jaargang No. 1 en 4e jaargang No. 1 resp. op pag. 24 en 23).

ten slotte 's avonds, voor de lichten uit gaan, nog even een ronde maakt.

Verzorgers: Verzorgers, die kunnen masseren, hebben grote voordelen. Men moet hiermee dan rekening houden en onderweg, bij de rusten, de beschikking hebben over een paar opvouwbaar tafels, die gemakkelijk in de verzorgingsauto meegenomen kunnen worden.

Als lopers klachten krijgen, die er op wijzen, dat zij door de voet beginnen te zakken, is vaak verder lopen zonder risico mogelijk, indien men hun een voetcorset aanlegt, al dan niet met pelotte. (N.B. alleen een arts kan beoordelen, of betrokkene dan door mag lopen).

(Zie voor de constructie der pelottes niet alleen pag. 26 in het eerste artikel, maar ook pag. 24 in de 4e jaargang).

Het verdient aanbeveling, zo mogelijk bij de voorbereiding rekening te houden met de mogelijkheid van wisselbaden. Een paar emmers en een welwillende burger doen hier wonderen.

Training: Het meest moet gewaakt worden tegen verveling en overtraining. Door de verveling (vaak dezelfde route) daalt het moreel. Door overtraining dalen de prestaties.

Vroegtijdig moet de arts verzocht worden urine en bloeddruk te controleren, zodat eventuele slachtoffers op tijd naar de internist verwezen kunnen worden.

Voor de aanmeldingsdatum, 1 Juli, moet een tweedaagse trainingmars gehouden worden (2 x 40 km) zodat de slotkeuring mogelijk is vóór 1 Juli. Dit voorkomt nodeloze aanmeldingen en wijzigingen in de deelnemerslijst.

Organisatie: Hoewel dit, gezien het individualisme van de Nederlander, wel veel protest zal doen opgaan, ben ik van mening, ook, na de gecentraliseerde Geneeskundige Dienst van de Luchtmacht aan het werk te hebben gezien, dat centralisatie van de G.D. ook voor de landmacht mogelijk, nuttig en voordelig is.

Besparing van materieel, bundeling van geneeskundig potentieel (dus de best beschikbare hulp) en daardoor uiteindelijk de beste resultaten, worden dan het best gewaarborgd.

Een verbindingdienst, waardoor het mogelijk is, op elk ogenblik op elk punt van de route een verpleger of arts op te roepen, zou hierbij personeel besparen en veel nut hebben. Wij probeerden in 1950 een eigen verbindingdienst te organiseren bij de artillerie en wel tussen de detachementen en ondergetekende. Dit mislukte, omdat bij berekening bleek, dat een te groot aantal accu's nodig zou zijn. Dit zou misschien iets kunnen zijn voor de verbindingdienst.

Gaarne stel ik mij beschikbaar voor nadere inlichtingen.

NEDERLANDERS IN TAEGU ACHTER DE ZWARE MITRAILLEUR .30

Bij de omslagfoto van dit nummer.

Vier stuks per infanteriebataljon in de ondersteuningscompagnie. Verschiet normale munitie, kaliber .30, lichtspoor munitie en pantserdoorborende munitie, al dan niet brandverwekkend. Afhankelijk van de soort munitie is de maximum vuursnelheid 450-600 schoten per minuut. De praktische vuursnelheid is 125 schoten per minuut. Schootsbereik tegen vlieguigen 700 yards, tegen landdoelen met directe richting 2000 yards, met indirecte richting 3500 yards.

CONSEIL INTERNATIONAL DU SPORT MILITAIRE

door W. BOLKEN, Res. Luitenant-Kolonel, Voorzitter „Sportcommissie Luchtmacht”.

Na de oorlog 1914—1918 organiseerden de Amerikanen te Parijs intergeallieerde sportwedstrijden, waarbij de beste atleten van de legers, die aan de oorlog hadden deelgenomen elkaar ontmoetten. Voor deze gelegenheid lieten zij te Joinville het „Pershing Stadion” bouwen, dat naderhand Frankrijk werd aangeboden.

De organisatoren hadden alles groot-scheeps opgezet, doch het bleef helaas bij deze eerste massale internationale militaire sportieve gebeurtenis, totdat in 1946 na de tweede wereldoorlog de Amerikanen opnieuw het initiatief namen. Afgevaardigden van 12 landen werden uitgenodigd om het Hoofdkwartier te Frankfurt om de mogelijkheid te bestuderen tot oprichting van een „Allied Forces Sports Council”.

De grondgedachte was eveneens, als na 1914—1918, om het gevoel van wederzijdse kameraadschap, geboren in de oorlog, op het internationale sportieve veld van eer te doen voortbestaan. De 12 geïnviteerde landen waaronder Rusland en Polen, zonden vertegenwoordigers en inderdaad kwam men tot het gewenste resultaat, waartoe generaal Bollings, chef van de „Special Services” van het Amerikaanse leger, de stoot gaf. Kolonel Hoy werd tot Voorzitter benoemd, Majoor Dunn tot Secretaris.

Nog in 1946 werden wedstrijden gehouden. Amerika organiseerde atletiekwedstrijden in het Olympisch stadion te Berlijn, andere landen verzorgden voetbal, zwemmen, schermen, enz.

In 1947 werden de manifestaties voortgezet, omdat men tot nu hiervoor nog gelden had, doch een moeilijke tijd brak aan. De Polen, hoewel zeer geïnteresseerd in het doen en laten van het Council, trokken zich terug, evenals de Russen. De Tsjechen verdwenen, terwijl de Amerikanen en Engelsen, door vermindering van hun getalssterkte op het contingent, trouw blijvende aan de idee, hun activiteit staakten. Dit was het kritieke moment voor het voortbestaan van het Allied Forces Sports Council.

Frankrijk en in het bijzonder de Commandant d'Escadron Henri Debrus komt de eer toe het door de Amerikanen genomen initiatief te hebben doen voortleven.

Het Allied Forces Sports Council werd veranderd in „Conseil International du Sport Militaire”, afgekort C.I.S.M. Frankrijk, Nederland, België, Denemarken, Noorwegen en Luxemburg prolongeerden

hun lidmaatschap in het nieuwe Conseil. Commandant Debrus, „Chef du Service Central des Sports des Forces Armées” werd tot Voorzitter benoemd. Nieuwe leden werden aangezocht en het eerste land dat toetrad was Zweden, vertegenwoordigd door één van haar grootste militaire sportfiguren, Generaal Dyrssen. Andere landen volgden, zodat op het ogenblik lid zijn Argentinië, Denemarken, Egypte, Frankrijk, Engeland, Griekenland, België, Italië, Luxemburg, Zweden, Turkije en Nederland.

Het doel van het Conseil bepaalt zich niet meer uitsluitend tot sportieve ontmoetingen tussen oude oorlogskameraden, doch heeft een meervoudige strekking gekregen: het tot stand brengen van een sportieve nauwer tussen de équipes van de verschillende legers, het gelegenheid geven aan deskundigen der staven om van gedachten te wisselen over organisaties betreffende de sport en de militair-lichamelijke opvoeding in het algemeen. Belangrijk is dat aan de militairen gelegenheid wordt gegeven elkaar beter te leren kennen, begrijpen en waarderen, waarvoor de sport zich bij uitstek leent.

De bijdragen zijn een zo laag mogelijk gehouden contributie en indien een land internationale militaire kampioenschappen organiseert, afdrage van een gering percentage der recette.

Op voorstel van Generaal-Vlieger L. M. Chassin, „Président du Conseil du Sport Militaire Français” worden tot verlaging der kosten de équipes der deelnemende landen bij voorkeur in kazernes ondergebracht en dit heeft het grote voordeel, dat men elkaars militaire huisvesting en levenswijze beter leert kennen.

Nederland heeft van het begin af zijn medewerking verleend o.a. door deel te nemen aan de verschillende kampioenschappen. In Juni 1950 werd te 's-Gravenhage de jaarvergadering van het C.I. S.M. gehouden bij welke gelegenheid de toenmalige Minister van Oorlog, Zijne Excellentie Mr W. F. Schokking, tijdens een receptie de buitenlandse Officieren verwelkomde. Voorts hebben militairen van onze Strijdkrachten met wisselend succes deelgenomen aan de navolgende Internationale Militaire Kampioenschappen: boksen te Brussel, cross country te Metz, zwemmen te Brussel, zeilen te Napels, atletiek te Pau, pentathlon aéronautique te Arcachon, schermen en voetballen te 's-Gravenhage. De scherm- en

voetbalwedstrijden werden door Nederland georganiseerd. Het beste resultaat in 1950 werd door 2 Officieren van de Luchtmacht behaald: Majoor Vlieger W. Bakker en Kapitein Vlieger Waarnemer W. H. Meulkens hebben de eerste prijs als équipe in de Pentathlon Aéronautique (een zeer zware vijfkamp verbonden aan een Rallye Aérien) gewonnen. Kapitein Meulkens werd individueel no 1 en Majoor Bakker no 4.

Om in 1951 Nederland waardig te doen vertegenwoordigen is men reeds druk in training. De instanties, welke in Nederland voor de uitvoering zorg dragen, zijn nog weinig bekend. Op 4 Augustus 1948 heeft de Commandant Luchtmacht Nederland, de tegenwoordige Chef Luchtmachtstaf Luitenant-Generaal I. A. Aler, de „Sportcommissie Luchtmacht” in het leven geroepen, welk voorbeeld door de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Marine werd gevolgd.

Bij beschikking van de Minister van Oorlog en de Minister van Marine van 23 September 1949 Kabinet no 5031 werd opgericht de „Commissie Internationale Militaire Sportwedstrijden” (afgekort C.I.M.S.) als overkoepelend lichaam van de 3 sportcommissies.

De Chefs van Staven wezen uit de onder hun commando staande sportcommissies een vertegenwoordiger aan om in de C.I.M.S. zitting te nemen onder voorzitterschap van de door de Inspecteur-Generaal, Z.K.H. Prins Bernhard, aangevozen voorzitter Kolonel der Cavalerie C. F. Pahud de Mortanges, Voorzitter van het N.O.C.

Secretaris is de Sportofficier van de Commandant Strijdkrachten te Velde, secretariaat Nieuwe Frederikskazerne te 's-Gravenhage.

Drie leden van de C.I.M.S., één marine-, één land- en één luchtmachtofficier vertegenwoordigen Nederland in het Conseil International du Sport Militaire, waarvan de hoofdzetel te Parijs is gevestigd; de financiële aangelegenheden worden behandeld door Colonel M. Chomé te Antwerpen.

Door de op elkaar aansluitende organisaties van Conseil, C.I.M.S. en de drie sportcommissies zijn de strijdkrachten

doorlopend op de hoogte van de op komst zijnde internationale militaire sportieve gebeurtenissen. Hieraan voorafgaande worden de Nationale militaire Kampioenschappen door de CIMS georganiseerd. De sportcommissies gaan hier weer aan vooraf met hun trainingsprogramma en de organisatie van hun interne wedstrijden (kampioenschappen). Hieruit moge blijken, dat de Nationale militaire Kampioenschappen en bv. de Luchtmachtkampioenschappen niet zo maar op een willekeurig moment worden gehouden, doch dat een dergelijk evenement een schakel vormt in de uiteindelijke internationale kamp.

De regeling van de Nationale militaire Kampioenschappen wordt door de CIMS steeds in handen gelegd van één der Sportcommissies, rekening houdende met de aard der sport. Zeilen verzorgt de „Sportcommissie Koninklijke Marine”, Luchtmacht Vijfkamp de „Sportcommissie Luchtmacht”. Over de meer algemene sporten, als daar zijn boksen, atletiek enz. wordt overleg gepleegd en helpen de deskundigen van andere sportcommissies zoveel mogelijk hun collega's van de organiserende commissie. De goede samenwerking der drie commissies is in korte tijd tot stand gekomen, niet in het minst door het in het leven roepen van de CIMS.

Dit Nederlandse voorbeeld van samenwerking geeft de geest weer, welke in het Conseil heerst. Op de laatste jaarvergadering in Maart jl. te Cairo is een commissie benoemd ten einde een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheden om internationaal tot nog grotere samenwerking te komen. Dat men op dit terrein vertrouwen in Nederland heeft blijkt wel uit het feit, dat het Voorzitterschap van deze Commissie in handen is gelegd van een Nederlands officier.

Uit het bovenstaande valt af te leiden, dat men alom doende is door lichamelijke oefening en sport gezonde mensen te kweken. Een mens, gezond naar lichaam en geest, zal een goed militair kunnen zijn. Hij zal niet slechts zijn plicht kunnen vervullen als het Vaderland hem roept, maar door zijn kracht indirect zijn bijdrage aan het vredesideaal leveren. Dit is het ideaal van het Conseil, in zijn embleem weergegeven door de Vredesduif.

AANVALLEN MET GELEIDE PROJECTIELEN IN KOREA

Sinds Augustus 1950 hebben B-29's van de US Far East Air Force 12000-lb aar geleide projectielen geworpen op doelen in Korea. De 27-ft missiles, bekend als Tarzons, worden op hun doel geleid door middel van radiosignalen, welke door het vliegtuig worden uitgezonden en die door een ontvanger in de bom worden verwerkt. (*Flight*, 30 Mrt 1951).

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Een nieuwe electrostatische camera.

Onder auspiciën van het Signal Corps is door de Haloid Co een nieuw soort Camera ontwikkeld, waarmede foto's niet op chemische, doch op elektrische weg worden gemaakt. Het belangrijkste voordeel van het nieuwe systeem is, dat daarmee foto's van 4 bij 5 inch twee minuten na het openen van de sluiters geheel gereed zijn; daarnaast kan het proces worden gebruikt in gebieden waar radioactieve stralen gewone fotografische platen versluieren. Er is geen chemische behandeling (zoals ontwikkelen en fixeren) nodig. De platen kunnen vele keren worden gebruikt door eenvoudig het beeld er af te „vegen“.

Een met selenium bedekte metalen plaat wordt door een elektrische lading lichtgevoelig gemaakt. Op die plaatsen, waar het licht op valt, lekt electriciteit weg in evenredigheid met de hoeveelheid licht; deze wordt op de plaat vastgehouden. Het resultaat is dus een onzichtbaar electrisch beeld.

Daarna wordt er fijn houtskoolpoeder over geblazen; deze zet zich op de plaat vast in evenredigheid met de hoeveelheid elektrische lading. De foto wordt afgedrukt op gewoon papier (of een ander materiaal) bedekt met een kleverige stof zoals rubber-cement. Dit wordt daarna bedekt met een doorzichtig plastic laagje.

PMK.

Signals, Jan.-Febr. '51.

Instandhouding van het openbare leven.

Het decreet van 29 Sept. 1950 bevat voor Frankrijk een eerste antwoord op de vragen, welke de met de nationale verdediging belaste autoriteiten bezighouden, onder het hoofd „Instandhouding van het openbare leven“ (Protection Nationale). Bij de dreiging van een conflict, waarvan niemand de plaats, de tijd en de wijze weet, moet dit interne leven van het land voortgang vinden. Deze voortgang is de reden voor militaire operaties en tevens een voorwaarde voor de uitvoering ervan.

Dit aspect van de verdediging kwam niet duidelijk uit in de tijd, toen men nog niet verwachtte, dat de mobilisatie ernstig bedreigd kon worden en toen de hulpbronnen van het land onuitputtelijk

schenen. Thans is dit niet meer het geval. Als de Fransman zich naar zijn post wil begeven, kan men zijn trein laten derailen of zijn fabriek van elektrische energie beroven. Zelfs vóór het land door wapengeweld wordt bedreigd, zijn alle hulpbronnen een prooi voor aanslagen door de tegenstander, en in tijd van oorlog staat de gehele burgerbevolking daaraan bloot.

Sedert de techniek een voorwaarde is geworden voor een betere bewapening, zijn alle activiteiten van het land betrokken in het voeren van de verdediging, zodat men omgekeerd niet kan inzien, waarom een vijand zijn aanvallen niet zou richten op de zwakste schakels van een keten, welke op de dag van de mobilisatie moet uitkomen op haar sterkste schakel: de krijgsman. Bovendien moet men er op bedacht zijn, dat deze aanvallen door 's vijands burgerlijke helpers in het binnenland worden gesteund door parachutisten en vliegtuigen, waartegen men de krijgsmacht moet inzetten.

De economische en sociale evolutie heeft de ontelbare activiteiten, welke bij de productie betrokken zijn, innig van elkaar afhankelijk gemaakt; de ketting, welke uiteindelijk uitkomt op het product, is dus zwak en ingewikkeld. Voorts is de economie van het land kwetsbaarder geworden sinds het aantal ondernemingen en genationaliseerde of openbare diensten is aangegroeid en het functioneren van het openbaar bestuur afhankelijk is geworden van de bereidheid om mee te werken van zovelen.

Aldus is de nationale verdediging bijzonder afhankelijk van het vrije functioneren van al de activiteiten van het land. Er is geen fabricage mogelijk, als electriciteit, gas of kolen uitvallen; geen import, als de bootwerkers de lading in zee werpen; geen transport zonder medewerking van de spoorwegarbeiders. Het tere vraagstuk van de staking wordt hoe langer hoe meer een probleem van de nationale verdediging en er is geen verdediging mogelijk zonder front te maken naar de binnenlandse vijand.

Aan agressie het hoofd bieden betekent in de eerste plaats erin slagen de mobilisatie goed te laten verlopen. Om in de militaire zin van het woord te mobiliseren, moeten bepaalde voorwaarden

worden vervuld. Deze verzekeren evenzeer de militaire als de burgerlijke mobilisatie. Zo moet men elke morele of materiële belemmering voor het oproepen van de krijgsmacht vermijden, beschikken over de telecommunicatie- en verkeersmiddelen, wapens, munitie en materieel van allerlei aard hebben gefabriceerd en geïmporteerd, in staat zijn de oorlogsinspanning te veelevoudigen en men moet weerstand bieden aan aanstokers van wanorde. Als een regering in staat is de orde te handhaven, kan zij de gewapende macht formeren en te bestemder plaatse brengen en evenzeer de industrie mobiliseren en aan de persoonlijke vrijheden de onvermijdelijke beperkingen stellen, d.w.z. alle maatregelen treffen om het land in staat van verdediging te brengen.

De voorbereiding van de verdediging eist geruime tijd. Dat het wonder van 1914 zich niet heeft herhaald in 1940, vindt zijn oorzaak in het ontbreken van hechte voorwaarden, welke zich niet laten improviseren en hun wortels hebben in de tijd en in het dagelijks leven in vreedstijd.

Deze voorwaarden zijn in de eerste plaats gelegen in de morele orde. Er zouden veel minder lieden gehoor geven aan de oproep om onder de wapens te komen, als weigering niet in botsing zou komen met hun eigen innerlijke afkeuring, met die van hun omgeving en met de angst voor de sterke arm. Daarvoor zijn nodig vorming van de persoonlijkheid en dagelijkse voorlichting.

Tot de voorwaarden voor een mobilisatie behoren ook wettelijke maatregelen en de bereidheid om deze toe te passen. Te vaak zijn de wetsregelen, waarover men beschikt, te oud en niet aangepast aan het hedendaagse politieke, economische en sociale leven. De wetgeving over de staat van beleg wordt niet meer gebruikt, omdat deze niet toepasbaar is. Men heeft lange tijd gedacht, dat het gezag bij mobilisatie van de ene autoriteit op de andere kon worden overgedragen en men heeft dat vroeger inderdaad kunnen doen. Thans behoeft men er niet meer op te hopen, dat in tijd van oorlog een organisatie kan werken, welke niet op soepele wijze uit de vredesorganisatie is voortgekomen. De crisis, welke de tegenwoordige oorlog teweeg brengt, staat geen pleisterplaatsten toe; het gaat er niet om de bestuursstructuur van het land onderste boven te keren, doch integendeel om haar op verstandige wijze te versterken.

Om te kunnen mobiliseren heeft men tenslotte concrete verwezenlijkingen nodig. Aangezien er geen plaats meer is

voor improviseren, moet men een politiek, sociaal, economisch en financieel geheel hebben, dat zonder stoten de essentiële activiteiten van het land kan richten. Dit omvat niet slechts veiligheidsmaatregelen tegen sabotage en bombardementen, maar eveneens het zonder voorbehoud treffen van bepaalde maatregelen. In het kader van het Atlantisch Pact bieden de Verenigde Staten Frankrijk liever materieel aan dan credieten om dit te fabriceren. Het is nutteloos om hierover beledigd te zijn en het zou verstandiger zijn tot inkeer te komen.

De veiligheidsmaatregelen maken deel uit van de verwezenlijkingen in vredes-tijd; het gaat hier evenzeer om de veiligheid in een fabriek als om die op een vliegveld, in een haven, van een spoorweg of van een bebouwde kom. Tussen de uitwerking van de sabotage en die van een vliegtuigbom wordt het verschil hoe langer hoe kleiner.

Als compensatie voor de moeilijkheden, welke voortspruiten uit de politieke en sociale evolutie ontvangt het openbaar bestuur — indien het zulks wenst — door de centralisatie en de nationalisering van krachtiger wapens om de genomen beslissingen te kunnen doorvoeren. De staat moet kunnen rekenen op de meerderheid van de hogere leiders en op een groot deel van de lagere leiders.

Naast de instandhouding van het openbare leven is er nog de bescherming van de personen, welke men in Frankrijk Protection Civile (burgerlijke verdediging in engere zin) noemt en welke de ultima ratio van de nationale verdediging is. Als er geen middel meer overblijft om onze grenzen, onze activiteiten en onze hulpbronnen te verdedigen, dan blijft de hoe langer hoe dringender verplichting over om de onmiddellijke bescherming van personen en eigendommen te verzekeren. Daar ligt de reden van bestaan en de laatste hoop op een overleven van een beschaving, welke door de uitgebreidheid en duur van een toekomstig conflict wordt bedreigd met totale vernietiging. Deze bescherming moet er wezen, wat ook het lot moge zijn geworden van het openbare leven, van de strijd tegen parachutisten en hun binnenlandse helpers of zelfs van de militaire operaties. Daarom moeten de autoriteiten en de publieke opinie er niet alleen begrip voor hebben, maar er ook mee instemmen en er met toewijding aan medewerken.

Onze geallieerden, schrijft Chef d'Escadrons R. de Saint-Germain, kennen de Franse moeilijkheden voor de verdediging niet in die mate. Daarvoor zijn vele rede-

nen aan te wijzen, welke voortspruiten — voor wat betreft de Angel-Saksers — uit hun natuur en hun opvatting van behoorlijkheid in het openbaar, maar vooral uit het feit, dat zij geen invasie en geen illegaliteit hebben gekend. De Franse zorgen gaan verre uit boven die van hun „Civil Defence” en het zou niet eerlijk zijn Frankrijk daarvan een verwijt te maken. Frankrijk is trouwens in staat dit bijzondere probleem onder de ogen te zien, mits het zulks wil. Men moet vooral de illusie van een militaire inspanning, welke voorafgaat aan of ten hoogste parallel loopt met een terugkeer naar de eerbied voor de wet, wegnemen.

Revue de défense nationale, Jan. 1951.

PMK.

Kan de strategische luchtmacht het alleen?

Er gaan de laatste tijd stemmen op, dat een toekomstige oorlog door de strategische luchtmacht alleen zou kunnen worden voorkomen of gewonnen. Generaal Hoyt S. Vandenberg, Stafchef van de Amerikaanse Luchtmacht, zei over dit onderwerp het volgende in een toespraak voor de National Association of Radio News Directors te Chicago: „Het is duidelijk, dat de luchtmacht niet het wonder is, dat een oorlogsgevaar zou kunnen verdrijven omdat zij alleen in staat zou zijn alle opdrachten te vervullen. Integendeel, ieder, die zich voorstelt, dat een luchtmacht alleen een oorlog zou kunnen winnen bedriegt zich zelf. Wel hebben wij in onze strategische luchtmacht voor de eerste maal een middel om het vijandelijke potentieel in de bron aan te grijpen en daardoor zijn wil om oorlog te voeren aan banden te leggen. Luchtbombardementen alleen zouden echter niet kunnen voorkomen, dat de vijand intussen overgaat tot het plunderen van de bronnen van de rest van Europa. En het is niet voldoende zijn eigen bronnen te vernietigen. Wij moeten ook voorkomen, dat hij zijn daardoor ontstane tekorten aanvult door het aanboren van anderen. Indien West Europa niet behoorlijk wordt verdedigd zal zijn industriegebied door de vijand onder de voet worden gelopen en zou hij met de opbrengst daarvan zijn eigen logistieke behoeften kunnen aanvullen. Indien wij hem deze mogelijkheid geven, zou hij daarmee in staat zijn het beslissende karakter aan onze strategische luchtmacht te ontnemen. Dit beslissende karakter is daarom in hoge mate afhankelijk van het vermogen van de grondstrijdkrachten om de aanval van een agressor een halt toe te roepen. En de logistieke ondersteuning

van deze grondstrijdkrachten is wederom afhankelijk van de bescherming van de zeeverbindingen.

Ordinance, Maart/April 1951.

H.

Wat heeft een tank nodig?

Het Amerikaanse tijdschrift *Armor* geeft steeds een rubriek „Sum and Substance”, waarin verschillende experts gelegenheid krijgen om zich over een bepaald onderwerp uit te spreken. De Duitse Generaal von Manteuffel merkt over de eisen, die aan een tankorganisatie moeten worden gesteld, het volgende op: „De ontwerper van de tank moet tegemoet komen aan die eisen, die door de gebruiker worden gesteld, als: grote vuurkracht, snelle en nauwkeurige vuuropening, goede waarnemings- en richtmiddelen, pantserdoorborende munitie met een vernietigende uitwerking, zwaar pantser, laag silhouet, grote terreinvaardigheid, goede stuurinrichting, modern radiomaterieel en de mogelijkheid om te klimmen en om smalle waterhindernissen zonder hulp te kunnen overschrijden.

Mijn ervaring is, dat de grenzen, die worden gesteld aan de capaciteit van de vuurmond, het pantser en de capaciteit van de motor, worden bepaald door de snelheid en manoeuvrevaardigheid, die de tank op het gevechtveld moet bezitten. Dit kwam onder meer tot uiting in de slag in Roemenië in 1944 toen mijn middelbare tanks, Model IV, bewapend met een lange vuurmond van 75 mm de zware Stalin tanks buiten gevecht stelden. Mijn veel lichtere tanks naderden de Russen op verrassende wijze, waarbij zij profijt trokken van hun snelheid en van de aard van het terrein. Zij namen de vijand zeer efficiënt op zijn flank onder vuur, met het gevolg, dat er geen enkele Stalin tank intact bleef.

Ik leg er verder de nadruk op, dat de tank betere middelen moet krijgen voor het opsporen van doelen en voor het onderhouden van verbindingen. Zowel binnen de eenheid zelve, als met de ondersteunende tactische luchtmacht. Ook moet de mondingsvlam meer worden verborgen, terwijl middelen moeten worden aangebracht om bij nacht te kunnen zien. In de toekomst zal het vaker dan tot nu toe voorkomen, dat eenheden zich bij duisternis moeten verplaatsen, concentreren en vechten. Troepen, die de tanks moeten begeleiden, zoals infanterie, artillerie en genietroepen, moeten eenzelfde snelheid en terreinvaardigheid bezitten als de tanks, teneinde nauw met hen te kunnen samenwerken, en in staat te zijn hen in het terrein te volgen. Dit

geldt ook voor sommige bevoorradingsvoertuigen."

Armor, Januari/Februari 1951.

H.

Nieuwe Amerikaanse Wapens.

Atoomenergie. Gedurende de laatste tijd heeft de atoombom ook zijn intrede gedaan op tactisch terrein en vermoedelijk zal dit wapen zelfs voornamelijk worden gebruikt tegen militaire doelen. Op 31 Maart 1950 kondigde de Secretary of Defense aan, dat atoomwapens niet langer kunnen worden beschouwd als een beperkt aantal bommen, dat slechts zou worden gebruikt tegen zorgvuldig uitgezochte belangrijke strategische doelen. Een grote verscheidenheid van deze wapens is thans in aanmaak of in beproeving, en deze zullen tevens op tactisch gebied van betekenis zijn. Kort daarna vroeg Admiraal F. P. Sherman, Chief of Naval Operations, bij het Congres gelden aan voor een onderzeeboot gedreven door atoomenergie. Men is thans zover gevorderd, dat men in het jaar 1952 met de bouw van deze boot kan beginnen. Intussen heeft ook de luchtmacht haar techniek voor ondersteuning der grondstrijdkrachten met atoomwapens in sterke mate verbeterd. Later in 1950 heeft de Secretary of the Army doen weten, dat het geenszins onmogelijk is een vuurmond te construeren, die een atoomprojectiel of een geleid projectiel met atoomkop kan verschieten. Nu het atoomwapen ook door andere landen kan worden gebruikt is het van het grootste belang in staat te zijn tot het nemen van tegenmaatregelen. Onderzoekingen in deze zin worden gedaan in verband met de kracht van de explosie en de radio-activiteit.

Chemische oorlogvoering. Research en ontwikkeling van nieuwe methoden is ter hand genomen. In verband met geheimhouding kan hierover weinig worden bekend gemaakt. Op 17 April 1950 waarschuwde het Hoofd van het Chemische Korps er voor, dat de geallieerden niet de enige bezitters zijn van de nieuwe zenuwaantastende gassen. Een nieuw gasmasker is thans gereed, dat lichter en gemakkelijker hanteerbaar is dan de modellen uit de laatste oorlog. Geen enkel bekend gas kan door het beschermende busje heendringen.

Biologische oorlogvoering. Het Hoofd van het Chemische Korps, Generaal Mc Anliffe heeft gerapporteerd, dat alle methoden en iedere uitrusting voor de toepassing van biologische oorlogvoering (gebruik van bacteriën, fungi (schim-

mels), vira (smetstoffen) en andere levende organismen, die moeten dienen om mensen, dieren en planten te doden) — en welke zouden kunnen worden gebruikt door een technisch ontwikkelde tegenstander — thans zijn bestudeerd. Men is geheel voorbereid op de verdediging daartegen.

Army Forces Talk 357.

H.

Machine of Mens.

„Wapens moeten de slaven zijn van de tactiek en niet haar meesters,” zegt Marshall Andrews in „Machines versus Men”. De machine, die een zo belangrijk deel uitmaakt van het dagelijks leven van de Amerikaan, dreigt nu de basis te worden van de zeer gevaarlijke theorie, dat zij in oorlogvoering de taak van de mens geheel zou kunnen overnemen. Sommige theoretici in de Verenigde Staten hebben de hersenschim opgeroepen, die in de oorlogvoering een vernietigingsproces ziet, waarbij alle risico's door machines zouden kunnen worden gedragen. Zelfs wordt daarbij de mening geopperd, dat de training van de soldaat ten achter zou moeten worden gesteld bij de massa-opleiding van wetenschappelijk personeel, dat de oorlog zou moeten voeren met behulp van reageerbuizen en Bunsenbranders. Een dergelijke theorie zal funest worden op het ogenblik, dat zij voldoende aanhangers telt. Grotere aantallen en betere kwaliteit machines en wapens vragen om grotere aantallen mensen van een betere kwaliteit, om uit die machines en wapens te halen wat er in zit. Machines kunnen niet denken en zij kunnen geen initiatief ontwikkelen. De verspreiding van de troepen op het gevechtveld, die nodig wordt door het in gebruik nemen van nieuwe en meer geduchte wapens, zal er integendeel toe bij dragen, dat de verantwoordelijkheid meer zal komen te liggen op de schouders van de enkeling. Daarom is het ook nodig, dat aan diens opleiding steeds meer aandacht wordt besteed. Het vraagstuk moet niet worden gezien als „machine of mens”, maar als „wapens en geoevende manschappen”.

Ordnance, Maart/April 1951.

H.

De strijd om het moreel.

De wereldgeschiedenis is zeer nauwkeurig te verdelen in perioden van vrede en van oorlog. Als er eenmaal oorlog is, dan zal een der partijen het opgeven als de wil tot strijden niet meer aanwezig is, als het moreel gebroken is.

Door middel van veldslagen, artilleriebombardementen, luchtbombardementen, zeeslagen, blokkade, dus in het algemeen door toepassing van het hardste geweld, zullen beide partijen proberen zo gauw mogelijk de vrede te bereiken. Want een lange oorlog brengt niet voorziene grote risico's met zich mee. (Inderdaad, Philips II heeft er nooit aan gedacht, dat het sturen van Alva in 1567 naar de Nederlanden de ondergang van Spanje kon betekenen en de opkomst der Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden; Napoleon heeft op de 18e Brumaire 1799 nooit Sint Helena voorzien; Wilhelm II heeft in Augustus 1914 zeker niet aan Doorn gedacht en zijn zoon de kroonprins — de man van het „Wir ringen bis zum Ende“ — heeft er nooit over gepekerd dat hij zum Ende nog eens op Wieringen zou komen. En als Hitler in Augustus 1939 ook maar bij benadering had kunnen bevroeden hoe zijn Derde Rijk er op 1 Mei 1945 zou uitzien, dan had hij zich ook nog wel eens bedacht, alvorens de demon van de oorlog te ontketenen. B. K.). Het is voor de politicus en de strateeg van het grootste belang, als de oorlogsperiode zo kort mogelijk duurt.

In de vredesperiode moet de tegenpartij op een dusdanige wijze worden bewerkt, dat er geen oorlog nodig is om zijn vechtwil, om zijn weerstandsvermogen, om zijn moreel te breken. Dit trachtte Hitler te bereiken door zijn zenuwenoorlog, dat tracht Moskou te bereiken door de koude oorlog. Als door die methoden het geestelijk weerstandsvermogen zodanig kan worden geknakt dat die volkeren zich niet meer wenssen te verdedigen dan is het doel zonder enig risico voor Moskou bereikt. Moskou heeft op dit gebied zeer grote successen geboekt. Dit komt niet alleen tot uiting, door de zeer grote terreinwinsten die de Sovjet-Unie na 1945 heeft geboekt, maar ook in het reeds danig geknakte moreel der Westerse democratiën. De gehele Westerse wereld leeft onder de dreiging van een Russische aanval. Een dreiging die alle opbouw ernstig stagneert, het vertrouwen in de mensen knakt, waardoor zeer velen de toekomst als hopeloos zien. Het enige antwoord daarop is er voor zorg te dragen dat het Westen weer moreel sterk wordt. Als dat geschiedt, dan wordt de Westerse mens onvatbaar voor de ideologie van Moskou, dan wordt ook de kracht en daardoor de middelen gevonden om zich militair zo sterk te maken, dat een Russische agressor met het voorbeeld van Hitler voor ogen, zich nog wel eens zal bedenken alvorens hij gaa:

aanvallen en keert het vertrouwen in de toekomst terug. En dat kan doordat ieder mens inderdaad wil leven als „mens“, met als basis de beginselen zoals deze ons door God zijn gegeven. Eerlijk en oprecht tegenover elkaar, waardering voor elkaar. Op deze wijze zal een dusdanig geestelijk schild worden gesmeed tegen de duistere machten van achter het ijzeren gordijn, waartegen de ideologie van Moskou te pletter loopt en dat daarnaast een dergelijke aantrekkingskracht op de onderdrukte Russische massa's zal hebben, dat deze er zelf voor zullen zorgdragen, dat de heerschappij van het kwaad in het Kremlin gebroken wordt.

New World News, Januari 1951.

B. K.

De Koninklijke Militaire School.

Op 5 Januari 1951 hield Generaal Majoor Beernaerts, de commandant van de Koninklijke Militaire School — de Belgische Koninklijke Militaire Academie — een afscheidsrede tot de jonge officieren. Hierin zei de Generaal onder meer, dat het voor de verdere vorming van de jonge officieren van zulk een groot belang was, dat zij zouden worden ingedeeld bij de beste kapiteins waarover het leger beschikt. Niet de beste in tactiek, maar wel diegene die door hun handel en wandel een lichtend voorbeeld voor hun ondergeschikten zijn. Elk officier herinnert zich nog zijn eerste compagnies-commandant. Hij die het geluk heeft gehad direct te mogen dienen onder een leider, die veel-eisend was, maar die daarnaast ook begrip toonde voor onze gebreken en die ons op een opvoedende wijze op onze fouten en tekortkomingen wees, plukt daar nu nog de vruchten van. De Generaal deed dan ook een dringend beroep op de autoriteiten op het M.v.O. om de jonge officieren zeer zorgvuldig in te delen. Daarnaast wees de Generaal de jonge officieren er op, dat zij zelf ook hard moesten werken aan hun verdere vorming. Tot op heden, binnen de veilige muren van de K.M.S. hebt Gij U waarschijnlijk nog niet al te veel verdiept in de diep menselijke problemen van de moderne maatschappij. Morgen staat Gij voor de werkelijkheid en kunt Gij Uw idealen daaraan toetsen. Gij zult dan kennis maken met een maatschappij, die zowel op moreel als politiek gebied op een beslissend keerpunt in de geschiedenis staat. Want langzamerhand, onherroepelijk, tekent zich het einde af van het kolonisatietijdperk der blanken. Deze overgang is natuurlijk en is voor

West Europa een nieuwe phase. Maar hij opent meteen de weg voor een openhartige samenwerking met alle volkeren, van een eerbied voor de morele en diep culturele waarden van een ieder. Een onontbeerlijke etappe in deze overgang is het bondgenootschap der Westerse staten. De plicht tot eendracht onder de volkeren, waardoor de staatsgrenzen worden verwaagd, kan alleen leiden tot een grootse krachtsinspanning, zonder dat wij nochtans moeten ophouden onze geboortegrond lief te hebben. Van een moreel standpunt uit, is het minste wat wij kunnen zeggen, dat de mensheid in ongerustheid leeft. Gij zult als opvoeders er zeer veel aan toe kunnen bijdragen om het zinkend moreel weer op te heffen; ondanks het feit, dat gijzelf heel wat moeilijkheden zult hebben te overwinnen; zovele moeilijkheden, dat er misschien twijfel in Uw hart ontstaat en daardoor onverschilligheid en ontmoediging. Bouwt echter in Uw binnenste een tempel op, gebaseerd op de verering van Uw plicht, Uw edelmoedigheid en Uw hartstochtelijke liefde voor rechtvaardigheid. Maar men kan niet volstaan met zijn plicht te doen uit louter eerbied voor die plicht. Wij moeten onze plicht vervullen uit liefde voor het goede, met de overtuiging op deze wijze actief te hebben bijgedragen aan de bestemming der wereld. De gehoorzaamheid aan de plicht, die streng en hard is voor hen die dit niet begripen, wordt op de bovengenoemde basis voor anderen een morele ontroering, een dadendrang en een verrukking. Het werk van de officier kan met één woord worden aangegeven n.l. „Dienen”. Dienen is elke dag zijn taak met vreugde volbrengen. Dienen is in zijn taak al zijn verstand en toewijding leggen. Dienen is zijn medewerkers aan zich binden door gaven van hart en verstand.

Dienen is zich kunnen opofferen voor het gemeenschappelijk welzijn. Dienen is de meerdere te helpen en hem het machtige hulpmiddel van de menselijke geest ter beschikking te stellen. Dienen is door eigen handel en wandel zijn ondergeschikten tot voorbeeld te zijn. Dienen is tenslotte het nooit in gebreke blijven als men U nodig heeft.

Voorzien van deze opvattingen kunt gij U — jonge officieren — melden bij Uw nieuwe Chefs. Deze morele opvattingen zullen U schragen en steunen en doen slagen in de maatschappij, waar gij nu Uw intrede doet. Gij zult er tevens de grote zaak die gij dient, mee doen slagen

Het Leger de Natie, Februari 1951.

B. K.

De theorie van Wintringham en het pantserwapen.

Tactiek is een merkwaardig vak. De beoefenaars ervan zijn het maar zelden met elkaar eens. Zo is het ook gegaan met het Pantserwapen. Dat heeft de verгуizing en hoogste waardering gekend. Momenteel schijnt de vechtwagen min of meer in discredit te zijn. De Engelsman Wintringham heeft er een speciale theorie voor uitgedacht, op grond waarvan hij aantoonde dat de tank zijn tijd algemeen heeft gehad. Wintringham verdeelt de krijgshistorie in zes perioden, waarvan er drie gekenmerkt worden door het pantser en drie het zonder pantser stellen.

De eerste pantserloze periode loopt van het begin der mensheid tot de slag bij Plateae (479 v. Chr.), tussen de Grieken en Perzen. In deze veldslag gebruikten de Grieken schilden, waardoor de Perzische „vuur”uitwerking werd geneutraliseerd en deze een grote nederlaag leden. De eerste gepantserde periode loopt van 479 v. Chr. tot 378 van onze tijdrekening, in welk jaar de snelle West-Gotische ruiters de logge, zwaar gepantserde Romeinse legioenen van Keizer Valens versloegen. De verrassende snelheid was op de voorgrond gekomen. De tweede niet gepantserde periode loopt van 378 tot \pm 800, toen de lichte ruitery het aflegde tegen de zeer zwaar gepantserde ridders, kleine rijdende vestinkjes op zichzelf. Maar de uitvinding van het buskruit maakte aan de ridderheerschappij een definitief einde in de slag bij Azincourt in 1415.

De derde niet gepantserde periode loopt van 1415 tot 1917, toen de tank zijn intrede op het slagveld deed. Eerst zien wij dus de gewone gepantserde man, vervolgens als het pantser voor de lopende man te zwaar wordt en hij zijn manoeuvreervaardigheid verliest, komt de gepantserde man te paard. En ten slotte, de gepantserde man in het door een motor voortgedreven voertuig: de tank.

Wat was nu de oorzaak, dat elke pantserperiode zijn einde vond. Het was de verhoogde vuuruitwerking en de mobiliteit. Tegen deze factoren zal ook de moderne tank het afleggen, aldus Wintringham. De moderne tankafweermiddelen zijn zovele en zo formidabel, dat de tank — wil hij onkwetsbaar blijven — zo zwaar gepantserd zou moeten worden, dat hij onbewegelijk zou worden. Een verschijnsel, dat zich ook in de beide vorige pantserperiodes heeft voorgedaan en waardoor de pantsers verdwenen.

In deze theorie schuilt wel iets waars, aldus Majoor Melchior, maar helemaal

juist kan hij niet zijn. Als deze theorie waar was bestond er ook allang geen infanterie meer, en zeker niet na de inzet op grote schaal van de automatische vuurwapens, de mitrailleurs. Deze wapens hielden op verschrikkelijke wijze huis onder de infanterie. (Inderdaad. Niet voor niets noemden de Fransen dit wapen „l'arrosoir du diable”, de sproeier van de duivel; de Duitsers „de pest van het slagveld” en de Amerikanen, heel modern. „Staatsvijand No 1”. B. K.). Waarom bleef de infanterie toch bestaan? Omdat zij een tegentactiek vond in grote verspreiding, uitbuiten van dekkingen, camouflage en de juiste tegenmiddelen. Zo zal ook de tank behouden blijven. Hij is in het orkest der oorlogsmiddelen niet meer te missen, mits op de juiste wijze gebruikt, d.w.z. gesteund door infanterie, artillerie, luchtstrijdkrachten, pioniers. Bovendien zal de tank zich voortdurend moeten aanpassen. Laag silhouet, machtige vuurkracht, grote mobiliteit, gestroomlijnde vormen, gemakkelijk te hanteren, gemakkelijke samenwerking met andere wapens, goed geoefend bedieningspersoneel. Bovendien moet men de tank niet in de eerste plaats als een dekend instrument zien. In dit verband is de naam „pantserwapen” misleidend. De tank is in de eerste plaats een combinatie van vuur en beweging, waarbij het pantser een prettige bijkomstigheid is. Maar die dekking kan niet absoluut zijn. Dekking tegen mitrailleurkogels en granaatscherven is al heel mooi. Dekking tegen alle vijandelijke strijdmiddelen zou de tank inderdaad volmaakt onbeweeglijk maken. Een moderne aanval zonder tanks is in feite uitgesloten. Geen enkele infanterist zal het nut, ja zelfs de noodzakelijkheid van de tank betwisten. De bekende Engelse strateeg-publicist Liddel Hart drukte zich onlangs over het gebruik van tanks als volgt uit: „Menigmaal in de loop van de laatste 30 jaar, hebben de Hogepriesters uit de militaire wereld beweerd, dat de tank heeft afgedaan; en telkenmale stond hij op uit het graf, waarin die Hogepriesters hem begraven hadden. De Amerikaanse minister van oorlog Johnson zei, dat de tanks zoals wij die nu kennen weldra uit de mode zouden zijn. Dit werd door hem gezegd 14 dagen voor de aanval der Noord-Koreanen op hun Zuid-Koreaanse broeders en waarbij de Zuid-Koreaanse weerstand in elkaar stortte door een betrekkelijk klein aantal tanks, die nog niet eens zo helemaal modern waren. De Duitse pantsersgeneraal Guderian — de „vader” van het Duitse pantserwapen — zei onlangs, dat wan-

neer men de operaties in Korea bestudeert, men kan zien, dat de tanks opnieuw op de voorgrond treden. Guderian is van mening, dat de tank zijn rol bij alle gevechten te land zal blijven spelen, en die rol zal belangrijk zijn ook. Majoor Melchior komt ten slotte na al deze beschouwingen tot de conclusie, dat de theorie van Wintringham onjuist is. De rol van de tank is bij lange na nog niet uitgespeeld.

Het Leger de Natie. Februari 1951.

B. K.

Mijnopruijing door artilleriebeschietingen.

De anti-tank en anti-personeel mijn is in de tweede wereldoorlog in ongekende hoeveelheden gebruikt. Het opruimen daarvan gaf de aanvaller steeds zeer veel moeilijkheden. Zonder enige twijfel zal dit strijdmiddel in een onverhoopt nieuw conflict weer worden toegepast, waarbij het opruimen nog moeilijker zal worden, omdat de moderne oorlogsindustrie er in geslaagd is volkomen metaallose mijnen te maken, waartegen de detectors machteloos zijn. Reeds tijdens de oorlog werd de artillerie meermalen de opdracht gegeven om gangen in de mijnenvelden van de tegenpartij te slaan. Om enig denkbeeld te hebben hoeveel projectielen men daarvoor nodig heeft, geeft schrijver als een soort vuistregel een formule aan, waarmede men een werkmogelijkheid heeft. Deze formule luidt:

$$N = 2 \frac{S}{A}$$

hierbij is N - het aantal schoten; S - de oppervlakte van de doorgang in vierkante meters; A - de ontminning per schot in vierkante meters.

Hierbij kan worden aangenomen, dat een granaat van 15 cm een oppervlakte van 7 m² van mijnen zuivert, een granaat van 10 cm een oppervlakte van 3 m², een mortiergranaat van 81 mm een oppervlakte van 2 m².

Om 6 gangen van ieder 10 m breedte en 100 m diepte mijnenvrij te maken zijn dus b.v. de volgende projectielen nodig: 15 cm projectiel, 300 schoten per gang. Totaal 1800; 10 cm projectiel, 660 schoten per gang. Totaal 3960; 81 mm projectiel, 800 schoten per gang. Totaal 4800.

Van het aantal beschikbare vuurmonden hangt de duur der beschieting af. De practijk heeft echter geleerd, dat de artillerie-projectielen nooit *alle* mijnen in

de gangen opruimen. Gemiddeld blijven er altijd nog een vijftal over, zodat nazoe-ken toch nog noodzakelijk blijft.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, Februari 1951.

B. K.

De onrust in Rusland.

Als men verneemt, dat bij de laatste verkiezingen in de Sovjet Unie meer dan 99½ % op de lijst der communisten stemde — de enige lijst die er trouwens was — dan vraagt men zich af, of deze Rus- sen nu inderdaad supermensen zijn. Waarom komt zo iets in het Westen nu nooit voor. Waarom komen er in Rusland nooit protestdemonstraties tegen rege- ringsmaatregelen voor, waarom wordt er daar niet gestaakt.

Zouden de Russische leiders en de Russische mens nu zoveel beter zijn dan de Westerse mens? Aan beide kanten van het IJzeren Gordijn bevinden zich goede en slechte mensen, mensen die de vrede willen of naar oorlog drijven. Maar waar- om heeft het Westen dan wel zijn pro- testdemonstraties, zijn stakingen, zijn regeringscrises en Rusland niet. Dat komt omdat het Westen geen Gepeoe of M.V.D. heeft, en geen concentratiekam- pen. Als het in Rusland inderdaad zo goed is, dat alleen daarom vrijwel het gehele volk (meer dan 99¾ %) achter zijn rege- ring staat, waarom wordt het IJzeren Gordijn dan niet opgeheven? Waarom geeft men de Westerse mens dan niet volop de gelegenheid om in Rusland een kijkje te nemen en té gaan waar hij wil. Dan zou hij zich zelf kunnen overtuigen van de voortreffelijkheid van het Sovjet- systeem. Dan kon hij met eigen ogen zien, dat het daar oneindig beter is dan hier. De Westerse mens komt niet achter het IJzeren Gordijn en hij die er achter leeft, komt slechts met levensgevaar daar achter vandaan.

Het Westen heeft zijn moeilijkheden, maar de Sovjet-Unie heeft ze niet min- der. Alleen de methode om ze op te los- sen verschilt en daarin zit meteen het cardinale verschil tussen de dictatuur en de democratie. In de dictatuur worden alle meningen en opvattingen die niet volledig in overeenstemming zijn met de leiding, op de meest bloedige wijze neer- geslagen en als het kan uitgeroeid. Daar- om is er een geheime staatspolitie van ontstellende omvang, daarom zijn er tal- loze miljoenen in concentratiekampen, daarom vinden zoveel bloedige zuive- ringsprocessen plaats. Zeer zeker is de democratie ook niet volmaakt. Maar daar kan elk burger voor zijn eigen me-

ning uitkomen, zonder gevaar te lopen in zijn nek te worden gepakt, te worden ge- deporteerd, of te worden neergeschoten. Daarom zijn er in de dictatuurlanden par- tisanen, die op bloedige wijze voor hun rechten opkomen, iets wat men in de de- mocratie niet kent. Daarom moeten Sta- lin en de overige leden van het Polit bu- reau zo zwaar worden bewaakt, net als ten tijde van de Tsaren. Er is in wezen in de regeermethoden van de vroegere zwart reactionaire Tsaren en de moderne Rode Tsaar geen enkel verschil. Bij de Tsaren heette de geheime Staatspolitie de Okrahna, bij de Rode Tsaar heet hij GePeOe of M.V.D. De M.V.D. is alleen nog wat groter dan de vroegere Okrah- na. Het Russische volk leeft als gevolg van deze dwangmethode in zijn eigen land, als in een bezet gebied. Daarom zijn protestdemonstraties, stakingen e.d. daar niet mogelijk. Daarom krijgt men daar meer dan 99¾ % der stemmen. Maar dat houdt nog niet in, dat er ook een vrijwel volledige rust is en een ieder zich in vol- ledige overgave aan zijn werk geeft. In- tegendeel. Het zg. „bende wezen" in de Sovjet Unie bloeit. Op 1 November 1950 werd een nieuwe Russische onderschei- ding ingevoerd voor die leden van de M.V.D., die zich bijzonder hadden onder- scheiden in de strijd tegen de bandieten- benden, zoals de partisanen worden ge- noemd. Dit is de eerste officiële erken- ning, dat er in Sovjet-Rusland een niet te onderschatten guerilla wordt gevoerd, die het hevigst woedt in de Kaukasus en in de Oekraïne. De M.V.D. heeft sinds De- cember 1950 speciale veiligheidsmaatre- gelen in de Kaukasus getroffen ter be- veiliging van de oliebronnen.

Onlangs overviel de M.V.D. een hoofd- kwartier van de guerilla's in de Oekraïne bij het dorp Bilokortska. De leider der guerilla's, Generaal Taras Tchyprincha, werd daarbij gedood. Zijn plaats is reeds door een ander ingenomen. Zelfs de Sov- jet-pers geeft de moeilijkheden in de Oekraïne toe, moeilijkheden, die de oor- zaak zijn van de slechtste productie uit de gehele Sovjet-Unie. Maar stakingen zijn er niet, noch protestdemonstraties.

Toch moet men aan de andere kant deze acties ook weer niet overschatten. Het staat ondanks alle moeilijkheden vast, dat de oorlogsproductie in de Sov- jet-Unie stijgt, in het bijzonder op tank- en vliegtuiggebied. Er wordt nu 6.000.000 ton olie meer gewonnen dan in 1945. Maar deze oorlogsproductie heeft het zelfde gevolg als nu in het Westen het geval is, namelijk een toenemend tekort aan gebruiksgoederen. De ontevredenheid

hierover neemt toe, wat openlijk in de Sovjet-pers wordt toegegeven. Hierbij valt tevens op, dat in die zelfde pers ook wordt gezegd, dat de Sovjet-industrie in zijn geheel het hoogste productiepeil heeft bereikt, dan ooit is voorgekomen.

Review of World Affairs, Februari 1951

B. K.

Het verschil tussen de Russische en de Geallieerde strategie.

Het principiële verschil in de Russische en Geallieerde strategie, wordt beheerst door het feit dat de Sovjet Unie de grootste landmacht der wereld is en de Geallieerden de grootste zeemachten. Willen de Russen de Anglo-Amerikanen op de knieën krijgen, dan zullen zij moeten pogen om de heerschappij over de zee te krijgen. Daartoe is het voor de Russen noodzakelijk, dat zij de beschikking krijgen over de Sont en het Kieler Kanaal, waardoor zij met hun Oostzee vloot in de Oceaan kunnen komen, over de Bosphorus en Dardanellen, alsmede het Suezkanaal en de Straat van Gibraltar. Daartoe is het noodzakelijk, dat de Sovjet-Unie moet proberen om geheel Noord-, West- en Zuid-Europa in handen te krijgen, alsmede geheel Noord- en Noord-Oost Afrika en het gehele Midden Oosten. In het Verre Oosten zal de Sovjet Unie de defensieve gordel gevormd door Aleoeten, Japan, Rieo-Kioe Eilanden, Formosa, Philippijnen en Indonesië moeten doorbreken.

De Anglo-Amerikanen zullen niet alleen moeten proberen te beletten, dat de Sovjet Unie uitvalspoorten naar de Oceanen krijgt, maar zij zullen er tevens voor moeten zorg dragen, dat zij over een voldoende aantal en voldoende diepe bruggehoofden beschikken op het Eur-Aziatische continent. De strategische positie in verband met de boven geschetste doelstellingen van de Russen is belangrijk moeilijker, in vergelijking met die van de Anglo-Amerikanen. Deze beheersen de zeeën. De operatie om de toegangen tot de Oceanen te krijgen zijn vele en van enorme omvang. Bovendien hebben de Anglo-Amerikanen op het gehele Eur-aziatische continent tal van bruggehoofd mogelijkheden. (Met het herstel in militaire kracht der Westersen, zal daardoor de algemene politiek strategische weegschaal beslist in het nadeel der Russen gaan doorslaan. Moskou heeft met de actie in Korea zich niet alleen lelijk in de kaart laten kijken — voor zover er mensen waren, die dit nog niet voldoende inzagen — het heeft ook zijn doel daarbij lelijk voorbij geschoten. De mili-

taire weegschaal die vóór Korea volkomen in het voordeel van Rusland doorsloeg, gaat zijn evenwicht hernemen, waardoor het voor de Russen steeds moeilijker zal worden acties à la Korea op touw te zetten. De risico's van een algemene wereldoorlog, die daaruit onherroepelijk zou voortvloeien, zouden wel eens te groot voor de Sovjet Unie kunnen worden. B.K.

Forces Françaises Aériennes,
Februari 1951.

B. K.

De opkomst en de val van een leger.

Majoor Steward, die deel uitmaakt van de staf van de 1e Amerikaanse (gepantserde) cavalerie divisie geeft zijn mening over het Noord-Koreaanse leger, in de periode 24 Juni 1950 tot October 1950, waartegen hij met de 1e Cavalerie Divisie vrijwel van het begin der operaties gevochten heeft.

De oorlogssterkte van het Noord-Koreaanse leger bedroeg 15 Divisies. Dit was echter een papieren opzet. Op 24 Juni toen de Noord-Koreanen Zuid-Korea binnenvielen, waren slechts de eerste zes Divisies werkelijk aanwezig. Deze waren goed uitgerust en geoefend, terwijl een groot deel van de troepen gevechtservaring bij de Chinese Communistische legers had opgedaan. De overige Divisies 7 tot en met 15 moesten nog gevormd worden. Eveneens was er een plan voor de vorming van „depôts”, van waaruit de Divisies tijdens een oorlog op sterkte konden worden gehouden. Men was dus van Noord-Koreaanse zijde op 24 Juni op geen stukken na klaar met de leger-vorming. Niettemin achtte men de algemene situatie zo goed, dat men het wel met de bestaande 6 Divisies zou kunnen afdoen. Dit nu werd een volmaakte tegenvaller. Kim-Ir-Sen, de Noord-Koreaanse dictator — en in feite Moskou — had de tegenpartij onderschat. Het snelle en krachtige optreden der Verenigde Staten haalde een lelijke streep door de rekening. De bestaande zes Divisies bleken niet voldoende om de strijdkrachten der Verenigde Volkeren in Korea te vernietigen. Daar was meer voor nodig. En toen begingen de Noord-Koreanen de ontstellende strategische fout, om totaal ongeoeffende en zeer sumier uitgeruste nieuwe Divisies in de strijd te werpen. De kwaliteit werd hier - naar men dacht - goedge maakt door de quantiteit. Men wilde - kost wat kost - de strijd in Korea „volgens de plannen” laten verlopen. Die strijd moest eind Augustus bekeken zijn. De leeftijds-grenzen voor de opgeroepen, die voor

dat de strijd begon, liepen van 18 tot 35 jaar, werden uitgebreid van 16 tot 45 jaar. Maar ook daar hield men zich niet al te nauwgezet aan. In feite werd iedereen, die men lichamelijk fit achtte, *gedwongen*, om *vrijwillig* dienst te nemen.

Zelfs waren er zeer veel Zuid-Koreanen uit het door de Noordelijken bezette gebied van Zuid-Korea, onder deze „vrijwilligers”. Op deze wijze konden de Noord-Koreanen tot begin September hun numerieke overmacht handhaven en waren zij in staat om begin September een laatste grote aanval — op het bruggehoofd bij Poesan — uit te voeren met niet minder dan 13 Divisies, in totaal 133.000 man. Achter deze strijdende massa bevond zich een nog veel grotere zwoegende massa, die als lastdieren werden gebruikt, om op deze — wel is waar een primitieve, maar in dat terrein en met die massa toch bruikbare — methode, de aan- en afvoer te verzorgen. (Wanneer men de Amerikaanse en Russische divisie-organisatie vergelijkt, dan treft het ons, dat de Amerikaanse Divisie ± 7000 man sterker is dan de Russische, terwijl de gevechtskracht, de vuurkracht van de Russische slechts 20% minder is dan de Amerikaanse Divisie. Het grote verschil zit hem in de „diensten”, de aan- en afvoer, geneeskundige verzorging, herstelwerkplaatsen enz. Dan komt men wellicht tot de conclusie, dat de Amerikanen het toch ook wel een stuk eenvoudiger zouden kunnen doen en daardoor mankracht winnen. Men vergeet dat achter de Russische legers een wriemelende massa zich voortbeweegt, waaronder mannen en vrouwen en kinderen, die de „diensten” verzorgen op een zeer oneconomische manier en waardoor nog veel meer mankracht verloren gaat dan bij de Amerikanen. B. K.). Velen van de gedwongen „vrijwilligers” voelden maar bitter weinig voor de strijd. Hun training was een week, soms kregen zij helemaal geen training. Velen werden zonder bewapening in de strijd geworpen, met de opdracht om de wapens van gesneuvelden of gewonden op het slagveld maar op te rapen! De vrijwilligers moesten steeds in de voorste lijn optreden. Achter hen volgden Noord-Koreaanse geregelde troepen, die hen doodschoten als ze niet voorwaarts gingen of als ze poogden te deserteren. Onder dergelijke omstandigheden is het duidelijk, dat als deze vrijwilligers de kans kregen om te deserteren, zij dat dan ook prompt deden. Pogingen tot desertie die mislukten, werden altijd met de dood gestraft. Deze methoden stelden de Noordelijken in staat om met deze ongetrainde en on-

willige massa's nog wel wat te bereiken, zolang zij in het offensief waren. In die periode kon een kleine goed getrainde en fanatieke Noord-Koreaanse kern de rest wel in de ban houden. Maar toen de troepen der Verenigde Volkeren tot het offensief overgingen, werd dat anders. Toen hun linies werden doorbroken en hun organisatie ontworpen, deserterden de gedwongen vrijwilligers bij massa's. Van georganiseerde weerstand was daardoor dan ook geen sprake meer. De onmenselijke behandeling en het niets en niemand ontziende optreden van een kleine kern fanatici ging zich wreken. Dit was — naast de taai vasthoudendheid der troepen der Verenigde Naties en hun sublieme aanvoering onder leiding van Mac Arthur — een der hoofdredenen van de vrijwel totale ondergang van het Noord-Koreaanse leger.

Military Review, Februari 1951. B.K.

Militaire notities rondom de wereld.

Rusland.

De vermoedelijke sterkte der Sovjet-Russische luchtmacht belooft 600.000 man en 50.000 vliegtuigen. Hieronder zijn 10.000 jetjagers, 2000 zware bommenwerpers en 7000 lestoestellen. Het zwakke punt der Russische luchtstrijdkrachten wordt gevormd door de radar en electrotechnische installatie, wat niet wegneemt dat de Sovjet-luchtmacht zeer groot is. Het leger heeft een sterkte van 4.500.000 man. 30 pct, van het nationale inkomen wordt voor oorlogsdoeleinden gebruikt.

Military Review, Januari 1951. B. K.

ONMIDDELIJKE
VERLICHTING EN
VERBETERING

bij

asthma, neus-
verkoudheid,
hooikoorts,
bronchitis,
en moeilijke
ademhaling

DAROPHEDRIN
DRUPPELS